

goodreads YILIN EN İYİ AŞK ROMANI ADAYI

ABBY
JIMENEZ

*Hayat
Çok
Kısa*

©psilon®

ARKADAŞ KALALIM, SONSUZA DEK MUTLU ÇALMA LİSTESİ
KİTAPLARININ YAZARI ABBY JIMENEZ'DEN ZIT KUTUPLAR,
SEVİMLİ BİR KÖPEK VE HER GÜNÜ DOLU DOLU YAŞAMAK
ÜZERİNE DOKUNAKLI BİR ROMANTİK KOMEDİ.

Vanessa Price dünyayı gezmek için işinden ayrıldığında, âni yaşama tutkusunu paylaşan milyonlarca YouTube abonesi kazanmayı beklemiyordu. Onun için her günü dolu dolu yaşamak sadece bir hayat felsefesi değildi. Annesi ve ablası otuz yaşlarını bile göremediğinden Vanessa artık hiçbir şeyi hafife almak istemiyordu.

Ancak kız kardeşi, küçük kızının velayetini aniden Vanessa'ya bırakınca hayat "günlük maceralardan" saçma bebek kusmuğunun bulaştığı "ileri seviye felakete" dönüşür. Kendisine yardım teklifinde bulunmasını beklediği en son kişiye yakışıklı komşusu Adrian Copeland'dır.

Vanessa bir anda kendini bir daha hissetmemeye yemin ettiği duyguların içine çekilirken bulur. Çünkü Adrian'a âşık olmaktan daha kötü olan tek şey, belki de hiç göremeyeceği bir gelecek için umutlanmaktır.

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muaf★

Hayat Çok Kısa

*Düzenleme
Ny.özlem*

Hayat Çok Kısa

Örijinal Adı: *Life's Too Short*

Abby Jimenez

Çeviri: Kübra Tekneci

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Kemal Tokgöz

Düzeltili: Bersu Kabran

Kapak Tasarım: Alla Özabat

Sayfa Tasarım: Aslı Varol

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-414-764-7

© Abby Jimenez, 2021

Türkçe yayım hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Gürsel Mah., *İcabet Sok., No:3, 34400

Kağıthane/İstanbul

Sertifika No: 80940

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: *49067

**ABBY
JIMENEZ**

*Hayat
Çok
Kısa*

Çeviri
Kübra Tekneci

@psilon®

Ninova

*Hayatı dolu dolu yaşıyan büyükanneme.
Keşke hâlâ burada olup
bu kitabı ellerinde tutabilseydin.*

tıklama tuzağı (isim)

tıklama tuzağı tanımı: Okurların linke tıklamak istemesine yol açacak şekilde tasarlanmış, özellikle de değeri ya da alakası şüpheli bir içeriğe sahip gazete başlığı gibi bağlantılar.

– Merriam-Webster Sözlüğü

BİRİNCİ BÖLÜM

YAN DAİREDEN AĞLAMA SESİ DUYDUM,
BULDUĞUM ŞEY ŞAŞIRTICIYDI!

ADRIAN

Ağlama sesi.

Bitişik daireden kesintisiz milyonlarca saattir o canavar, şeytan bebeğin çığlık çığlığa ağlama sesi geliyordu. Yatağımda uzanıp karanlıkta tavana baktım.

Rachel yanımda sızlandı. “Bir şey yapmalısın. Oraya git.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Oraya gitmeyeceğim. Kadını tanımıyorum.”

Sanırım komşumu bir kez lobide mektuplarını alırken görmüştüm ama telefondaydı ve benimle göz teması kurmadığı için selam vermemiştim. Şimdiyse ona mesaj atıp duvarı yatak odamla bitişik olmayan bir odaya geçmesini söyleyecek kadar onu tanıyor olmayı diliyordum.

Rachel bıkkınlıkla nefesini verince yan dönüp sırtına sarılarak onu göğsüme bastırdım.

Gerildi. Aslına bakılırsa, üç gün önce buraya geldiğinden beri gergindi.

“Sorun ne?”

Omzunun üzerinden benimle konuştu. “Yok bir şey. Sadece yorgunum. Uyuyabilmek için bir otele gitmeme az kaldı. *Sensiz,*” diye takıldı.

Yorgun bir şekilde kıkırdadım. Beni nasıl dürteceğini bildiği aşikârdı.

Kız arkadaşım la ayda sadece bir hafta sonunu birlikte geçirebiliyordum. Seattle’a dönmeden önce yanında olabileceğim son gece otelde kalması, komşum *ya da* bebeği için ödemeye razı olmadığım bir bedeldi.

Kahretsin.

İstemeye istemeye yataktan kalkıp bir tişört giydim ve ayaklarıma terliklerimi geçirip binanın koridoruna çıktım.

Komşumun kapıyı açıp açmayacağını bilmiyordum. Saat sabahın dördüydü ve beni tanıımıyordu. Rachel gecenin bir yarısı tanımadığı bir adamın gelip de kapısını tıklattığını görse, muhtemelen polisi arardı.

Ağlama sesinden kendini duyurabilmek için kadın, “Kim o?” diye bağırdı.

“Komşu.”

Diğer taraftan zincir sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Evet, posta kutularının başında gördüğüm kadındı. Berbat görünüyordu. Üzerinde, omzundaki dikişte bir delik olan bol ve rengi solmuş siyah bir tişört ile lekeli bir eşofman altı vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve saçları darmadağınktı.

“Ne var?” diye sordu, göğsüne bastırıldığı küçük ama gü-rültülü bohçanın tepesinden.

Hiç bu kadar küçük bir bebek görmemiştim. Buzdolabımda bu çocuktan daha büyük peynir kalıpları vardı. Gerçek gibi bile görünmüyordu.

Ama sesi gayet gerçekti.

Kadın sabırsızca beni süzdü. “Evet?”

“Dört saat sonra yeminli ifade vermem gerekiyor. Acaba çocuğu...”

“Çocuğu *ne?*” Bana dik dik baktı.

“Evin başka bir odasına alabilir misin? Böylece uyuyabilirim.”

“Bu evin başka odası *yok*. Burası stüdyo daire.”

Doğru. Bunu biliyordum. “Pekâlâ... O zaman...”

“O zaman ne? Onu susturayım mı?” Başını yana eğdi. “Belki onu bir dolaba kapatabilirim? Çünkü bunu düşünmediğimi söylesem yalan olur.”

“Ben...”

“Burada trompet çalmıyorum. Televizyonun sesini sonuna kadar açmış da değilim. Bu küçük bir insan. Mantık işlemiyor ve uzlaşma çabalarım sonuçsuz kalıyor, o yüzden sana ne diyebileceğimi bilmiyorum.” Çılgık atan bebeği kucağında hoplatırken ağlama devam ediyordu. “Karnı tok, bezi temiz ve kuru. Ateşi yok. Diş çıkarmak için çok küçük. Ona Tylenol ve gaz sancısı için damla verdim. Pışpışladım, salladım ama artık bana geçmiş hayatımda işlediğim suçların kozmik karmaya dayalı cezasını çektiğini düşünmeye başladım çünkü neyi yanlış yaptığımı *anlayamıyorum*.” Kadının çenesi titremeye başladı. “O yüzden hayır, bunu durduramam. *Sana, kendime* ya da *bebeğe* yardımcı olmayacağım. Şahsi cehennemim sana zorluk çıkardığı için de gerçekten üzgünüm. Kulak tıkacı al.”

Kapıyı yüzüme kapattı.

Orada durup gözlerimi kırıştıtarak kapı deliğine baktım.

Harika. Şimdi *pislik* bendim.

Sakalımı ovuşturup derin ve yorgun bir nefes verdikten sonra tekrar kapıyı tıklattım. Ağlama sesi kapının tam ar-

kasından geldiği için kadının delikten baktığını biliyordum. Kapıyı açtı. “Ne var?” Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Elimle “onu bana ver” der gibi bir hareket yaptım. “Bebeği bana ver.”

Kadın bana bakakaldı.

“Gidip duş al. Onu ben tutarım.”

Gözlerini kırıştıtırarak bana bakıyordu. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, şaka yapmıyorum. Biraz ara vermeye ihtiyacın olduğu belli. Belki faydası olur.”

Aynı şeyi yapmaya devam ederse, aynı sonuçları elde edecekti. Yaptığı şeyin faydası yoktu ve bu durumun dışarıdan müdahale edilmediği sürece çözülmeyeceği aşikârdı.

Kadın bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Bebeğimi sana vermeyeceğim.”

“Neden? Onu sinirlendirmemden mi korkuyorsun?” Haklı olduğumu anlatmak ister gibi çığlıklar bir oktav yükseldi. “İşin bitene kadar bebeği kucağında tutacağım. Madem ikimiz de uyumuyoruz, ikimizin de acı çekmesinin bir anlamı yok. Ayrıca saçında kusmuk var.”

Omzundaki saç tutamına bakınca beyaz lekeyi gördü. Hiç şaşırmamış gibi gözlerini devirdikten sonra tekrar bana baktı. “Dinle, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama bu senin sorunun değil.”

Bitkince alnımı ovuşturdum. “Açıkçası katılmıyorum. Aynı duvarı paylaştığımız sürece bu ikimizin de sorunu. Bazen şartlardaki değişiklik tavırlarda da değişikliğe yol açabilir. Sen gidip kaygını hafifletirken onu başka birinin tutması fark yaratabilir.”

Boşu boşuna onu kucağında hoplattıkça bebek ağlamaya devam ediyordu. Kadının gözlerine yerleşmiş bıkkınlığı görebiliyordum. “Seni tanımıyorum,” dedi.

“Adım Adrian Copeland. Yan dairede, 307 numarada oturuyorum ve bu binanın sahibiyim. Otuz iki yaşındayım, sabıka kaydım temiz ve St. Paul’daki Beaker and Copeland’in ortağıyım. Zararsızım ve sabah saat” –saatime baktım– “04.07’de koridorda durmuş sana yardım etmeye çalışıyorum. İçeri girip bebeği kucağıma almama izin ver.”

Kadının ifadesinden düşünüp taşındığını anlayabiliyordum. Pes etmek üzereydi. İnsanları okuyabiliyordum. Karar çoğunluğunu sağlayamayan jüri üyesi gibiydi ve en sonunda pes etti.

Kapıyı ardına kadar açıp girmeme izin verdi. İçeriye adımlımı attım.

Kahretsin, daire karmakarışık.

Bir zamanlar düzgün bir yer gibi görünüyordu. Pottery Barn* eşyaları vardı. Fakat stüdyo daire küçüktü ve tamamen bebek eşyalarıyla doluydu. Bir araç koltuğu, dairenin arka tarafındaki çift kişilik yatağın yanında bir beşik ve salıncak vardı. Mutfak tezgâhında şişeler birikmişti ve içerisi biraz dışkı kokuyordu. Gerçek dışkı. Kirli bebek bezi.

Kadın beni süzdü. “Haberin olsun, saplayabileceğim küçük bir şeyim var, o yüzden aptalca bir şeye kalkışma.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Saplayabileceğin küçük bir şey mi?”

Kadın çenesini kaldırdı. “Evet. Anahtarlığa benzeyen bir şey işte. Kameralarım da var. Bir sürü. Ayrıca silah,” diye ekledi. “Silahım var.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tamam. Peki silahı nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi ciddiyetle. “Ki bu da beni daha tehlikeli yapıyor.”

* Perakende mağazaları bulunan, Amerikalı lüks bir ev mobilyası mağazası zinciri. (ed.n.)

Alaycı bir tavırla güldüm.

Kadın öylece durdu, beni içeri alsa da henüz kendisine yardım etmeme izin vermeye karar verememiş gibi hâlâ bebeği tutuyordu. Ellerimi uzattım ama başını iki yana salladı. “Önce ellerini yıkaman gerekiyor.”

Pekâlâ. Bunu daha önce de duymuştum. Bebeklerin bağışıklık sistemi zayıf olurdu. Mutfağına gidip üst üste istiflenmiş kirli tabakların üzerinde ellerimi yıkadım. “Hamile değildin,” dedim omzumun üzerinden, bebeğin çığlıklarından kendimi duyurabilmek için sesimi biraz yükselttim. “Onu nereden buldun?”

“Target’tan* aldım,” dedi ruhsuzca. “İndirimdeydi; bilirsin, bir şey almadan çıkamazsın,” diye mırıldandı.

Dudaklarımın kenarları seğirdi.

Kâğıt havlu rulosu boştu ve evin geri kalanını göz önünde bulundurunca ocağın üzerinde asılı duran havluya güvenemedim. Boş bir meyve kâsesinin yanında bir Chipotle peçetesi vardı, onunla ellerimi kuruladım. Küçük parçalara bölündü ve onları dolup taşmış çöp kutusuna attım.

“Onun bakımını üstlendim,” diye sorumu yanıtladı kadın. Aramızdaki mesafeyi katedip bebeği almak için ona tekrar ellerimi uzatırken beni süzdü. Vücudunu yana çevirdi. “Daha önce bir bebeği kucağına aldın mı hiç?”

“Hayır. Ama çok da zor olduğunu sanmıyorum.”

“Boynunu desteklemelisin. Böyle.” Bana bebeğin küçük bir kiviye benzeyen başının arkasındaki elini gösterdi.

“Tamam. Anladım.”

“Onu sallamalısın. Hoşuna gidiyor.”

“Ortalığı yıkan çığlıklarına bakılırsa, öyle olmalı,” dedim tekdüze bir sesle.

Kadın kahverengi gözlerini kısarak bana baktı.

* ABD’nin en ünlü indirimli perakende market zincirlerinden biri. (ed.n.)

“Şaka yapıyorum. Bu konuda oldukça iyiyim, söz veriyorum.”

Yine de yerinden kıpırdamadı. Sabırla bekledim.

En sonunda başıyla onayladı. “Pekâlâ.” Bebeği bana vermek için yaklaştı. Ufaklığı kollarıma bırakmak için uzandığı sırada saçının kokusunu alabileceğim kadar yakkaşmıştı. Vanilya ve biraz da bozuk süt kokuyordu.

Küçük kızgın bohçayı kollarımın arasına aldım. Yüzü kıpkırmızı ve hiddetliydi. En fazla dört buçuk ya da beş kilo olmalıydı.

“Bundan emin misin?” diye sordu kadın beni süzerek.

“Git. Hallederim. Acele etme.”

Bir süre daha duraksadı. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, şu kapının hemen diğer tarafında olacağım.”

“Pekâlâ.”

“O Grace bu arada. Ben de Vanessa.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Vanessa. Şimdi git ve *duş al.*”

Vanessa birkaç saniye daha duraksadıktan sonra nihayet arkasını döndü ve şifoniyerden birkaç giysi alıp banyoya gitti. Kapıyı yavaşça çekti, kapanana kadar da aralıktan bana baktı.

Kollarımın arasında kıpırdanan pembe battaniyeden tiz bir çığlık yükseldi. Tekrar bebeğe baktım.

Genel olarak beni tedirgin eden çok şey yoktu. Aslına bakılırsa, uçak seyahati dışında hiçbir şey beni germezdi. Ceza avukatıydım. Her gün saf kötülerin gözlerinin içine bakıyordum. Ama bu küçük insana bakarken ani bir hisse kapıldım; ne olduğunu bilmiyordum. Kaygı mıydı? Bebek çok narindi. Önkolumdan bile inceydi.

Ayakta durmaktansa oturmak daha güvenli olacağından kanepeye geçtim.

Duşta su akmaya başlarken bebeğin çığlıkları devam etti. Bu kadar k bir şeyin bu kadar uzun süre ağlayabilmesi şaşırtıcıydı.

“Senin neyin var?” diye mırıldandım.

Sıkıntısına neyin sebep olabileceğini düşünmeye çalıştım. Vergiler ve varoluş kaygısı gibi dertleri bilmeyen birinin canını sıkabilecek sınırlı sayıda şey olabilir.

Vanessa onu doyurduğunu söylemişti, hliyle a değildi. Bezi temizdi. Gazı yoktu, ağrısı yoktu. Yorgun olmalıydı ama bir şey uyumasına engel oluyordu.

Benim uyumama ne engel olurdu?

O anda aklıma bir şey geldi.

Onu kanepenin minderine yatırıp battaniyeyi açtım ve tulum pijamasını yoklamaya başladım. Parmaklarımı di-kişlerin üzerinde gezdirdim ve karnının ortasında onu buldum. T şeklinde, şeffaf bir plastik bağlayıcı giysisine sıkışmış durumdaydı. Tamamen görünmezdi.

“Sinirlenmene şaşırmamak lazım. Yerinde olsaydım, ben de çok kızardım,” dedim. Etrafta makas aradım. Hiçbir yerde göremedim. O yüzden eğilip o şeyi dişimle kopardım. Sonra k pijamasının fermuarını indirip rahatsızlık veren şeyin geri kalanını çıkardım ve parmak eklemimle karnındaki kızarmış noktayı ovuşturdum. “şişt...”

Bebek neredeyse ânında ağlamayı kesti.

Duzenleme

Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

SEKSİ ADAM BEBEĞİMİ SAKİNLEŞTİRDİ!

VANESSA

Onu tanımadığımı söylerken tam olarak dürüst değildim. Adrian Copeland yaşadığım binadaki en seksi adamdı, o yüzden elbette onu tanıyordum. Daha doğrusu, onu *duymuştum*. Herkes duymuştu. Kendisi bu civardaki efsanevi bir bekârdı.

Onun muhtemelen benden haberi yoktu. Onunla nihayet tanıştığımda saat sabahın dördüydü ve berbat anneliğim yüzünden onu uyandırmıştım. Saçımda kusmuk vardı çünkü tabii ki öyle olacaktı...

Açıkçası bunu umursamayacak kadar yorgundum. Tüm yılımın en kötü iki haftasının en kötü gecesiydi. Bir anda kendimi annelik yaparken bulmuş, kız kardeşimle büyük bir kavga etmişim ve şimdi de Grace sebebini çözemediğim, müthiş bir kriz geçiriyordu.

Anlayamıyordum. Grace masalsı denilebilecek kadar iyi bir bebektir. *İnanılmaz* iyiydi. Kapımın önüne durup dururken bir bebek bırakılacaksa, ondan daha kolay bir tanesini

isteyemezdim. Ağlamazdı, iyi uyurdu ve iki hafta içinde bir rutin oluşturmuştuk. Sonra birdenbire, ona banyo yaptırmanın hemen ardından kendini kaybetmişti.

Her şeyi denemiştım. Hatta çocuk doktoruyla görüntülü görüşme bile yapmıştım; doktor son derece endişesiz görünüyordu ve yarın hâlâ “mızmızlanmaya” devam ederse onu kontrole götürmemi önermişti.

Adrian’ın teklifi reddedemeyeceğim kadar iyiydi.

Birincisi, mantıklıydı. Yaptığım –ya da *yapmadığım*– şey işe yaramıyordu. Bu noktada önerilere son derece açkıttım. Kapımı çalan kişi başarılı bir avukat yerine rahip olsaydı, şeytan çıkarma ayini bile deneyebilirdim.

İkincisi, adamın kaybedecek çok şeyi olduğu için bir saçmalık yapması imkânsızdı.

Avukatlık becerileri sayesinde adam ayda en az bir kez *Star Tribune* gazetesine çıkıyordu. 303 numaralı dairede yaşayan yoga eğitmeni her defasında bana yirmi kalp emojiyle birlikte link gönderdiği için bunu biliyordum. Sanırım Google Alert kurmuştu. Neredeyse onun takipçi sapığı olmuştu.

Adrian benim gibiydi. İtibarı ve koruması gereken genel bir duruşu vardı. Beni ve Grace’i öldürmek onun karakterine ters düşer, işi için de gerçekten kötü olurdu. Ayrıca kameralarla dolu bir apartman dairesinde olduğunu sanıyordu, gerçi değildi ama bundan haberi yoktu.

Son olarak mı? Kimse imdadıma yetişmeyecekti. Cehennemın yedinci katında bana yardım etmek için kimse kapıma vurmuyordu. Ayrıca duş almaya ihtiyacım vardı. *Hem de çok*. Tek yapmam gereken saçımdaki kusmuğu, bedenimdeki teri yıkamak ve üzerinde bebek çışı olmayan bir pijama giymekti. Ben bunları yaparken de Grace’in birinin onu kucağında tutmasına ihtiyacı vardı. Onu yatırmaya

her çalıştığım da öyle şiddetle ağlamaya başlıyordu ki, patlayacakmış gibi görünüyordu.

Sadece beş dakikaya ihtiyacım vardı. Beş kısa dakikaya. Belki bunun faydası olurdu; olmazsa bile çılgınlarla baş etmek için daha iyi bir ruh hâline kavuşacaktım çünkü görünüşe bakılırsa, tam anlamıyla sinir krizi geçirmeme ramak kalmıştı.

Ne kadar hızlı olacağıma dair süre tutuluyormuş gibi soyunup yıkandım. Hayatımın en kısa olmasa da en iyi düşünene girdikten yaklaşık dört dakika sonra çıkmak için suyu kapatınca ürkütücü ve soğuk bir *sessizlikle* karşılaştım.

Kalbim gümbürdemeye başladı.

Aman Tanrım.

Ters giden bir şey vardı.

Havluyu vücuduma o kadar hızlı doladım ki neredeyse fayansların üzerinde kayacaktım.

Ne düşünüyordum ki? Bu adamı tanı mıyordum. Yani elbette *tanıyordum* ama tam olarak değil. Ya Grace'i kaçırdıysa? Onu balkondan düşürdüyse? Ya psikoz krizinin eşiğinde olan son derece normal bir adamsa ve ağlama sesi onu çığırından çıkardığı için Grace'i sarsarak öldürdüyse? Çok aptaldım!

Tanrı bilir ne görmeye hazır şekilde banyo kapısını ardına kadar açınca donup kaldım.

Adrian loş oturma odasındaki kanepeye uzanmıştı, başı bir minderdeydi ve parmağını dudaklarına götürdü. Grace Adrian'ın kolunun kıvrımında sırtüstü yatmış *uyuyordu*.

Ağzım açık kalarak durup ona baktım. Buna inanamıyordum. Yakından görmek için etrafa su damlaları saçarak ayak parmaklarımın ucunda yanlarına gitmek zorunda kaldım.

Bu büyü de *neyin* nesiydi? Bunu nasıl başarmıştı? Beklere fısıldayan adam falan olmalıydı. Grace uykusunda hafif sesler çıkarırken elimi kalbimin üzerine koydum.

Bir erkeğin bir çocukla ilgilendiğini gördüğünüzde içimizdeki ilkel bir şalter devreye giriyor olmalıydı çünkü yemin ederim ki içimde biraz sevgi hissettim. Adam bu büyüçülük özelliği olmadan da yeterince muhteşemdi ama şimdi? Vay canına.

Sırılsıklam hâlîmle ona bakıyordum. Gitmek için hamle yapmayınca Adrian gözlerini kırpıştırarak bana bakıp eliyle gitmemi belirten küçük bir hareket yaptı. Yüzüm kızardı ve giyinmek için kendimi banyoya dönmeye zorladım.

Oturma odasına döndüğümde ıslak saçımı örmeye çalışıyordum ve Grace henüz hareket etmemişti. Kanepenin yanında durup saçıma lastik toka taktım.

“İşin bitti mi?” diye fısıldadı Adrian.

Başım la onaylayıp Grace’i almak için eğildim.

Tanrım, adam harika kokuyordu. Etrafına insanı mayıştıran, sıcak ve erkeksi bir koku yayıyordu. Temiz giysiler ve testosteron kokuyordu.

Grace’i kollarıma aldım ve onu beşiğine koyduğumda uyanıp tekrar ağlamaması için dua ettim.

Ağlamadı.

Adrian’a teşekkür etmek için döndüğümde çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Duraksayıp mutfaktaki çöp kutusundan çöpümü aldı ve yanında taşıyıp tek kelime etmeden gitti.

Avucumla kâküllerimi alnımdan geriye ittim. Aman *Tanrım*.

Bir video çekmeliydim. *Hemen*.

Son iki hafta tam bir içerik çölüydü. YouTube kanalım tamamen terk edilmişti. Bu mola yüzünden tüm yapım ekibini işten çıkarmak zorunda kalmıştım. Sadece kamera-manım Malcolm’a hâlâ maaş ödüyordum. Para kazanmanın yanı sıra abonelerimi de hayal kırıklığına uğratiyordum. Ama konuşacak bir şeyim yoktu.

Evde kalıp çocuk büyütmek pek de heyecanlı değildi. Dün evde yapabileceğim bölümleri konuşmak için Malcolm'la görüntülü konuşmuştuk. Hepsi berbattı. Genellikle güzellik tüyolarıyla ilgili video fikirleri vardı. Çılgınca kil maskeleri deneyip saçımı gelişigüzel renklere boyamam. Hayranlarımdan birinin gönderdiği mektubu açtığım bir vlog. Sıkıcıydı.

Ama bu...

Dizüstü bilgisayarımı alıp ayak parmaklarımdan ucunda banyoya gittim. Klozetin kapağına oturdum ve videoya "Seksi Adam Bebeğimi Sakinleştirdi" başlığını attım. Saçımı kurutmak ya da makyajımı yapmakla uğraşmadım. Ürettiğim içeriklerin gerçekçi olmasını seviyordum. Derin bir nefes alıp Kayıt tuşuna bastım.

"Herkes merhaba! Bakın, yaşıyorum!" Ekrana el salladım. "Pekâlâ, çok ilginç iki hafta geçirdim. Endişeli e-postalarınızı alıyorum. Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim, millet. Evet, geçen haftaki Los Angeles konferansını ektim. Birçoğunuzun hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ve çok üzgünüm. Beni görmek için bilet aldıysanız, biletin fotoğrafını ve adresinizi Malcolm'a e-postayla gönderin." Parmağımla başımın üzerinde Malcolm'ın e-posta adresini koyacağı yeri işaret ettim. "Size imzalı bir fotoğrafımı göndermesini ona söylerim. Bunun beni gerçekten görmek gibi olmadığını biliyorum ama geçerli bir sebebim olduğuna yemin ederim.

Hepinizin nereye kaybolduğumu merak ettiğinize emim. Video başlığından da anlayabileceğiniz gibi, bir bebeğim var! Sürpriz! Şaşırdınız mı? Çünkü benim şaşırdığım kesin." Başımı eğip kameraya çılgın gibi baktım.

"Çok sevdiğim biri bebek bekliyordu. Üç hafta önce sağlıklı bir kızı oldu. Ama iki hafta önce bir şey almak için markete giderken bebeğini bana bıraktı ve bir daha dönmedi.

Ne yazık ki Grace'in annesi şu anda iyi durumda değil. Babası da ortada yok, o yüzden nasıl bakacağıma dair hiçbir fikrimin olmadığı yeni doğmuş bir bebeğin geçici koruyuculuğunu üstlendim. Üç hafta sonra Noel videosu çekmek için gitmeyi planladığım Meksika gezim artık iptal oldu ve bunun yerine hepimiz bir süreliğine yetmiş beş metre karelik apartman dairemi keşfe çıkacağız.”

Bunun iyice anlaşılması için bir süre duraksadıktan sonra devam ettim.

“Pekâlâ, seksi adamın bununla ne ilgisi olduğunu merak ediyor olmalısınız. Şu an burada saat sabah dördü geçiyor ve küçük meleşimle uyanıktım. Ağlama krizinin milyonuncu saatindeydik. İkimiz de,” diye ekledim. “Yan komşum kapımı tıklattı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Durun önce biraz yan komşumdan bahsedeyim. O yaşadığım binadaki en seksi adam. Hatta bu bloktaki en seksi adam bile olabilir. O kadar çekici ki, bir ara sokakta ellerinde lastik eldivenlerle ve penceresiz beyaz bir minibüsle yanıma gelip bana bir koli bandı sallasa bile araca binebilirim. Göze çarpan, mesleğinde uzman bir bekâr olmanın yanı sıra oldukça muhteşem bir sakalı da var. Eylül ayında buraya taşındığımda, üstsüz bir şekilde koşmaya gidiyordu ve adamın karın kasları İsa'nınkiler gibiydi. Hatta ona bu ismi verebiliriz. İsa'nın Karın Kasları.

Beyaz pijamalı bir prens gibi birdenbire kapımda belirdi. Saçımda kusmuk vardı, üstelik Cancún'da eğlenceli bir gecede çok fazla tekila içip kusmayı kastetmiyorum. Küçük bir insanın saçına kusmasından bahsediyorum. Seksi adam bebeği kucağında tutmayı ve o sırada duş almamı teklif etti. Ona izin verdim. Lütfen beni yargılamayın. Çok kısa bir duştu. Çıktığımda bebeğe sanki bir şeyler fısıldamıştı. İkisi de kanepemde yatıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse,

bu hayatım boyunca gördüğüm en çekici şeydi. Instagram modellerinin evde gelişigüzel bir şeyler yaparken çaba harcamadan seksi göründükleri o önceden tasarlanmış fotoğraflara benziyordu. Kimse gerçek hayatta uzanırken bu kadar güzel görünemez. Ciddiyim.

“Bildiğiniz gibi seksi ve sakallı erkeklere çok bayılırım. Bu benim zayıf noktam. Ama gerçekten, bu son haftadan sonra baba vücutlarını çekici bulmaya başladım. Target’ta bira göbekli, saç çizgisi gerilemiş ve BabyBjoörn marka kanguru askısıyla kucağına bir çocuk bağlamış bir adam gördüğümde, ‘Bahse girerim bu adam tüm gece bebek bezi değiştirebilir,’ diye içimden geçiriyorum. O yüzden bu adamı huysuz bebeğimi kucağına almış uyuturken görünce biraz âşık olmuş olabilirim.

‘Aşka hazır mısınız?’ diye sorabilirsiniz.” Başımı eğip saç örgümü omzuma düşürdüm. “Hayır. Sevgili yapma konusundaki görüşüm henüz değişmedi, İsa’nın Karın Kasları hariç. O yüzden heyecanlanmayın. Ayrıca bu hoşlanma karşılıklı olsa ve bu adam birçok kusurumu görmezden gelmeye razı olsa bile... Ah, *bir de...*” Kalkıp banyomun kapısını açtım ve dairemin perişan hâlini göstermek için kamerayı çevirdim. Kapıyı kapatıp eski yerime geçtim. “Evet, sehpanın üzerindeki insanlar dışkıyla dolu gerçek bebek bezleri. İçeri girdiğinde evim böyle görünüyordu. Bana nasıl âşık olmaz, değil mi? Her neyse, daha önce sık sık değiştiğim sebeplerden ötürü bir süre daha piyasada değilim. Ama alışveriş yapmasam da vitrinlere bakabilirim sonuçta.”

Elimin arkasına esnedim. “Yatma vakti geldi. Gitmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var. Bu video hoşunuza gittiyse, kanalıma abone olmayı unutmayın. Her zamanki gibi, en sevdiğim yardım kuruluşlarına yapabileceğiniz her bağışı takdir ediyorum. Birlikte bir çare bulabiliriz.”

Videoyu sonlandırıp Malcolm'a yolladım. Bağlantıları ve sosyal medya etiketlerini o ekleyecekti, iki saat içinde de video YouTube kanalıma yüklenmiş olacaktı ve neredeyse iki haftadır hiçbir şey yayınlamadığım için muhtemelen öldüğümü düşünen abonelerim kuduz ayılar gibi üşüşeceklerdi.

O noktadan sonra bunun nasıl gideceğine dair sadece kaba bir fikrim vardı. Normalde seyahat *vlog*'ları çekerdim. Videolarım neredeyse her zaman lokasyonda çekilirdi. Bu alışık olduğum şartların çok dışındaydı ve bu yüzden abonelerimi bile kaybedebilirdim. Gerçekten bilmiyordum.

Ne olursa olsun, benimle kalacak sadık hayranlarım vardı. Ama internetin büyük bir bölümünün dikkat aralığı çok kısıtlıydı. Onlara sürekli eğlenceli bir şey sunmazsam beni bırakırlardı.

Para kazanma becerimi yitirirsem...

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Demek istediğim, videodan sonra neler olacağını kısmen biliyordum. Yorumlara her zamanki şeyler yazılacaktı. Bazı insanlar destekleyici olacak, bazıları da olmayacaklardı ve destek verenler benden nefret edenlere saldıracaktı. Bir yabancıнын bebeğimi almasına izin verdiğim için muhtemelen birkaç kişi beni eleştirecekti. Birkaçı da yaşam alanım hakkında atıp tutacaktı. Görünüşüme dair nefret dolu standart yorumlar olacaktı.

Birçoğuna aldırmayacaktım. İki seneden uzun süredir bu tarz bir ilginin odağı olduktan sonra hiçbir şey beni üze-
mezdi. Ayrıca birçok insandan daha yüksek dozda bakış açısına sahiptim ve ufak tefek şeyleri dert etmezdim.

Hem de hiç.

Daha büyük açıdan, genel olarak düşünüldüğünde birçok şey çok ama çok önemsizdi...

Özellikle de yaşayacak sadece bir seneniz kaldıysa.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALDATAN EŞ YAKALANDI!

ADRIAN

Vanessa'nın dairesinden aldığım çöpü konteynere attım. Evime döndüğümde odamdaki ışık yanıyordu. Rachel kalkmış, odada fıldır fıldır dönerek eşyalarını küçük valizine atıyordu.

Kapının girişinde durup gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Valizimi topluyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Gidiyor musun? Uçağının saat üçte olduğunu sanıyordum. Birlikte öğle yemeği yiyecektik.”

Yanıt vermedi. Banyoya gitti; hareket ettiğini, çekmeceleri açıp kapattığını ve ilaç dolabının tıkırtısını duyabiliyordum. İçeri dönünce makyaj çantasını valizine koyup fermuarını çekti ve valizin sapını açıp uzattı.

“Rachel...”

“Yedi on beş uçağına bineceğim,” dedi göz teması kurmadan. “Yeni işe aldığımız elemanı eğitiyoruz ve orada olmam gerekiyor.”

“Orada mı olman gerekiyor? Buna sabahın dördünde mi karar verdin?”

Rachel bir an duraksadı ve yere baktıktan sonra gözlerini gözlerime çevirdi. “Adrian, sanırım biraz ara vermeliyiz.”

Olduğum yerde donup kaldım. “Ne? *Neden?*”

Odanın karşı tarafından bana bakarken çenesi titredi. “Burada olmamalıyım. Sorumluluklarım ve bağlılıklarım var, ülkenin diğer ucunda...”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Pekâlâ. Haklısın, her defasında buraya gelen sen olmamalısın. Bir süreliğine ben geleyim. Bir hafta izin alıp arabayla gelirim.”

Rachel başını iki yana salladı. “Hayır. Bu iş benim için yürümüyor. İstedğim bu değildi. Bu kadar ciddi olmamızı beklemiyordum. Buna daha fazla kendimi kaptıramam, özellikle de içinde bulunduğum şartlar...”

Ona bakarken başımı iki yana salladım. “Hangi şartlar?”

“Adrian, ben evliyim.”

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı. “*Ne?*” diye nefesimi verdim.

Rachel’in çenesi titredi. “Evliyim,” dedi tekrar.

Öylece durup en az otuz saniye boyunca ona baktım.

“Seni incitmek istememiştim,” diye fısıldadı. “Onu terk etmeyi planlıyordum, sonra vazgeçtim ve... Bunun sadece tek gecelik bir ilişki olması gerekiyordu ama... Öyle *olmadı*. Senin için hissettiğim duygulara hazır değildim...”

Elimle ağzımı ovuşturup şok içinde yatağın kenarına oturdum.

Bir anda farklı duyguların hücumuna uğradım. Şaşkınlık, ihanet, incinme, kafa karışıklığı. Sekiz aydır birlikteydik. Sekiz koca ay. Bu süreçte Rachel *evliydi*, öyle mi?

Sakinleşmek için derin bir nefes verip kapının yanında duran Rachel’a baktım.

Yanaklarını sildi. “Özür dilerim. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Dizüstü bilgisayarının çantasını omzuna taktıktan sonra uzun bir süre duraksadı. “Seni özleyeceğim.”

Bir kez daha bana özür diler gibi baktıktan sonra dışarı çıktı.

* * *

On saat sonra asistanım masama bir dosya bıraktı ve sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi ovuşturdu.

“Bugün neyin var böyle?” diye sordu Becky rahat bir tavırla.

Sakız çiğniyordu. Fazla gürültülü şekilde. *Yine.*

Stajyer avukatımı/asistanımı seviyordum. İşinde iyiydi. Hırslı ve becerikliydi. Stajyer olarak başlamıştı ve öyle iyi bir iş çıkarıyordu ki onunla tam zamanlı çalışmaya başlamıştım. Ama onu ne kadar sevsem de bazen ücretli bir uzman yerine yanımda bir liseli çalışıyormuş gibi hissediyordum. Becky aklına geleni söylerdi. Hiçbir şey umurunda değildi. Kravatımda kahve lekesi olduğunu söylemekle kalmaz, bana kravatımı çirkin bulduğunu da belirtirdi.

“Sakızını çıkar lütfen,” diye homurdanıp dosyayı açtım. “Pek uyuyamadım.”

Becky dediğimi yaptı ve elinde sakızıyla öylece dururken sayfalara göz attım. “Evet, bugün her zamankinden daha duygusalsın.”

Derin bir nefes aldım. “Sanırım erken çıkabilirim.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Pekâlâ, evine gidip iç karartıcı haikular falan yazmaya başlamayacaksın, değil mi? Çünkü o şeyleri okumak zorunda kalmak bana büyük haksızlık olur.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Hayır, eve gidip haiku yazmaya başlamayacağım.”

“Güzel. Gerçi bugünkü burç yorumunun hayatının büyük ölçüde değişmek üzere olduğunu söylediğini bilmelisin.”

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. “Burç yorumumu mu okudun?”

“İkimiz de Oğlak burcuyuz,” dedi Becky sabırsızca, bu bilmem gereken bir şeymiş gibi.

Bir elini kalçasına koydu. “Eve asla erken dönmezsin. İki aydır son derece tuhaf davranıyorsun. Spor salonuna da gitmiyorsun...”

“Spor salonuna gitmediğimi nereden biliyorsun?” diye mırıldandım sayfalarına göz attığım dosyaya bakarak.

“Çünkü erkek arkadaşım Life Time Fitness’a gidiyor ve eskiden her gün oraya gittiğini ama artık hiç uğramadığını söylüyor. Öğle yemeklerini doğru düzgün bitirmiyorsun ve sürekli somurtuyorsun. Sorun ne?”

Yanaklarımı şişirip önümdeki evraklardan gözlerimi uzaklaştırdım. “Biliyorum. Pek iyi bir yıl geçirmiyorum. Rachel’la ayrıldık.”

“Güzel, ondan nefret ediyordum.”

Ona bakıp güldüm. “Pardon?”

Becky hiç pişmanlık duymadan omuzlarını silkti. “Onu hiçbir zaman sevmedim. Instagram’ı kukla hesabına benziyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne?”

Becky bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. “Aman Tanrım, tam bir moruksun! Kukla işte. *Hesap?*” dedi yavaşça, bundan anlam çıkarabilirmişim gibi. “Sahte?”

Dudaklarımı birleştirip gergince başımla onayladım. “Çok mantıklı,” dedim. “Bunu daha önce belirtsen çok iyi olurdu.” Dosyayı kapattım. “Sadece bugünü kendime ayırmaya ihtiyacım var.”

Becky kabullenmiş gibi bir ses çıkardı. “Peki. Programını boşaltırım. Ama Tanrı’ya yemin ederim ki bu lanet bunalımdan çıksan iyi olur, Adrian. Neden bir köpek falan evlat edinmiyorsun?”

Annem de birkaç hafta önce aynı şeyi söylemişti. Anlaşılan, köpekler hayatın tüm problemlerinin çözümüydü.

“Kedi alma,” diye devam etti Becky. “Sehpanın üzerinde dolaşıp içeceklerini aşağı iter. Duygusal olarak bununla baş edecek kadar güçlü değilsin.”

Homurdandım. “İpucu için teşekkürler. Unutmamaya çalışırım.”

“Bir arkadaşım hayvan barınağı işletiyor. Köpekleri alacak insanlara ihtiyaçları var. Sana bir tane getirmemi ister misin? Seversen evlat edinarsın, istemezsen de başkası alır.”

Bir köpek çok da kötü bir fikir değildi. Sanırım onu ofise getirebilirdim. Mahkemedeysen Becky’den yürüyüşe çıkarmasını isteyebilirdim. Bir amacımın olmasını özlüyordum.

Annem ve büyükannemle çok fazla vakit geçirmiştik ama ekim ayında annemin yeni kocasıyla Nebraska’ya taşınmışlardı.

Becky’nin hissettiği düşüş de bu değişimle birlikte başlamıştı. Tatilde yalnız olacaktım.

Beni davet etmişlerdi ama annemin kocası Richard umurumda değildi. Ağustostaki düğünlerine gitmemiştim ve Şükran Günü ile Noel’de de onlara katılmamıştım.

Sabırsızlıkla beklediğim tek şey Rachel’in ziyaretleriydi.

Özel hayatımda aniden açılan kocaman kara delik, ruh hâlime son darbeyi indirmişti.

Yeni mezun avukatımız Lenny kapıdan başını uzatıp hâlâ masamın önünde durmuş telefonunu kurcalayan Becky’ye baktı. “Selam, Becky az önce bana mesaj atıp Rachel’dan ayrıldığını söyledi. Bu berbat bir haber, dostum.”

“Evet, teşekkürler.” Eve götüreceğim dosyaları evrak çantama koydum.

Lenny kollarını göğsünde kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı. “Hey, bu hafta öğle yemeğine çıkmak ister misin? Vaktin var mı?”

“Vakti var,” dedi Becky telefonundan başını kaldırmadan.

Ona imalı bir bakış attıktan sonra Lenny’ye yanıt verdim. “Ne zaman olduğunu söylemen yeterli.”

Lenny parmak eklemeni kapı çerçevesine vurduktan sonra bana silah işareti yapıp gitti.

Hâlâ masamın önünde duran Becky mesaj yazıyordu. “Becky...” dedim sinirle ona bakarak.

Sakızını balon yapıp patlattı. “Sanırım senin için bir köpek buldum.”

“Harika. Muhteşem. Lütfen kendi masanda bulmaya devam et. Oraya giderken de şahsi meselelerimi insanlarla paylaşmamaya çalış.”

Becky her zamanki gibi hiç istifini bozmadan sırtıp kapağına yöneldi.

Beş dakika sonra Marcus içeri girdi. “Selam, dostum.”

Marcus Beaker şirketimin kurucusu ve meslektaşımı. Elli iki yaşında, kel, hafif kilolu ve son derece akıllı bir adamdı. Ona zar zor katlanan ve onsuz uzun tatillere çıkmayı seven bir doktorla mutsuz bir evliliği vardı.

İyi bir ekip oluşturuyorduk. Sansasyonel davalarda iyi bir paravandım; nadiren hazırlıksız yakalanırdım ve basınla aram iyiydi. Marcus da tam bir buldok olmasıyla tanınıyordu ve iş ahlakımla uyuşan tanıdığım tek insandı.

Masamın önündeki sandalyeye yığıldı. “Erken paydos edeceğini duydum,” dedi.

Marcus’un neden burada olduğunu biliyordum. Saat beşten önce eve gitmem, ofiste acil durum sirenlerinin çal-

masından farksızdı. Ödüllü bir yarış atı pistin etrafında topallıyor demekti bu.

Marcus'un endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu. Stresimi ve mutsuzluğumu işime yakıt yapardım. Her zaman böyle olmuştu. Lisedeyken bile. Ne kadar çok sıkıntıyla uğraşırsam, o kadar üretken oluyordum. Bu yüzden sınıf birincisi olarak erkenden mezun olmuş ve üniversitede bir sürü burs bulmuştum. Kasvetli özel hayatım şu anda bu şirketi Minnesota'nın ilk beşi arasına sürüklüyordu. Gerçi beni kontrol etmeye geldiği için Marcus'u suçlamıyordum. Kurnaz olması hoşuma gidiyordu.

"Çarşamba günü tek taraflı iki duruşmam var," dedim. "Evrak işlerini evden halledebilirim. Sanırım migrenim tutacak," diye yalan söyledim.

Ona gerçek sebebi söylemek daha fazla endişelenmesine sebep olurdu.

"Keller dosyasını başka birine verebilirim," dedi Marcus düzelttiği kravatına konuşarak.

İfademin nötr kalmasına özen gösterdim.

Bunu beni kıskırtmak için yapıyordu. Sorunum her neyse bir an önce üstesinden gelip işime dönmemi beklediğini belirtiyordu.

Bir kez daha söylemem gerekir ki kurnaz olması *hoşuma gidiyordu*.

Ona bakmadan Becky'ye e-posta yazdım. "Başka birinin şu anda uğraştığım şeyin üstesinden gelebileceğini sanmıyorum." Son bir dokunuşla Gönder tuşuna basıp gözlerimi Marcus'a çevirdim.

Arkasına yaslanıp parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. "Keller ve Garcia mı? O iki aptal yine ne yaptı?"

"Garcia geçen hafta velayet kuralını ihlal edip kızını alarak eyalet dışında yaşayan annesini ziyarete gitti. Dava

sonuçlanana kadar velayet hakkını kaybetmesini talep ediyorlar.”

Marcus başıyla onayladı. “Adam vergi kaçırmakla suçlanıyor. Bu bir şiddet suçu değil. Velayeti iptal etmezler.”

“Biliyorum. Belki eline hafifçe vururlar.”

“Peki Keller?”

Burun kıvrarak güldüm. “Eski eşi onu sabah saat ikide uzaklaştırma kararını ihlal edip penceresinin önünde mas-türbasyon yaparken yakalamış.”

“Hay aksi,” diye kıkırdadı Marcus.

“O da velayetin iptalini istiyor.”

Marcus saatine baktı. “İstedğini alacak da. O adam penisini pantolonunda tutamıyor. Bu gelişme cinsel saldırı davasında ona hiç yardımcı olmayacak.”

“Evet, kesinlikle olmayacak.” Bu konuyla benden başka kimsenin ilgilenmesine izin veremezdim. Marcus da vermezdi.

Bir anlığına başını onaylar anlamda salladı. “Pekâlâ, iyi geceler öyleyse.” Ayağa kalktı ama eli sandalyenin arkasında duraksadı. “Hey, neden önümüzdeki ay Noel için bizimle kulübeye gelmiyorsun? Jessica verandaya jakuzi yaptırdı.”

Başımı iki yana salladım. “Nebraska’ya gidebilirim. Annem evde yaptıkları değişiklikleri görmemi söyleyip duruyor.”

Bir yalan daha.

Noel’i tek başıma geçirmeyi sevmiyordum ama Marcus’la geçirmek, huysuz eşiyle takılmak ve sevgisiz evliliklerini seyretmek benim için cehennem anlamına geliyordu. Marcus’un kariyeri sıkı çalışma ve adanmışlığa bir övgüydü ama özel hayatı uyarıcı hikâyeye niteliğindeydi.

Ofiste işlerimi tamamlayıp saat üç gibi çıktım.

Eve giderken annem aradı.

Arabamın Bluetooth'undaki bildirime baktım. Şu an onunla konuşacak ruh hâlinde değildim ama ters giden bir şey olması ihtimaline karşı –içinde bulunduğu şartlar düşünüldüğünde bu olasılık oldukça yüksekti– onu telesekretere almak istemedim.

Derin bir nefes verip Yanıtla tuşuna bastım ve hissettiğimden daha coşkulu bir sesle konuşmayı başardım. “Selam, anne.”

“Adrian. Şükran Günü'nün nasıl geçtiğini sormak için aradım.”

Elbette.

Noel'de beni oraya gitmeye ikna etmek için arıyordu. Şükran Günü'nü tek başıma geçirdikten sonra dersimi aldığımı ve şimdi sorun çıkarmamaya hazır olduğumu umuyordu.

Hayır.

“Şükran Günü iyiydi,” dedim tekdüze bir sesle.

İyi değildi. Günü tek başıma Çin yemeği yiyip evrak okuyarak geçirmiştım.

Annem içini çekti. “Böyle olmak zorunda olmadığını biliyorsun. Burada olmanı *istiyoruz*. Lütfen Noel'de buraya gel.”

Çenem seğirdi. “Hayır.”

Hoşnutsuzlukla dolu bakışlarını üzerime diktiğini neredeyse hissedebiliyordum. “Biliyorsun, bu boykotla sadece Richard'ı üzmüyorsun. Beni ve büyükannenı de üzüyorsun. Neden burada olmadığını anlamıyor. Her geçen gün kafası biraz daha karışıyor ve onunla daha ne kadar vaktimiz olacağını bilmiyorum. Bunu gerçekten bu... önemsiz anlaşmazlığa feda etmek mi istiyorsun?”

Kulaklarıma inanamayarak kahkaha attım. “Önemsiz anlaşmazlık mı? Şaka mı yapıyorsun?”

Annemin ellerini havaya kaldırdığını hayal edebiliyordum. “Richard bir hata yaptı. Bu konuda nasıl hissedersen hisset, o artık benim kocam ve seni tanımak istiyor...”

“Böyle bir şey yapmasına izin vermek gibi bir niyetim kesinlikle yok. O senin için uygun biri değil. Yaptıklarından sonra onunla asla evlenmemen gerekirdi.”

Annem uzun bir süre duraksadı.

“Belki bir gün senin de affedilmeye ihtiyacın olur, Adrian. Ve biri *seni* affeder.”

Sessizleştik.

Annem ağlıyordu. Hattın diğer ucunda burnunu çektiğini duyabiliyordum. Binamın altındaki otoparkta her zamanki yerime geçip arabayı park ettim.

O olaydan önce annemle yakındım. *Richard’dan* önce. Annemle ilgilenirdim; onunla hep ilgilenmiştim. On beş yaşında pislik babam bizi terk ettiğinden beri bunu yapıyordum. Normalde her pazar günü annem ve büyükannemle akşam yemeği yemek için oraya giderdim. Evin tamir masraflarını karşılar, büyükannemi doktora götürürdüm.

Sonra annemin romantizmden başı döndü.

Bu bile yeterince kötüydü ama sonra adam onları kahrolası Nebraska’ya götürdü.

Durum giderek kötüleşti çünkü Richard bu işin peşini bırakacakmış gibi görünmüyordu ve annem de onu terk edecek gibi değildi; esnek davranmak zorunda olan *benim*. Ya böyle davranacak ya da aileme veda edecektim. Seçeneklerim bunlardı.

İki seçenek de imkânsızdı.

Annem sümküdü.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

“Adrian, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Belki de biriyle görüşmelisin...”

“Hayır. Bir terapistle saatlik iki yüz dolar vermek bu konuda daha farklı hissetmemi sağlamayacak.”

Burnunu çekti. “Pekâlâ. Sanırım konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı. Senin için neyin önemli olduğuna karar verdiğinde beni ararsın.”

Telefonu yüzüme kapattı.

Arabada oturup bir dakika boyunca burun kemiğimi sıktıktan sonra kendimi dışarı attım.

Nihayet binama girince lobide mektuplarımı alıp basamakları çıkmaya başladım. Oturduğum kata bir merdiven kalmışken bir çığlık duydum.

Bir kadından geliyordu.

Sahanlıkta durup sesin yukarıdan mı, yoksa aşağıdan mı geldiğini anlamaya çalıştım.

Yukarıdan geliyordu.

Oturduğum kattan.

Basamakları ikişer ikişer çıkıp koridora ulaştım.

Kısa montlu ve atkılı, canı sıkkın gibi duran bir adam kısa boylu, gri kapüşonlu, sarışın bir kadının yanında durmuş telefonuna göz gezdirdiyordu. Bir başka adam da Vanessa’nın dairesine girmek üzereydi.

“Bırak!” diye bağırdı Vanessa içeriden. “Polisi arayacağım!”

“Hey!” diye bağırdım.

Herkes dondu. Kendimden emin bir şekilde onlara doğru yürüyünce adam kapının kulpunu bırakıp bir adım geri çekildi. Yaşça büyüktü. Muhtemelen ellilerindeydi. Kır saçlıydı, kaşları gürdü ve ceketinin altına baklava desenli kazak giymişti.

Kadının da kafası iyiydi. Gözbebekleri bilye gibi olmuştu.

Vanessa kapı aralığından koridora baktı. Dudağı kanıyordu.

Çenem kaskatı kesildi. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum yaşlı adama dik dik bakarak.

Adam beni tepeden tırnağa süzdü. “Seni ilgilendirmez, züppe koridor polisi. Yardımına ihtiyacımız yok. Bu işe karışma.” Tekrar Vanessa’ya baktı. “Onu görmeye her türlü hakkımız var!” dedi parmağıyla onu işaret ederek.

Vanessa çenesini kaldırdı. “Ah, *hayır*. Aslına bakarsan yok. Geçici velayet bana verildi. Annabel kızını görmek istiyorsa, uyuşturucusu tedavisi gördükten sonra onu buraya getirebilirsin.”

Genç adam sabırsızca ofladı. “Pekâlâ, Vanessa. Ben sadece bana söz verdiğin şu Gucci sırt çantası için geldim. Kapıdan uzatırsan bu koridordan bir kişi eksilir.”

“Defol git, Brent!”

Genç adamın ağzı açık kaldı. “*Bana* neden kızgınsın? Sadece beni buraya getirmeleri için peşlerine takıldım!”

“Gelmelerine izin vermemeliydin!” diye çıkıştı Vanessa.

Brent kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bebek konusunda yardımcı olmadığım için mi kızgınsın? Sebebi bu mu? Çok *hassas* bir öğürme refleksim var, Vanessa; kirli bez *değiştiremem*. Nico’dan Yunan salatası sipariş ettiğini ve beyaz peynirin o saksıya kusmama sebep olduğunu hatırlıyor musun?”

Vanessa ona delirmiş gibi baktı. “Brent, onları *eve* götür.”

“Grace’i görene kadar böyle bir şey yapmayacak!” diye bağırdı yaşlı adam. “Bu yaptığın çocuk kaçırma!”

Brent dudak büktü. “Hımm, aslında öyle değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık gidebilir miyiz? Bu hiç olgunca değil.”

Yaşlı adam tekrar kapıya hamle yapacakmış gibiydi. Vanessa’yla arasına girmek için bir adım daha atınca ben-

den uzaklaştı. Takım elbiseli ve kravatlıydım ama hâlâ bir doksan boyundaydım ve gülümsemediğimde ne kadar göz korkutucu olabileceğimin farkındaydım. “Tam velayetiniz yoksa, herhangi bir ziyaretin mahkemeye planlanması gerekiyor.”

Yaşlı adam göğsünü kabarttı. “Bebegi görene kadar hiçbir yere gitmiyoruz, son sözüm bu!” dedi bana dik dik bakarak.

“Pekâlâ. Meseleyi çözmesi için polis çağıralım o zaman.” Başım la kadını işaret ettim. “Uyuşturucu etkisi altında olduğu aşikâr. Ayrıca zorla eve girmeye çalıştığınızı gördüğüm den mutlaka bahsedeceğim. Vanessa’nın dudağı kanıyor, o yüzden bir saldırı ve kötü muamele olduğunu sanıyorum, bu noktada suç duyurusunda bulunup uzaklaştırma kararı çıkarmasını tavsiye ederim. Ki mutlaka çıkar. Sonra da –muhtemelen öyle bir hak kazanamayacaksınız ama– ziyaretleriniz ancak gözlem altında ve polis merkezinde gerçekleşir.” Adama sertçe baktım. “İçimden bir ses ikinizin polis merkezinde pek iyi idare edemeyeceğinizi söylüyor.”

Adam orada durup meydan okurcasına bana bakarken sarışın kadın neler olduğunu bile anlamıyormuş gibi görünüyordu.

Brent burada olduğumu az önce fark etmiş gibi bana gülümsüyordu. Bir elini ağzının kenarına koydu. “Şunu görüyor musun? Çok seksi değil mi?” diye hâlâ kapının aralığından dışarı bakan Vanessa’ya fısıldadı. “Üstelik üzerindeki *gerçekten* pahalı bir Armani takım elbise.”

Ona aldırmadım.

Yaşlı adam sırtını dikleştirip ceketinin ucunu öfkeyle çekti. “Pekâlâ.” Vanessa’ya sert bir bakış attı. “İstenmediğimizi anlıyoruz.”

Gözümün içine bakmadan sarışın kadını kolundan tutup koridorda sürükledi. Brent bir an duraksadıktan sonra onları takip etti. “Kravatına bayıldım.”

Sonra o da gitti.

Vanessa’ya döndüm. Bir süre kocaman açılmış gözlerini kırpıştırarak bana baktıktan sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Öylece durup dairesinin numarasına bakarken kapıyı açtı. “Teşekkür ederim,” dedi çabucak.

Sonra kapıyı tekrar sertçe kapattı.

Pekâlâ...

O insanlar her kimse geri gelmediklerinden emin olmak için birkaç dakika bekledim.

Gelmediler.

Saat neredeyse beşti ve mutfaktaki barda oturmuş dava dosyasına göz atarken biri kapımı çaldı. Açınca karşımda Becky’yi buldum.

Bir *köpekle*.

“Seni milyonlarca kez aradım,” dedi. “Öldüğünü sandım. Telefonunu her zaman açarsın.”

“Ölmemden bahsetmesek olur mu?” dedim kapının girişinde dururken. “Bu da ne böyle?”

“Köpeğin tabii ki.” Patisini tutup bana salladı. “Getireceğimi söylemiştim?”

Başımı iki yana salladım. “O benim köpeğim değil.”

O bir... Hangi cins olduğunu bile bilmiyordum. Chihuahua olabilirdi belki? Ama yaşlıydı. Kısa, kahverengi tüyleri ve göğsünde yer yer kelleşmiş noktalar vardı. Pörtlek gözleri kocaman ve bulanık bakıyor, dili ağzının kenarından birkaç santim sarkıyordu. Karikatür gibiydi.

“Ah, evet. Bu senin köpeğin,” dedi Becky sakızını şapırdatarak.

Kollarımı kavuşturdum. “Hayır, *benim* köpeğim birlikte koşuya çıkabileceğim bir köpek. *Benim* köpeğim taşıyamayacağım kadar büyük bir köpek.”

Becky alaycı bir şekilde güldü. “Artık münzevisin, unuttun mu? Sana bir Weimaraner ya da öyle bir şey getirirsem ve onu dışarı çıkarmazsan, evini paramparça eder. O zaman tavşan deliğinin iyice derinliklerine gömülürsün ve çalışmaya devam edebilmen için bir psikiyatri koğuşunda seni ziyaret edip iç çamaşırımın içinde sana gizlice cep telefonu getirmek zorunda kalırım çünkü oradan bir günlüğüne izin alamazsın.” Balon yapıp patlattı. “Bu köpeğin cinsi senin hayat tarzına uyuyor.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Zaman yönetimi ve rutin konusunda çok titizsin, köpeğin de günde alması gereken üç ilacı var. Evde kalmak istiyorsan, o da aynısını istiyor. Şık bir evin var ama bu köpek yıkıcı değil. Tüy dökmüyor, dışkısı ufacık. Çiş pedi kullandığı için evden çıkmak istemiyorsan, onu yürüyüşe çıkarmak zorunda değilsin. Mükemmel yani. Onu sevmezsen yarın işe getir, böylece barınağa geri götürebilirim.”

Derin bir nefes verip küçük köpeğe baktım. “Dişleri var mı?”

“Hayır. Bu iyi bir şey çünkü ısıırıyor.”

Homurdandım.

Becky kapının yanından çantasını aldı. “İçeri gireyim de sana eşyalarını göstereyim.” Yanımdan geçti ve kapıyı arkasından kapattı. “Tut bakalım.” Titreyen köpeği bana uzattı. Onu almayınca Becky aklımı kaçırmışım gibi bana bakıp nazikçe göğsüme itti.

Köpek hırladı.

Becky ellerini yanındaki çantanın içine daldırdı. “Pekâlâ, romatizması, alerjisi ve deri enfeksiyonu var, bu yüzden her sabah bunlardan birini alıyor ve bu sonuncusunu da geceleri alıyor.” Üç şişeyi salladı. “Onları krem peynirin içine koyabilirsin. Rahatlıkla yutar. Dişleri olmadığı için kuru mama yiyemez, o yüzden burada yaş maması var. Kuru derisi için haftada bir kez ilaçlı banyo yapması gerekiyor. İşte bezleri...”

“Bezleri mi?” diye sordum. “*Tutamıyor* mu?”

Becky ellerini yine çantaya sokup kaşlarını çatarak bana baktı. “O *on dört* yaşında. İnsanlarla kıyaslandığında yüz küsur yaşında olduğu anlamına geliyor. Ayrıca iç parazitleri var.”

“Ne?”

Gözlerini devirdi. “Bunun için onu çoktan tedavi ettiler. Dışkı yoluyla onları atacak, yani bir tane bağırsak kurdu falan görürsen paniğe kapılma. Ama hareket ediyorsa paniğe kapılabilirsin. O zaman onu veterinerine götürmen gerekir.”

“Tanrı aşkına, Becky.” Burun kemiğimi sıktım. “Benden kahrolası bir köpek hemşiresi olmamı istiyorsun.”

“Aynen.” Becky doğrulup çantayı bana verdi.

Kabullenerek nefesimi verdim. “Adı ne?” diye mırıldanıp istemeye istemeye köpeğe baktım.

“Harry Puppins.”

“Aman Tanrım.”

“Üstesinden gelirsin.”

“Bugünkü burç yorumum hayatımın büyük ölçüde değişeceğini söylemesine rağmen mi?”

Becky omuzlarını silkti. “Bana kalırsa, sadece iyi anlamda değişebilir.”

Sakızını bir kez daha patlattıktan sonra gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU ŞAŞIRTICI VIDEO
GÖZLERİNİZİ KAPATMANIZA SEBEP OLACAK!

VANESSA

Çatlak dudığıma balm sürerken koridorda konuşmalar duydum. Delikten bakabilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Adrian elinde Chihuahua tutan bir kızlaydı.

Bulunduğum yerden Adrian'ı zar zor seçebiliyordum ama kızı rahatlıkla görebiliyordum.

Güzeldi ve sanırım bu şaşırtıcı değildi. Adam on üzerinden ondu. İsterse mankenlerle çıkabilirdi.

Adrian köpeğe bakmak için yaklaşınca görüş alanıma girdi. Üzerinde daha önce gördüğüm takım vardı hâlâ; sadece ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Açık mavi gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve yenlerini dirseğine kadar kıvrırmıştı.

Tanrım, çok çekiciydi. Adrian Copeland'in farklı görüntülerinden bir takvim yapabilir ve onunla kanseri tedavi edecek kadar para toplayabilirdiniz. Üstsüz şekilde koşan Adrian. Takım elbiseli Adrian. Huysuz yeğenimi göğsüne yatırmış Adrian.

Sinirli görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tam olarak neden bahsettiklerini duyamıyordum.

Dizüstü bilgisayarım Skype aramasıyla çınladı.

Drake.

Yerimden ayrılıp oturdum ve aramayı yanıtladım.

Drake Lawless'ın yüzü ekranımda belirdi. Arkasındaki palmye ağaçlarına bakılırsa tropik bir yerdeydi. Onu şimdiden kışkandım.

Köpekbalığı dişinden bir kolye takmıştı, her zamanki gibi üstsüzdü ve sarı saçı darmadağınktı. Hindistancevizli güneş kremi ve okyanusun kokusunu bilgisayarımdan neredeyse alabiliyordum.

“N’aber, güzelim?” Işıl ışıl gülümsemelerinden birini takındı. “İsa’nın Karın Kasları demek?”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Tahmin bile edemezsin. Adam Tanrı’nın hepimize bir armağanı,” dedim törpü bulmak için masamı karıştırırken. “Sanki İsa’nın Karın Kasları burada direksiyonu devraldı.”

Ne yazık ki kapı deliğinden dışarı bakmadıkça onu muhtemelen bir daha göremeyeceğim.

Laird arkadan çırılçıplak geçtiği için Drake’in karşılık verecek fırsatı olmadı.

“Laird!” diye çığlık atıp hızla soluma döndüm. İki adam da dizüstü bilgisayarından güldüler.

“Selam, Nessa,” diye seslendi Laird.

Yere bakarak kızgınca ofladım. “Laird, seninle hâlâ konuşmuyorum.”

“Ah, yapma.” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu.”

Çaktırmadan ekrana baktım. Laird, Drake’in omzunun üzerinden bana sırtırken Drake’in vücudu –neyse ki– kasığını gizliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Önce Drake için beni terk ettin ve yeni bir kameraman bulmak zorunda bıraktın, şimdi de taşaklarını görmek zorunda bırakıyorsun. Haftamın bundan daha kötü olamayacağını sanıyordum.”

İkisi de tekrar güldüler ve Laird penisi sallanarak kadrajdan çıktı. Tekrar Drake’e baktım. “Lütfen elemanına iç çamaşırı al veya ona bir incir yaprağı, peştamal ya da öyle bir şey ver, olur mu?”

Drake rahat bir tavırla kıkırdadı.

Her zamanki Drake’ti. *Sıfır* görgü. Lawless Kampı bir tür hippy topluluğuydu. Çıplak yoga yapıyor ve çakralardan bahsedip duruyorlardı. Biraz sonra arkasından sırtında çiçek kolyesi takmış tavuk taşıyan bir keçi geçerse hiç şaşırırmazdım.

Drake başını eğdi. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı, kelebeğim? Annelik nasıl gidiyor?”

“Güzel. Harika. İnsanı bu kadar değiştirmesi inanılmaz. Kendimi, ‘Bu sadece bebek çışı,’ gibi şeyler derken yakalıyorum. Sanki önemi yokmuş, normal çışten daha üstün olduğu için kaz tüyü yorganımın üzerinde olmasını sorun etmemem gerekirmiş gibi.”

Drake güldü.

Derin bir nefes verdim. “Bu durumdan daha ne kadar içerik üretebileceğime dair bir fikrim yok.”

“Annabel konusunda herhangi bir değişim yok mu? Nerede olduğunu biliyor musun?”

Dudak büktüm. “Nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Babamın evinde. Babam demişken, bugün çat kapı buraya gelip Grace’i görmelerine izin vermemi istedi. Annabel’in kafası iyiydi. Babam yanlışlıkla kapıyı ağzıma itti.” Dilimi dudağımdaki yara izine götürdüm. “O sırada evine dönen İsa Karın Kaslı onları kovdu... çünkü onun karşısında sadece bir kere deli gibi görünmem yeterli olamazdı tabii.”

Drake hem endişeli hem de neşeli görünmeyi başardı. “Annabel nasıldı?”

Bakışlarımı kaçırdım. “İyi değildi. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim,” diye itiraf ettim.

Drake’in aile sorunlarımdan haberi vardı. Detaylarla vaktini almama gerek yoktu. Annabel’in Grace’i bana bırakıp bir daha dönmediği gün hakkında her şeyi biliyordu.

Annabel gitmeden önce banyomu kullanmıştı. Koca bir şişe hidroodon çalmış, kodeinli öksürük şurubumu içmiş ve sonra fark etmemem için şişeyi suyla doldurmuştu. Elbette ki fark etmiştim.

“Onu rehabilitasyona götürmeye çalışıyorum ama kabul etmiyor,” dedim.

“Babanla konuşabilir misin?”

Ofladım. “Sorma. Babamın kendisine bile hayrı yok,” dedim acı bir şekilde. Alnımı ovuşturdum. Drake’in gözleri kaldırdığım elimi takip etti ve taktığım atele odaklandı. Uzun zamandır ilk kez neşesinin kaybolduğunu ve dudaklarının kenarlarının hafifçe aşağı sarktığını gördüm. Drake *her zaman* gülümserdi. Üçüncü derece yanıklarla bir sedyede taşınırken bile gülümsediğini görmüştüm. Adamın mutluluğunun kapatma tuşu yoktu.

Kolumu kameradan uzaklaştırdım. “Sadece yazı yazabilmek için,” diye yalan söyledim.

Bir süre sessizleşti. “Doktora gösterecek misin?” diye kısık sesle sordu.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. “Sonucu değiştirmeyecek bir teşhis almak için hastanede aylarımı kurcalanarak geçirmenin anlamı yok. Hayatımı Kikloplar gibi geçirmiyorum; nasıl ve ne zaman öleceğimi bilmek için bir gözümünden vazgeçemem. Büyükannemde de vardı. Kız kardeşim Melanie’de de. Teyzem Linda’da da. Annemde de.

Tüm bu kadınlar otuz yaşına gelmeden öldüler. O geni almış olma ihtimalim yüzde elli ve ailedeki kadınlara bakılırsa, bundan daha yüksek bir olasılık olduğunu söyleyebilirim. Nasıl sona ereceği acı verici bir şekilde aşikâr olana dek her şeyden habersiz olmak istiyorum. *Tercihim* bu. Bununla yaşamak zorundayım, tıpkı başkalarının da berbat seçimleriyle yaşamak zorunda olduğum gibi.”

Taşıyıcı olup olmadığımı görmek için genetik testi bile yaptıramamıştım. Doktorlar ailemde görülen mutasyona uğramış geni tespit edemediler. Onunla *doğduysam* bile beni öldürmeye başlayana kadar haberim olmayacaktı.

Drake sessizce beni inceledi. “Yeni klinik testler yok mu? Denemenin bir zararı olmaz.”

Başımı iki yana salladım. Drake bu konudaki görüşümü de biliyordu.

Melanie hastalandığında “ya tutarsa” yolunu seçmişti. Her şeyi denemişti. Bense hastalanırsam kendimi o tür sıkıntılara sokmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Anlamı yoktu.

“Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Düzelirim. Hey, daha kötüsü de olabilirdi,” dedim. “Kişnişin tadının sabun gibi gelmesine sebep olan gene sahip olabilirim.”

Bunun üzerine Drake çarpık bir şekilde gülümsedi.

Bu sohbeti daha fazla uzatmayacağımı anlayınca bana merhamet gösterip konuyu değiştirdi. “İçerik arıyorsan her zaman tekrar bir araya gelebiliriz.”

Gözlerimi devirdim. “Ah, ha ha.”

Drake sırtıttı. “Birlikte harikaydık, kelebeğim. Seni özledim. Hem buraya gelseydin sana Laird’i geri verirdim.”

“Sende kalsın. Bir ömür boyu yetecek kadar Laird gördüm.”

Kıkırdadı.

“Her neyse, bebeği ÷lkeden çıkaramam. Evime tıkılıp kaldım, Çocuk Koruma Hizmetleri’yle uğraşıp duruyorum ve ailem yine sorumluluğu benim üzerime yıktığı için terk edilmiş bir bebeğin velayetini üstlenmek için acil mahkeme emri çıkarmaya çalışıyorum.”

“Sana şifalı bitkiler uzmanımı göndermemi ister misin?”

Hafifçe güldüm. “Hayır, sorun değil. İdare ederim. Her zaman olduğu gibi.”

Yani *mümkün olduğunca* idare edecektim. Bunu yapmak için ortalıkta olmayacağım âna dek.

O gün sandığımdan daha çabuk gelebilirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ADAM KÖPEĞİ KURTARDI
AMA EVİNE NELER YAPTIĞINA BAKIN!

ADRIAN

Köpek her yere kaka yapıyordu.

Alalı daha üç saat olmamıştı ama onu Becky'ye geri vermek için saniyeleri sayıyordum.

Karnına sarılı bez sadece çişinin etrafa bulaşmasını engelliyordu; sanırım buna minnettar olmam gerekirdi. Ama evin her yerine bıraktığı puding kıvamındaki dışkısı konusunda hiçbir işe yaramıyordu. Neyse ki sadece parkeye yapmıştı; temizlemek nahoş olsa da kolaydı.

Becky'yi bu konu için aradığımda iç parazit ilacının muhtemelen midesini bozduğunu ve geçeceğini söylemişti.

Köpekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çocukken hiç köpeğimiz olmamıştı. Biriyle tanışmam da şimdilik pek iyi gitmiyordu.

Her yere kaka yapmasının dışında köpeğin sadece sağır değil, kör olduğuna da emindim. Duvarlara ve sandalyelerin bacaklarına çarpıyordu. Büyük ihtimalle yaklaştığımı

görmeyip irkildiği için onu her kucağıma aldığımda hırlyıyordu.

Onu dışarı çıkarmayı denemeye karar verdim ama dondurucu kasım sonu havasında kaldırımda öylece durup titredi ve perişan görüldüğü için ona acıyıp ceketimle sararak tekrar eve çıkardım.

Anahtarlarımı çıkararak koridorda ilerledim ve önünden geçerken Vanessa'nın kapısına baktım.

Duraksadım.

Ya ben içeri girdikten sonra o adam geri geldiyse?

Onu kontrol etmeliyim.

Kapıyı tıklattım.

Vanessa kapıyı açtığında daha öncesine kıyasla oldukça iyi görünüyordu. Kan gittiği için dudağındaki çatlak neredeyse belli olmuyordu. Uzun saçı omzunun üzerinde duran tek bir örgü şeklindeydi –kusmuk yoktu– ve üzerindeki pembe askılı bluz temizdi, daha önce fark etmediğim hoş fiziğini öne çıkarıyordu.

“Selam, kahramanım.” Bana gülümsedi.

Anahtarlarımı yokladım. “İyi misin diye bakmak ve indirmemi istediğin çöpün var mı diye sormak istedim. Bebek olunca çöpü çıkarmak zor olmalı.”

“Evet. Çok sevinirim, teşekkür ederim.” Başını eğdi. “Vay canına, fedakârlıktan vazgeçmiyorsun, değil mi?”

“Senin hamamböceklerin benim hamamböceklerim sayılır,” diye mırıldandım ve gözlerimi ondan ayırıp koridora baktıktan sonra tekrar ona döndüm.

Vanessa sırtıttı. “Köpeğin olduğunu bilmiyordum.”

Harry'nin ceketimden fırlayan başına baktım. Dili dışarıdaydı ve titriyordu. “Köpeğim yok. Geçici olarak bakıyorum.”

“Ah. Demek ikimiz de bakıcılık yapıyoruz. Harika. Çok tatminkâr bir şey olabiliyor, bilirsin.”

Hafifçe homurdandım. “Şimdilik her yere kakasını yapmakla meşgul.”

Vanessa güldü. “Evet, benimki de.”

“Hey, numaralarımızı almamız iyi olabilir,” dedim. “Gerekirse iletişim kurabiliriz.” Bir elimi açarak kaldırdım. “Sana asılmıyorum,” diye ekledim.

Vanessa dudak büktü. “Tanrı’ya şükür bana asılmıyorsun çünkü çok çirkinsin.”

Alaycı bir kahkaha attım.

Vanessa kapı çerçevesine yaslandı. “Hey, pizza sipariş etmek üzereydin. Bana katılmak ister misin? Köpeğini de getirebilirsin. Bu arada haberin olsun, ben de sana asılmıyorum,” dedi. “Kimseyle çıkmıyorum. Bunu sadece sana teşekkür etmek ve araba kullanabilecek yaşta biriyle biraz vakit geçirmek için yapıyorum.”

Bir süre duraksayıp teklifini düşündüm. Sosyalleşmek istemiyordum ama muhtemelen biraz sosyalleşmem *gerekliyordu*. Evde oturup kendime acımanın faydası yoktu. Bana dışarı çıkıp bir şeyler yapmamı söyleyen annemin sesi neredeyse zihnimde yankılanıyordu.

Becky’nin sesini de duydum. Sinir bozucuydu ama aynı şeyi söylüyordu.

“Eee?” Vanessa başını eğdi.

“Evet. Elbette.” Neden olmasın? “Ama pizza olmaz. O kıtlık yiyeceği. Ben çıkıp bir şeyler alırım.”

Vanessa’nın gözleri kocaman oldu. “Ne gibi? *Gerçek* yemek gibi mi? Bir restorandan mı? DoorDash’e* üye olmayan bir yerden mi?”

“Öyle bir şey düşünüyorum.”

Vanessa elini göğsüne koydu. “Aman Tanrım. Haftalardır heyecan verici bir şey yemedim.”

* Yemek dağıtım şirketi. (ed.n.)

Hafifçe gülümsedim. “Muffoletto sever misin?”

“Evet,” diye heyecanla nefesini verdi. “Marsala soslu tavuk ve... *cannoli*. Bekle, hayır. Tiramisu. Spagetti, köfte ve...”

Hafifçe gülüp telefonumu çıkardım. “O zaman numaranı ver, sonra da istediğin şeyleri mesaj at. Uygunsa kırk beş dakika içinde dönerim.”

“Gayet uygun. Sana geri öderim,” diye hızlıca ekledi.

“Hayır, sorun değil. Benden olsun. Sanırım benden daha kötü bir gün geçiriyorsun.” Tabii böyle bir şey mümkünse.

Vanessa bana numarasını verip siparişini yolladı. *Cannoli* istememişti ama yine de bir tane aldım. Sonra şarküterilerine girip onun için birkaç tane de hazır yiyecek aldım. Tavuk *piccata*, lazanya ve marsala soslu bir tavuk daha.

Duraksayıp şarap reyonuna göz gezdirdim.

İtalyan yemeğiyle birlikte güzel bir beyaz şarap içmek hoşuma giderdi ama şarap alırsam iyice randevuya benzecekti.

Eh, canı cehenneme. İkimiz de bunun randevu olmadığını açıkça belirtmiştik ve bir içki bana iyi gelebilirdi. Chardonnay üzümünden yapılmış, hoşuma giden bir beyaz şarap seçtim ve evine beş dakika erken döndüm.

Vanessa kapıyı açıp beni içeri aldı. Koyu yeşil, kemerli bir kazak giymişti. Ön kısmı açıktı. Biraz makyaj yapmıştı. Hoş görünüyordu.

Vanessa güzel bir kadındı. Bana şu aktrisi hatırlatıyordu... Neydi adı? Jennifer Lawrence. İroni bir yana, komşu kızı havası vardı.

Poşetlerle içeri girerken benim için kapıyı tuttu. “Tada! Temiz!” dedi, gururla elini uzatarak bana evi gösterdi. “Kucağında çığlık atan bir çocuk tutmak zorunda kalmayınca ortalığı toplamak çok daha kolay.”

Stüdyo daire tertemizdi. Daha önce gördüğüm eve benzemiyordu bile.

“Tanrı’ya şükür,” dedim poşetleri mutfağın yanındaki küçük masaya koyarken. “Masayı kullanmak için çocuk bezlerini ortadan kaldırmak zorunda kalacağımızdan endişeleniyordum.”

Vanessa güldü.

Grace ağzında yeşil bir emzikle kanepenin yanındaki küçük salıncakta sallanarak uyuyordu.

Harry Puppins’i evimde bırakmıştım, çiş pedleriyle birlikte banyomda kilitliydi. Vanessa’nın evinin her köşesine kaka yapmasına izin vermenin iyi bir komşuluk olmayacağına karar vermiştim.

Evden çıkmadan önce beni ısırmıştı.

Yemekleri poşetlerden çıkarmaya başladım. “Senin için fazladan birkaç yemek aldım. Dondurucuya koymamın sakıncası var mı?” Yanıtını beklemeden bunu yaptım. “*Cannoli* de aldım.”

Vanessa beni şüpheli bir tavırla süzdü. “Bana asılmadığından emin misin?” diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. “Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitti.” Şarap şişesini görünce nefesini tutup eline aldı. “Ah, buna *bayılırım*! Aylardır Chardonnay üzümünden yapılmış Chateau Montelena içmedim.”

Buzdolabını kapatırken bir kaşımı kaldırdım. “Şaraptan anlıyorsun.”

“Şaraba *bayılırım*. Bir keresinde Paris’te kaldığım otelin çatı katında bir şişe Château Margaux Margauz içmiştim.” Vanessa çekmecedен tirbuşon çıkardı. “Ertesi günkü baş ağrımı asla unutamam ama *fazlasıyla* değmişti.”

“Pahalı bir şişe.” Yaklaşık bin iki yüz dolardı. Otelden satın aldıysa daha pahalı olmalıydı. Belli ki iyi kazanıyordu.

“Dünyaya bir kez geliyorsun,” dedi ahenkli bir sesle. “Tanrım, bu bebek işini sadece birkaç haftadır yapıyorum ama bir ömür sürmüş gibi geliyor. Yeni doğmuş bebeklerin bağışıklık sistemi yeterince güçlü olmadığı için onları çok dışarı çıkarmamak gerekiyor, o yüzden kendimi mahkûm gibi hissediyorum.” Tirbuşonu bana verdi. “Halledebilir misin?”

Grace uyanmıştı ve sohbeti takip ediyormuş gibi kocaman mavi gözleriyle bizi izliyordu. Sevimli bir bebektir.

Şarabı açıp Vanessa’ya verdim. “Neden onun bakımını üstlenmeye karar verdin?”

Vanessa bize birer kadeh doldurdu. “Aslında üstlenmedim. O kız kardeşimin bebeği. Daha önce koridorda gördüğün kız. Annabel.”

Masadaki sandalyelerden birinin önüne şarap kadehimi koydu ve dolaptan birkaç tabak aldım. “On dokuz yaşında. Bebeğin babasının kim olduğuna dair bir fikri yok. Anneliği bir hafta denedikten sonra buraya geldi, halletmesi gereken bir iş olduğunu söyleyip Grace’i bana bıraktı ve bir daha dönmedi.” Duraksadı. “Bağımlılıkla mücadele ediyor.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedim sandalyelerden birine geçerken.

Vanessa peçeteleri ve çatal bıçakları masaya yerleştirdi. “Neyse ki hamileyken uyuşturucu kullanmadı. Çok iyi gidiyordu. Neredeyse iki sene temiz kaldıktan sonra tekrar başladı.”

Bize ekmeğe sürmemiz için tereyağı vermişlerdi ama Vanessa iki tabak alıp üzerlerine zeytinyağı döktü. Sonra biraz balzamik sirke, öğütülmüş taze karabiber ekledi ve iki paket parmesan açıp üzerine serpti.

Poşetten yiyecek kaplarını çıkardım ve marsala soslu tavuğunu onun tabağına servis edip önüne koydum. “Peki diğer ikisi kimdi?”

“Üvey kardeşim Brent ve babam.”

Durup ona baktım. “O adam senin baban mıydı?”

Vanessa omuzlarını silkti. “Torununu görmek istiyor. Onu suçlayamam ama Annabel uyuşturucu etkisi altındayken buraya girmesine izin vermem. Bu arada, babam dudakımı patlatmak istemedi. Kapının üzerine düşünce kapı ağzıma çarptı. Her neyse, bu bebekle ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Bazen her şeyi berbat ettiğimi düşünüyorum.” Oturup sandalyesine yerleşti.

“Bu sabah ağlamasının sebebinin pijamasına takılan plastik bağcık olduğunu bilmeni isterim. Seninle ya da anelik becerinle bir ilgisi yoktu.”

Bana öylece baktı. “Sen ciddi misin?”

Raviolimin kapağını açıp tabağıma koydum. “Plastik bağcıklar hakkında asla yalan söylemem.”

Vanessa kahkaha attı. Yüzünü aydınlatan ıslıl ıslıl bir gülümsemesi vardı. “Aman Tanrım.” Başını iki yana salladı. “Zavallı Grace.”

“Giysilerimdeki etiketlere katlanamadığım için bakmak aklıma geldi. Öyle bir şey olabileceğini düşündüm. Gözden kaçırmaması kolaydı.”

“Gelmene minnettarım.” Vanessa çatalını yemeğinin üzerinde gezdirdi. “Biliyorsundur, bu civarda efsanesin.”

Raviolinin birini ortadan ikiye böldüm. “Gerçekten mi? Neden?”

“Bu binada yaşayan çekici bekâr bir erkeksin. Düşünceli ve mesafelisin. Ateşli alfa erkeklere özgü bir havan var. Birdenbire kapımın önünde belirip, ‘Bebeği bana ver,’ dedin,” dedi Vanessa sahte erkeksi bir sesle suratını asarak.

Alaycı bir şekilde güldüm. Ne mesafeli *ne de* düşünceliydim. En azından öyle olmadığımı *sanıyordum*. Gerçi düşününce, bu binada yaşayan insanlarla pek konuşmazdım.

Kabalık etmek istediğimden değil. Sadece sabahları erken çıkıp eve geç dönüyordum ve genellikle acelem vardı.

Koridorlarda daha fazla gülümsemek için kendi kendime söz verdim.

Vanessa mantarından bir lokma alıp çiğnedikten sonra yuttu. “Seninle vakit geçirdiğime inanamayacaklar.”

“Kimler?” diye sordum şarap kadehimi alırken.

“Kadınlar.”

Kaşımı kaldırdım. “Kadınlar mı?”

“Evet. 303’te yaşayan yoga eğitmeni. 309’daki sabahları aşırı erken saatlerde koşuya çıkan kadın. Bir de 302’deki iki lezbiyen... Bu arada onlara spermini bağışlayıp bağışlamayacağını merak ediyorlar.”

Öksürmeye başladım.

“Aile kurmayı planlıyorlar,” dedi Vanessa sözlerine devam ederek. “Kapı komşusu olduğumuz için günün birinde seninle tanışırsam, bu fikre sıcak bakıp bakmadığını sormamı istediler. Ama endişelenme, onlara bunun düşük bir ihtimal olduğunu söyledim. Sonuçta hiç tanımadığın birine gidip, ‘Biraz spermini alabilir miyim?’ diyemezsin. Onlara, ‘Yapmayın, çocuklar, en azından adama önce bir yemek ısıtarlayın,’ dedim,” dedi ağzının kenarından.

Avucuma öksürürken gözlerim sulandı. “Teşekkürler?”

“Rica ederim. Onları suçlamıyorum elbette. Ben de sperm arayışında olsaydım, muhtemelen sana sorardım. Çok zeki olduğun aşikâr. İyi bir kemik yapın ve güzel, yeşil gözlerin var.”

Boğazımı temizleyip şaraptan büyük bir yudum aldım. En azından içkim vardı.

Vanessa sırtıttı. “Bana kendinden bahsetsene. *Gerçekten* bu binadaki çekici, bekâr erkek misin? Yoksa çıktığın biri var mı? Dedikodulara son vermeliyiz.”

Bir peçeteyle ağzımı sildim. “Kız arkadaşım vardı. Rachel.”

“Var mıydı? Ne oldu?”

Normalde aşk hayatımda ilgili detayları paylaşmaktan kaçınırdım. Özellikle de yabancılarla. Ama sebebini bilmesem de kendimi filtrelemek istemedim. Belki de Vanessa benimle flört ediyormuş gibi görünmediği içindi.

“Sekiz ay önce bir flört uygulamasında tanıştık. Seattle’da yaşıyor. Ayrıca evli. Bu sabah öğrendim.”

Vanessa dişlerinin arasından hızla nefes aldı. “Ah. Korkunç.” Bu haberi duyduğuna gerçekten üzölmüş gibiydi. “İlişkiniz ciddi miydi?”

“Bir süredir içinde bulunduğum en ciddi ilişkiydi,” dedim içtenlikle.

“Tekrar çıkmayı deneyecek misin? Flört uygulamasına dönecek misin?”

Duygusuzca güldüm. “Hayır. Bir süreliğine kimseyle çıkmayı düşünmüyorum.”

Yeterince şey yaşamıştım. En azından şimdilik. Tam anlamıyla tükenmiştim. Kalbimin kırıldığını söyleyemezdım; bunun için yeterince uzun süredir birlikte değildik. Ama incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım, insanlara güven becerimi ciddi anlamda sorguluyordum. Bu noktada duygusal olarak müsait olmadığımı söylemek hafif kalırdı.

Vanessa konuyu değıştirdi. “Binanın sahibisin bir de?”

“Evet. Bir yönetim şirketi benim yerime idare ediyor. Kiracıların hiçbirıyla uğraşmıyorum. Aslına bakılırsa, sen bu daireyi kiralamadan önce asistanım Becky’ye teklif etmiştim.”

“Sana köpeğı getiren kadın mı?”

“Onu gördün mü?” diye sordum.

“Konuşmanızı duydum. Delikten baktım. Güzel bir kadın. Hiç çıktınız mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, iş arkadaşıyız.”

“Neden? Yoksa erkek arkadaşı falan mı var?”

Dudak büktüm. “Bazen.”

“Hiç seninle çıkmak istemedi mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Hislerimiz de karşılıklı.”

“Herkül gibi iradesi olmalı.” Vanessa çatalıyla göğsümü işaret etti. “Yani rağbet görmeyen biri değilsin. Vücudun hapisten yeni çıkmış birininkine benziyor.”

Alaycı bir kahkaha attım. Aklma geleni söylemekten kaçınmıyordu, değil mi?

“Peki ya sen?” diye sordum. “Kimseyle çıkmadığını söylemiştin.”

Dramatik bir tavırla iç çekti. “Ailemdeki kadınlar erken ölmeye meyilliler. Birinin beni toprağa vermesini beklemenin adil olmadığını düşündüm, o yüzden bekâırım.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunu biraz açmak ister misin?”

Vanessa başını iki yana salladı. “Hayır, açıkçası istemem.”

“Pekâlâ. Ne işle meşgulsün?”

“YouTuber’ım.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Videolar paylaşıyorum. Seyahatle ilgili bir kanalım var. Bir yerlere gidip oralarla ilgili videolar çekiyorum.”

Tavuğunu kesmeye başladı. Bıçak kullanırken zorlandığını fark ettim. Sağ eli doğru düzgün kavramıyordu sanki. Ama işini gördüğü için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormadım.

“Peki bundan nasıl para kazanıyorsun?” diye sordum kabalık etmek istemediğim için bakışlarımı kaçırarak. “Sponsorların mı var?”

“Evet. Hem o hem de insanlar videolarıma reklam veriyorlar. Ayrıca etkinliklere falan katılıyorum. Instagram he-

sabımda sattığım ürünlerden komisyon alıyorum ve birçok tatil köyü tecrübemi kaydedip yayınlamam karşılığında beni ücretsiz ağırlıyor.”

“Hah. Peki nerelere gittin?”

Omuzlarını silkti. “Her yere. Dünyayı gezdim. Uganda’da safari yaptım, Venedik’te gondola bindim. Yanardağlara tırmandım, Yunanistan’da bir dağda eşeğe bindim. Aklına gelebilecek her şeyi yaptım.” Çatalını tavuğuna geçirip bir lokma aldı.

“Vay canına. Bu işe nasıl başladın?”

Ağzındakini çiğneyip yuttu. “Ablam Melanie yirmi yedi yaşındayken hastalandı. İki seneden kısa süre içinde de öldü. Ben de yirmi altıncı doğum günümde son bir yılım kalmış gibi dünyayı gezmeye karar verdim. GoFundMe’de bir bağış kampanyası başlattım, mütevazı 401(k)’mı* likide ettikten sonra yola çıkmaya hazırdım. Gitmeden hemen önce ne yapmayı planladığımla ilgili bir video çektim ve internette yayıldı. Gerisi malum.”

“Kanalına bakabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette. Adı Sosyal Kelebek.”

Daha önce hiç duymamıştım. Gerçi en son ne zaman YouTube’a girdiğimi de hatırlamıyordum.

“Öncesinde neyle meşguldün?”

Vanessa başını iki yana salladı. “Bunu kimseye söylemiyorum.”

Kaşımı kaldırdım. “Neden?”

“İnsanların bunu hak etmesini istiyorum.” Gülümsedi. “Öylesine söylenmeyecek kadar iyi.”

“Unutmamaya çalışırım.” Yemeğimi kurcaladım. “İşini seviyor olmalısın. Her zaman daha fazla seyahat etmek istemişimdir.”

* ABD’de geçerli olan bir tür emeklilik planı. (ed.n.)

Tek omzunu silkti. “Et o zaman. Seni durduran ne?”

Keyifsizce güldüm. “Öncelikle uçmuyorum. İkincisi de hayat.”

“Hayat bir mazeret değil,” dedi. “Her zaman planladığın bir macera olmalı. Sabırsızlıkla beklediğin bir şey mutlulukla eşdeğerdir.”

Bir başka ravioliyi ikiye böldüm. “Öyle mi?”

Yüzüme ciddiyetle baktı. “Evet. Paran veya zamanın yoksa ya da hava kötüyse, çaba gösterirsen yine de heyecanlı bir yaşam sürebilirsin.”

Çatalını tabağının kenarına bıraktı. “Pekâlâ. Örneğin bugün. Hava kötü, o zaman bu binada saklambaç oyna. Ya da tüm kuytularını ve köşelerini keşfe çık.”

Ona neşeli bir bakış attım.

“Ne? Ben ciddiym. Bu bina *çok* güzel. Sahibisin ama hiç onu keşfe çıktın mı?”

“Elbette. 1800’lerin sonlarında bir un şirketi idi. Şu anda lobinin olduğu yerde yükleme bölümü vardı. Bu mülke dair sevdiğim şeylerden biri bu. Halka açık yerlerdeki demiryollarının üzerini döşemelerle kaplıyorlar ama kazan dairesine gidersen, onu hâlâ görebilirsin.”

Vanessa gülümsedi. “Bu binaya bayılıyorum. Lobide posta kutularının yanındaki süpürge dolabının orijinal tuğlalarına fabrika çalışanlarının isimlerini yazdıklarını biliyor muydun?”

Bilmiyordum...

“Bir isim seçip o kişiyi Google’da aratabilirsin. Nasıl yaşadığını görebilirsin.” Vanessa yemeğine devam etti. “Her zaman eğlenmenin bir yolunu bulabilirsin. Hiçbir yere gidemesen de.”

Hah.

İşinde iyi olduğuna bahse girebilirdim. Sonsuz bir enerjisi vardı. Neşeli ve kıpır kıpırdı, haber spikerlerinin yayındayken davrandıkları gibiydi.

“Demek bu yüzden seni pek ortalıkta göremiyorum,” dedim. “Sık sık seyahat ediyorsun.”

“Ah, buralardayım.” Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Muhtemelen dikkatle bakmıyordun.”

Grace salıncağında sesler çıkarmaya başladı. Vanessa kalkıp bulaşık makinesinden bir biberon aldı. Sırtı bana dönükken onu izledim. Güzel bir kalçası vardı. Aslına bakılırsa, her şeyi güzeldi.

Dolaptan bebek maması almak için tezgâha uzanınca gözlerimi ondan ayırmak zorunda kaldım. “Kaç yaşındasın?” diye sordum konuşacak bir şey bulmaya çalışarak.

“Yirmi sekiz.” Bir kaşıkla mamayı ölçtü. “Boyun kaç?”

“Bir doksan.”

“Çok uzun,” dedi biberonu suyla doldururken. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Yüksekteki dolaplardan bir şeye ihtiyacım olursa, gelip alman için sana mesaj atabilir miyim? Yoksa bu, yeni telefon numarası ayrıcalığımı kötüye kullanmak mı olur?”

Kıkırdadım. “Elbette.”

“Kavanoz kapaklarını açmakta da zorlanıyorum. Ellerim zayıf.” Parmaklarını kıkırdattı. “Bu konuda da sana güvenebilir miyim?”

“Neden olmasın?”

“Güzeeeeel,” dedi. Bebek mamasını biberona döktü. “Bunu yapacağım, haberin olsun.”

Peçetemle ağzımı silip başımla salıncağı işaret ettim. “Mamasını ben veririm. Sen yemeğini ye.”

Vanessa parmağını biberonun ucuna koyup iyice salladı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Ellerimi yıkamak için kalktım ve lavaboda yanına geçtim. “Tek yapman gereken nasıl yapacağımı göstermek.”

“Daha önce hiç bebek beslemedin mi?” diye sordu bana bakarak.

Ellerimi bir kâğıt havluya kuruladım. “Daha önce bir bebekle hiç ilgilenmedim. Bu ellerimde tuttuğum ilk bebek.”

“Gerçekten mi? Doğuştan yeteneklisin o zaman.”

Salıncağın yanına gittim, bu sabah Vanessa’nın bana gösterdiği gibi eğilip Grace’i aldım ve tekrar masaya oturdum.

Vanessa yanımda çömeldi. “Çok basit.” Biberonu Grace’in ağzına koydu ve bebek küçük sesler çıkararak iştahla emmeye başladı. “Midesinde gaz birikmemesi için bu şekilde yatay tut.”

Biberonla Grace’in üzerine eğilirken Vanessa’nın başı ile burnumun arasında sadece birkaç santimetre vardı ve bir kez daha saçının çok güzel koktuğunu düşündüm. Kusmuk olmadan daha iyiydi.

Biberonu aldım, Vanessa da tekrar tabağının başına geçti.

“Hey, film izlemek ister misin?” diye sordu. “Burada? Yemekten sonra? Hücre hapsinde gibi hissediyorum. Çok sıkıldım ve biriyle vakit geçirmek istiyorum.”

Yara bandını çekip çıkardıktan sonra buraya geldiğim için kalmakta sakınca görmeyeceğimi fark ettim. Keller belgeleriyle ilgili yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Açıkçası, birkaç dakika sonra boş bir eve dönüp yorgun düşene kadar Rachel/annem/Richard meselesini düşünmek istemiyordum. Hâliyle neden olmasın?

“Elbette,” dedim Grace’e bakıp Vanessa’yla konuşarak.

“Yaşasın! Peki ne izlemek istersin?”

“Sen ne istersen bana uyar,” dedim Grace’e gülümseyerek. Biberonu emerken uyukluyordu ve küçük ağzının kenarlarında süt birikiyordu.

Çok küçük ve güven doluydu.

Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimden hiç emin olamamıştım. Her şeyi berbat etmekten korkardım hep. Her nedense çocuğumu hayal kırıklığına uğratmaktan çekinmiştim. Pek iyi bir çocukluğum olmamıştı. Anne babamın çalkantılı bir evliliği vardı. Babam bizi terk ettikten sonra kendi kendimi büyütmüş sayılırdım. İyi bir örnek görmemiştim.

Parmak eklemimle Grace'in küçük, pembe yanaklarını okşadım.

Ama belki de baba olmak böyle bir şeydi. Sadece orada olup gerekeni yapmak, ortaya iyi bir sonuç çıkana kadar teker teker ufak tefek görevlerin üstesinden gelmekti.

Belki en başından başlayıp çocuğun yanından ayrılmazsanız...

Vanessa uzaktan kumandayı aldı. "Ne izlememiz gerektiğini çok iyi biliyorum. *The Office* her zaman iyidir, gerçi yüzlerce kez izlemiş olmalısın."

"Hiç izlemedim," dedim.

Aniden rengi attı. "Hiç... Ciddi misin?" Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Nerede yaşıyorsun? İnternetteki esprileri nasıl anlıyorsun?"

"Esprili görseller günlük hayatımın büyük bir bölümünü oluşturmuyor."

Bana gözlerini kırptırarak baktı. "Aman Tanrım. Bu... Pekâlâ, ne diyeceğim, biliyor musun?" Elini umursamazca salladı. "Bunu düzelteceğiz. Şimdi başlayacağız, böylece yarından itibaren insanlara tam bir kaçık gibi *The Office*'i hiç izlemediğini söylemek zorunda kalmayacaksın."

Kahkaha attım. Yine.

* * *

Üç saat sonra gerinmek için ayağa kalktım. Televizyon bize hâlâ izleyip izlemediğimizi sorunca devam edeceğimizi umdum. Dizi hoşuma gitmişti ve Vanessa'yla vakit geçirmek kolaydı. Yuvarlanıp giden insanlardan biriydi. Birlikte zaman geçirirken fazla uğraşmayı gerektirmiyordu.

Grace emziğini fırlatınca salıncağına eğilip onu tekrar ağzına yerleştirdim.

Bugün ilk kez bir bebeğin bezini değiştirmiştım. Nasıl olsa burada olduğum için Vanessa'nın biraz ara vermesine yardımcı olabilirdim. Bana nasıl yapacağımı göstermişti ve bir sonraki bez değişimini ben devraldım.

Vanessa da Harry Puppins'i kucağına almıştı.

Diziye başladıktan yaklaşık bir saat sonra vicdanıma yenik düşüp onu evden almaya gitmişim. Biri onu tuttuğu sürece herhangi bir kaza olmayacağını düşündüm. Vanessa seve seve bunu yaptı. Anlaşılan köpekleri çok seviyordu.

Vanessa kucağına alırken Harry Puppins onu ısırmişti.

Dişleri yoktu. Hâliyle acıtmıyordu ama düşüncesi yeterli olabilirdi. Bunun Vanessa'yı ondan uzaklaştırmasından korktum ama o durmadan güldü. Onu bacakları olan sinirli bir patatese benzetti.

"Yatak odan burası mı?" diye sordu yatağının dayalı olduğu duvarı işaret ederek.

"Evet."

Yatağımın başlığı aynı duvara yaslıydı. Geceleri aramızda sadece otuz santimetrelik tuğlalar ve alçı vardı. Bunu düşünmek biraz tuhaftı.

Vanessa, Rachel'la seks yaptığımı duymadığı için geriye dönük bir rahatlama hissettim. Duvarların bu kadar ince olduğunu fark etmemişim.

Vanessa sadece üç aydır burada yaşıyordu. Rachel eylül ve ekim aylarında geldiğinde şirketinin ona ayarladığı otelde kal-

mıştık. Son ziyaretinde de regl olduğu için seks yapmak istememişti. Bu onun tercihiydi, benim değil. Ayın hangi zamanı olduğu *umurumda değildi*. Ama şimdi bu mazereti hakkında dürüst olup olmadığını merak ediyordum. Muhtemelen değildi. Benden ayrılmak istediğini bilerek buraya gelmiş olmalıydı ve aramıza mesafe koymaya çalışıyordu.

Ekimin başından beri seks yapmamıştık. Şimdi neredeyse aralık ayına gelmiştik.

Ters giden bir şeyler olduğunu anlamam gerekirdi.

Tüm işaretleri düşünmeden duramıyordum. Kırmızı bayrakları ya da fark etmem gereken şeyleri görmek için son birkaç ayı gözden geçiriyordum. İkimiz de meşguldük. O yazılım mühendisiydi ve tıpkı benim gibi uzun günler, düzensiz saatler boyunca çalışıyordu, o yüzden ona ulaşmamak pek şüphe çekici değildi. Ama ters giden bir şey olduğunu fark etmediğim için kendime kızmamam da zordu.

Ruh hâlimi aşağı çekmesine izin vermeden önce bundan kurtulup başka bir şeye odaklanmaya çalışmalıydım.

Vanessa'nın dairesine göz gezdirdim. Sanat eserlerine ayrılmış bir duvarı vardı. “Şu güzel bir fotoğraf,” dedim çerçeveli bir fotoğrafı başımla işaret ederek. Bir göl kıyısında bakır rengi bir köpek vardı karede. Kuzeyde bir yere benziyordu.

Vanessa aramızdaki mesafeyi kapatıp yanımda durdu. “Fotoğraf değil o. Tablo.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Onu bir MADD* yardım gecesinde aldım. Resmen servet ödemem gerekti. “Sloan Monroe'nun eseri.”

“Ah, Jaxson. Waters'ın eşi. Onu tanıyorum,” dedim tabloyu incelerken.

* Alkollüyken araç kullanmaya karşı annelerin kurduğu kâr amacı gütmeyen bir örgüt. (ç.n.)

“*Tanıyor* musun?” diye sordu Vanessa profilime. “*Nasıl?*”

“Kuzenim Josh onun en yakın arkadaşıyla evli. Ely’de onların bitişiğindeki evde yaşıyor. Ben de onunla bir kere-sinde randevuya çıkmıştım.”

“Saçmalık.”

Ona bakınca Vanessa’nın gözleri kocaman oldu. Cep telefonumu çıkarıp Instagram’ı açtım. Sloan’ın profilini bulup telefonu ona uzattım.

“Aman Tanrım,” diye nefesini verdi. Sloan ve Jaxon’ın, kuzenim ve ailesinin bir kamp ateşinin etrafında otururken, Şükran Günü masasında ve birbirlerinin çocuklarıyla oynarken çekilmiş akıştaki fotoğraflarına göz gezdirdi.

“Bu harika! Tanıdıkların sayesinde gözümde daha havalı oldun,” dedi bana gülümseyerek. “Tam anlamıyla hayranıyım. Ona *bayılıyorum*, çok yetenekli. Bu tablolardan birini almak için üç sene bekleme süresi var.”

“Sebebini görebiliyorum,” dedim tekrar esere bakarak. Ucuz bir şey olamazdı. Kaliteli şaraplar ve bir Sloan Monroe tablosu satın alabildiğine göre Vanessa şu *vlog* işinden çok iyi para kazanıyor olmalıydı.

Duvardaki bir sonraki esere baktım. Gerçek kelebek kanatlarından yapılmıştı ve rengârenk, karmaşık bir tasarım hâlinde dizilmişti. “Hepsi çok farklı.”

“Etrafımı beni mutlu eden şeylerle dolduruyorum. Bu benim için bir tür kural. O parçayı Kosta Rika’dan almıştım.”

“Peki şunu?” Etrafı çarşafı sarılı yarı çıplak bir kadının siyah-beyaz, karakalem resmini gösterdim. Kadın başını eğmişti ve saç bir gözünü kapatıyordu.

“Sicilya’da bir ressam yaptı. O benim bu arada.”

Bir kaşımı kaldırarak Vanessa’ya baktım.

Güldü. “Antonio yaklaşık yetmiş beş yaşında ve oldukça profesyonel. Ölmeden önce birinin beni Jack’in Fransız kadınları” gibi resmetmesini istedim.”

Tekrar resme baktım. Gerçekten zevkli bir şekilde yapılmıştı. Ama göbek deliğinden yukarısı çıplaktı. “Yaşlı adam kalp krizi geçirtebilirmişsin.”

Vanessa tekrar güldü. “Adam Sophia Loren’i üstsüz resmetmiş. Benim memelerimin ona kalp krizi geçirtme ihtimali yok.”

Bu konuda ona katılmıyordum.

Resmi duvarına astığına göre insanların ona bakmasında sakınca görmüyor olmalıydı ama takdir ettiğim sanat değil, *manzaraydı* ve bu aynı şey değildi. Sırf çıplak hâline gözümü dikip uzun uzun bakmamak için bir sonrakine geçtim.

Elinde bir küre tutan Özgürlük Anıtı gibi giyinmiş bir kadının tuğla duvara yapılmış grafitisinin fotoğrafıydı. “Bu neden tanıdık geliyor?”

“O Banksy’nin bir eseri,” dedi.

Gözlerimi kısarak kadının yüzüne baktım. “O da sen misin?” Ona döndüm.

Vanessa omuzlarını silkti. “Evet. Şangay’daki bir su parkında onunla tanışmıştım.”

“Şangay’daki bir su parkında meşhur anonim sokak sanatçısı Banksy’yle mi tanıştın?” diye sordum şaşkınlıkla.

Vanessa tekrar omuzlarını silkti. “O olduğunu *bilmiyordum*. Çocuk havuzunun yanında yaklaşık yirmi dakika sohbet ettik. İki gün sonra otel odama bu fotoğraf teslim edildi. Çok tuhaftı çünkü ona nerede kaldığımı söylememiştim. Arkasına, ‘Çocuk havuzunun yanında sohbet ettiğin adamdan. – Banksy,’ yazmıştı.”

* *Titanik* filmine gönderme. (ed.n.)

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

“İnternet sitesine koyarak onu doğruladı. Seyahat ve farklı kültürleri kucaklama aracılığıyla global birliği temsil ediyor herhalde. Bilemiyorum, biraz kafa karıştırıcı. Bunun baskılarını satıyorlar.”

Başımı iki yana salladım. “Nasıl biriydi?”

“Bilmem. Normal bir adamdı işte. Senin kadar yakışıklı değil.”

Burnumu kıvrarak güldüm.

Vanessa bana baktı. “Ne avukatısın, Adrian?”

“Ceza avukatıyım.”

“Hah. Neden?” Başını eğdi.

Tekrar Banksy eserine baktım. “Zorluğu hoşuma gidiyor.”

“Müvekkillerinin arasında çok suçlu var mı?”

Güldüm. “Müvekkillerimin çoğu suçlulardan oluşuyor.”

“Hapse girmeyi hak ettiklerini bildiğin hâlde insanları kurtarmaya çalışmak seni rahatsız etmiyor mu?”

“Herkes bir savunmayı hak eder,” dedim.

Vanessa bir süre sessiz kaldı. “Bilirsin, senin gibi biri isterse dünyayı gerçekten değiştirebilir.”

Tekrar ona döndüm. “Ne yaparak?”

“Mücadele etmeye değer bir şey uğruna mücadele ederek. Örneğin engelli hakları gibi.”

“Engelli hakları. Fazla spesifik oldu.”

“Ablam ölmeden önce tekerlekli sandalyedeydi. Engelliler için hayatın nasıl olduğunu *tahmin edemezsin*.” Parmaklarıyla saydı. “Ayrımcılık, kaynak eksikliği, temel erişim eksikliği. Barınma bile başlı başına bir sorun. Engelliler için erişilebilir ve uygun fiyatlı bir ev bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu yüzden engelli insanların

çoğu soluğu kurumlarda alıyor ve standartların altında ya da güvensiz koşullarda yaşıyorlar.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İyi bir avukatın bu konuya faydası olacağını mı düşünüyorsun?”

“Ah, evet.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Özellikle de zorlu görevleri seven birinin.”

Ona hafifçe gülümseyip saatime baktım. “Uyumana izin versem iyi olacak. Neredeyse gece yarısı oldu.”

Emin değildim ama yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesinin belirip kaybolduğunu gördüğümü sandım. Harry’yi bana verdi. “Benimle vakit geçirdiğin için teşekkürler.”

“Beni evine davet ettiğin için teşekkürler.”

Yarım saat sonra yatakta yatarken, Vanessa yatak başlığımın hemen üzerinden odamın duvarını tıklattı.

Gülümseyip ben de tıklatarak karşılık verdim.

ALTINCI BÖLÜM

**BU BELİRTİLERE SAHİPSENİZ,
ÖLÜYOR OLABİLİRSİNİZ!**

VANESSA

Sağ elim yine uyuşmaya başladı.

Bu sabah uyanıp telefonumu kurcalamaya başladığımda parmaklarım ölü gibiydi.

Saat 06.34'tü. Cumartesi sabahıydı. Battaniyeye sarılmış hâlde karanlık odamda oturuyordum, yatağında bağdaş kurmuştum ve yoga eğitmeninin bana öğrettiği gibi sakinleşmek için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyordum. Ama korku dalgalar hâlinde içimde yayılıyordu. Gittikçe büyüyüp boğucu bir hıçkırıkla dudaklarımdan koptu.

Grace'i uyandırmak istemediğimden elimle ağzımı kapatarak banyoya koştum. Klozetin kapağını indirip üzerine oturdum ve WebMD'deki* makaleyi okumak için telefonumu açtım. Sağ elimi yumruk yaparken kavrama gücümü yitirdiğimden emindim.

* Sağlık konusunda makaleler yayımlayan bir internet sitesi. (ed.n.)

ALS ellerinizde ya da ayaklarınızda güçsüzlük hissi gibi basit bir şeyle başlayabilir. Kas hareketlerinizin çoğunu kontrol eden beyin hücrelerinize saldıran bir hastalıktır.

ALS Derneği:

Genellikle ağrısız ve yavaşça başlayan ALS'nin en sık görülen ilk belirtilerinden biri kas güçsüzlüğüdür. Diğer ilk belirtiler çeşitlilik gösterebilir ama tökezleme, bir şeyler düşürme, kollar ve/veya bacaklarda anormal yorgunluk, konuşma gücüğü, kas krampları ve seğirmeleri dahildir.

Mayo Clinic:

El güçsüzlüğü ya da sakarlık...

Bunu okumaya neden ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Bu hastalığın neye benzediğini çok iyi biliyordum.

Yanağımın içini o kadar sertçe ısırdım ki kan tadı aldım.

İlk başta karpal tünel sendromu olduğunu ummuştum. Ama test yaptırdığımda negatif çıkmıştı. Daha fazla test önermişlerdi ama reddetmiştim.

ALS için bir test yoktu. Onu taklit eden diğer hastalıkları hariç tutarak ve kötüye gidişinizi gözlemleyerek teşhis koyabiliyorlardı. Ancak bir sene boyunca vücudu ihlal eden ve kurcalayıp duran prosedürlerin ardından başıma gelen şeyin ALS olduğunu belirleyebilirlerdi ve bu olduğunda da zaten yapılacak bir şey kalmayacaktı. Yüzde yüz ölümcüldü.

Şimdi de belki geri sayım başlamıştı.

Hayatım resmen yaşamaktan ölmeye geçiş yapmış olabiliirdi.

İlk belirtilerden itibaren ortalama üç sene yaşam süresi veriliyordu; aile geçmişime bakılırsa, daha azdı. Melanie konuşması etkilenmeye başladıktan sonra sadece on dokuz ay yaşamıştı, üstelik ilaç kullanmıştı ve ben kullanmayacaktım.

Yaklaşık bir yılını kaldığını düşünüyordum. Kaslarım yavaş yavaş erimeye devam edecekti. Sonra yürüyemeyecek, yemek yiyemeyecek ve hareket edemeyecektim. Tıpkı Melanie gibi yutkunamadan, konuşmadan ölecektim. Her şeyin farkında olarak kendi vücudumun zindanına gömülecek ve en sonunda akciğerlerim felç olunca boğularak ölecektim.

Telefonumu ters bir şekilde banyo lavabosuna koyup yüzümü ellerime gömerek hıçkırı hıçkırı ağladım.

YEDİNCİ BÖLÜM

MUTLU OLMAK İÇİN YAPABİLECEĞİNİZ ŞEYLER
(4 NUMARAYA İNANAMAYACAKSINIZ!)

ADRIAN

Kapımın tıklatılmasına uyandım. Telefonuma baktım. Saat 07.03'tü. Cumartesi günü olduğundan çalışmak zorunda değildim ve geç saatlere kadar uyumayı planlıyordum. Kahretsin. Muhtemelen Becky'ydi.

Köpeği kontrol etmek için dün gece bana birkaç kez mesaj göndermişti ama ona yanıt vermemiştim. Muhtemelen intihar gözetimi için buraya gelmişti.

Örtüleri üzerimden atıp terliklerimi giyerken Harry Puppings yanımdaki yastıktan hırladı. Yatakta uyumasına izin vermeye başlamıştım. Geceleri onu çamaşır odasına kapattığımda bana kırgın ve şaşkın bir şekilde bakmasına dayanamıyordum.

Hâlâ her fırsatta beni ısıırıyordu.

Karşımda asistanımı bulmayı bekleyerek kapıyı açtım ama Vanessa gelmişti. Grace'i ana kucağıyla göğsüne bağlamıştı. "Merhaba." Bana gülümsedi.

Evinde birlikte akşam yemeği yiyip *The Office* izlediğimiz pazartesi gününden beri onu görmemiştim; beş gün olmuştu. Bu hafta her gün geç saatlere kadar çalışmıştım ve  p n  almak için kapısını almamıştım çünkü eve vardığımda onu uyandırmak istememiştim.

Bana arada sırada *The Office*’le ilgili komik görseller yolluyordu. Zaman zaman beni şaşırtmak için telefonumda beliren küçük bir gülümseme gibiydi. Hoşuma gidiyordu, gerçi çoğunlukla yanıt veremeyecek kadar meşguldüm.

Ben de gülümsedim. “Selam. Günaydın.”

Gözleri biraz kızarmıştı. Belki de dün gece doğru düzgün uyumamıştı.

Bebeği kucağında hoplattı. “Mesaj atmadığım için özür dilerim. Biraz dürtüsel bir ziyaret oldu. Binanın etrafında dolaşıyordum. Evde aklımı yitirecek gibi oldum. Kapının önünden geçerken de b rden kendimi çalarken buldum.”

Sabahın yedisi için oldukça hareketliydi. G l msememin gözlerime eriştiğini hissettim.

Vanessa’nın üzerinde pijamaları vardı. Grinch desenli polar bir pijamaydı. Ana kucağının altındaki gri tişörtünü göremiyordum ama boldu. Saçını tepesinde dağınık topuz yapmıştı ve tek boynuzlu at şeklinde terlikler giymişti. Seksi bir dağınıklığı vardı ve bu tuhaf bir şekilde çekiciydi.

Kimseyle çıkmamasının asıl sebebini merak ettim. Kesinlikle ıkılabilirdi. Güzel, zeki ve eğlenceliydi. Doğal bir sevimliliği vardı. Geçen gece onunla vakit geçirmekten kesinlikle keyif almıştım.

Henüz kanalına göz atma fırsatım olmamıştı. İşlerim çok yoğundu. Jürili bir davanın ortasıındaydım. Ama şimdi birkaç dakikamı ayırıp kanalına bakmış olmayı diledim.

Vanessa ana kucağında Grace’in poposunu tuttu. “Her neyse, merak ediyordum da...” Alnını kırıştırıp arkama doğru baktı. “Onlar olay yeri fotoğrafları mı?”

Omzumun üzerinden baktım. “Ah, evet. Dün gece evde çalışıyordum.”

Vanessa onu içeri davet etmeden yanımdan geçip yemek masama doğru ilerledi. “Biliyor musun, avukat olmasaydın bu manzara seni bir seri katil gibi gösterirdi. Dışlerden yapılmış bir kolyen falan varmış gibi.”

Kıkırdadım. “Buna rağmen burada benimle yalnız kalmaktan korkmuyorsun, öyle mi?”

Bana bakıp başını iki yana salladı. “Böyle ölmeyeceğim. İnan bana, biliyorum.”

Sağ elinde atel vardı. Başımla işaret ettim. “Bileğini mi incittin?” diye sordum.

“Hayır. Karpal tünel sendromu.” Başını eğdi. “Tetanos aşın güncel mi?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne?”

“Benimle yapmayı isteyebileceğini düşündüğüm bir şey var. Vaktin var mı?”

Gülümsedim. Aslına bakılırsa vaktim vardı.

Son zamanlarda hafta sonları zor geçiyordu. Özel hayatımın olmaması gözüme batıyordu. Artık her pazar günü annem ve büyükannemle akşam yemeği yemek yoktu. Önceden her birkaç haftada bir Rachel’la görüşmek için sabırsızlanıyordum ama artık o da gitmişti. Şu anda hiçbir şeyle uğraşmıyordum. Ne bir maraton vardı ne de eğlenceli koşular. Üstelik kıştı; dışarıda olmayı en sevmediğim mevsimdi. Vanessa olmasaydı sanırım gözlerimi kasvete açardım. Dikkatimi dağıtmasını takdir ediyordum.

“Vaktim var,” dedim. “Ne istiyorsun?”

“Göreceksin. Benim evimde ya da burada yapabiliriz; ne de olsa, yerde açık alanın var.” Ellerini beline koyup etrafına baktı. “Neden evin bu kadar büyük? Dairem eskiden dosya odasıymış gibi hissediyorum.”

“Burası iki üniteden oluşuyordu. İkisini de alıp aradaki duvarı yıktırdım. Daha geniş bir mutfak yaptırdım.”

“Yemek yapıyor musun?”

“Pek sayılmaz. Mutfak yeniden satış değerini yükseltir,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Pekâlâ. Ama kahve yaptığın aşikâr,” dedi Vanessa başıyla tezgâhımda duran 2000 dolarlık espresso makinesini işaret ederek. “O şey resmen görgüsüzlük.”

Mutfağa bir bakış attım. “Lezzetli kahve severim. Yerel kavrulmuş çekirdek alıyorum.” Tekrar ona döndüm. “Biraz ister misin?”

“Buna hayır diyemem. Ama kafein almadan önce bir şeyler yemeliyim. Hemen gidip mısır gevreği yiyeceğim. On dakika sonra dönerim, tamam mı?”

“Bize yumurta yapabilirim,” dedim.

Vanessa sırtıttı. “Yemek yapmadığını söylemiştin sanki?”

“Yumurta yapabilecek durumdayım,” diye karşılık verdim.

“Pekâlâ. Öyle diyorsan öyledir. Yine de yapacağımız şeyi almalıyım, o yüzden hemen dönerim. Grace’i alır mısınız?”

Vanessa evine iki kez gidip gelirken bebeği tuttum. Birincisinde Grace’in salıncağını ve bez çantasını alıp getirdi, ikincisinde de planladığı gizemli aktivite için gitti. Bu arada bir bebeği tutarken elimden geldiğince dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Üzerimi değiştirmedim. Ayağымda ev terliklerim, üzerimde beyaz bir tişört ve gri pijama altım vardı.

Genellikle kimsenin karşısına bu kılıkta çıkmazdım. Ama Vanessa’nın göğsünde ana kucağı olmadığı için önünde bir pancar resmi olan Schrute Farms tişörtü –artık bunun bir *The Office* göndermesi olduğunu anlıyordum– giymesinin yanı sıra sutyensiz olduğunu da görebiliyordum. O yetersiz giyinmiş gibi üzerimi değiştirmek onu rahatsız edebilirdi.

Bu durum hoşuma da gitti. Beni etkileme ihtiyacı hissetmemesi, benim de onu etkileme gereği duymamam *hoşuma gitti*. Her ne hâlde olursak olalım, kendimiz gibi olmamızın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Vanessa arkasında kocaman bir bez çanta çekerek içeri girdi. Torba öylesine doluydu ki kapıya sıkıştı ve koşup ona yardım etmek için Grace'i bir yere bırakmak zorunda kaldım.

“İçinde ne var böyle?” diye sordum, çantayı oturma odasının ortasına bırakırken.

Vanessa harcadığı çaba yüzünden kesik kesik nefes alıyordu ve ellerini beline koyup soluklanmak için öne eğilmişti. “Macera ve heyecan. Hayranlarımdan gelen mektuplar; hem heyecan verici hem de dehşet verici olacağı kesin.”

“Bu kadar mektup mu alıyorsun?” diye sordum bez torbayı süzerek.

Omuzlarını silkti. “Elbette. Dünyanın her yanından geliyor, o yüzden...” Eğilip torbanın altını tuttu ve içindekileri halıya döktü. Mektuplar her yere saçıldı ve kutular düştü.

“Tanrım, burada kaç aylık mektup var?”

“Yaklaşık iki haftalık,” dedi tekrar eğilip bakarak.

Rengim soldu. “İki haftalık mı? Kaç takipçin var?”

Vanessa tekrar omuzlarını silkti. “Çok fazla.”

O zarfları ve kutuları yığınlar hâlinde ayırırken ben de kapuino yaptım. Sonra buzdolabına gidip içini karıştırmaya başladım. Çok fazla şeyim yoktu. Genellikle dışarıda yedim. Ama biraz peynir, birkaç gün önce eve getirdiğim tavuklu *cacciatore*'dan kalan sos, krema, İtalyan ekmeği ve Vanessa'nın getirmek için evine koştuğu Chipotle *guacamole* sosuyla bize oldukça lezzetli İspanyol omleti yapmayı başardım.

Mektupları açmaya başlayabilmek için oturma odasının zeminine oturup omletlerimizi kucağımızda yedik.

“Tadı *muhteşem*,” dedi Vanessa başparmağına bulaşan sosu yalayarak. “Yumurta yapma becerini kesinlikle hafife alıyorsun.”

Grace yanımızdaki salıncakta kestiriyordu ve Harry, Vanessa’nın bacağına sokulmuş uyuyordu. Vanessa elini köpeğin başına koydu.

Harry Puppins hırladı.

Vanessa tabağını dizlerine koydu. “Pekâlâ, hayran mektuplarıyla ilgili belirtmem gereken şeyler var.”

Kahvenden bir yudum alıp kupayı haliya bıraktım. “Söyle bakalım.”

“Tamam. Bu yığında bizi nelerin beklediğini bilmiyorum. Hayranlarımın çoğu son derece normal ve hoş insanlar. Ama *internetten* bahsediyoruz. Burada kesik bir kulak olduğunu söylemiyorum ama kesik bir kulak olabilir. Genel olarak zarftan bir şey damlıyorsa, kötü kokuyorsa veya titriyorsa açmıyorum.”

Tabağımı kucağıma koyup kremayı omletimin üzerine yaydım. “Neden? Bomba olabilir diye mi?”

“Hayır, büyük ihtimalle vibratördür.”

Gülmekten neredeyse boğulacaktım. Tanrım, beni çok güldürüyordu.

“Çıplak fotoğraflar da olacak. Umarım sadece kadınlardan gelen fotoğrafları açarsın.”

Hâlâ kıkırdıyordum. “Kadınlar sana çıplak fotoğraflarını mı gönderiyor?”

Vanessa gözlerimin içine baktı. “*Sürekli*. Ayrıca herhangi birinin bana gönderdiği bir şeyi yemiyorum.”

“Kurcalanmamış olsa bile mi?”

“Evet. Biri hayalarını ona sürtmüş ya da öyle bir şey yapmış olabilir. O her neyse ağzıma atamam. Bir de Missouri’den Monett’nin gönderdiği hiçbir şeye dokunmuyorum. Onu yakmamız gerekecek. Sorma.”

Grace için yanında getirdiği bez çantasına uzanıp bir el dezenfektanı ile bebekler için ıslak mendil çıkardı ve onları aramıza koydu. “Bunlara ihtiyacımız olacak. Hazır mısınız?”

“Hazırım,” dedim.

Bana alaycı da olsa ciddi bir bakış attı. “Bunu yaptığın için çok cesur bir adamsın, Adrian Copeland. Birçok kişiden daha cesursun.”

İlk kutuyu alıp üzerindeki bandı yırtarken gülümsedim.

Bir saat sonra boş zarflar ve karton kutulardan oluşan bir yığının arasında, hayranlarının gönderdiği şeyleri kuşanmış hâlde oturuyorduk. İkimiz de fosforlu çubuklarla kaplıydık. Vanessa Froot Loops dizili bir kolye takmıştı. Bana Maryland’den bir hayranının gönderdiği, üzerinde *KASIK BİTİM VAR* yazan tişörtü giydirmişti ve ikimizin de kollarında çıkartma dövmeler vardı.

Çok gülünçtü. Normalde böylesine çocukça bir şeyi asla yapmazdım ama itiraf etmeliyim ki eğleniyordum.

Vanessa eliyle zorlandığı için tüm kartlara baktı, ben de tüm paketleri açtım. Bu durum, penis fotoğraflarının çoğunun onda olduğu anlamına geliyordu.

“Bir tane daha var,” dedi bir fotoğrafı daha ters çevirip penis yığınınına koyarken.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Gerçekten ilginç bir işin var.”

Vanessa dudak büktü. “Erkeklerin neden onu görmeye ihtiyacımız olduğunu sandıklarını anlamıyorum. Buruşuk bir dirseğe ya da o tür bir şeye benziyor. Sevimli değil. Bana köpek yavrusu, kurabiye ya da öyle bir şeyin fotoğrafını göndersinler.” Bir zarfı yırtarak açtı. “Adamın biri bana sabahın ikisinde kek fotoğrafı gönderir ve ‘Hey, n’aber?’ derse, ‘Elbette, hemen oraya geliyorum,’ derim.”

Kahkaha attım. “Bu gerçekten bu kadar yaygın bir şey mi? Kadınlara sık sık tanımadıkları erkekler penislerinin fotoğraflarını mı gönderiyorlar?”

Vanessa pembe bir zarfı açtı. “Kadın olmanın büyük bir kısmı penislerle dolu bir ortamda eleştirilere göğüs germekten ibarettir,” diye mırıldandı Vanessa. “Umarım kimseye o tür fotoğraflar göndermezsin.”

Bir sonraki kutuyu aldım. “Hiç penis fotoğrafı yollamadım. Bizzat gördüklerinde yaşadıkları şoku ve hayranlığı tercih ederim.”

Vanessa gülmekten neredeyse katılacaktı ve onu böylesine şiddetle güldürebilmenin zaferiyle gülümsedim. “Bu arada,” dedi, “sana kesinlikle inanmıyorum.”

Ona neşeli bir bakış attım. “Penis fotoğrafları göndermediğime mi inanmıyorsun?”

Kıkırdamaya devam ederek başını iki yana salladı. “Aynen öyle. Senin gibi adamlar *daima* penis fotoğrafı yollarlar.”

Sırıtip kutumun içindekilere baktım. Dışkı emojişi şeklinde kocaman bir minder vardı. “Benim gibi adamlar demek? Peki benim gibi adamlar tam olarak nasıl oluyorlar?” Kahverengi spiral minderini havaya kaldırıncı Vanessa başıyla başış yığınınını işaret etti.

“Özgüvenli, kendinden son derece emin ve kara kara düşünen alfa erkekler.”

Kıkırdadım. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bildiğim kadarıyla penisim hiç fotoğraflanmadı.”

Vanessa elini uzattı. “Telefonuna bakayım.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne?”

Ciddiyetle yüzüme bakıyordu. “Ver de bakayım. Penis fotoğrafın yoksa sorun ne?”

Sırıttım. “Pekâlâ. Ama sen de telefonuna bakmama izin vereceksin.”

Omuzlarını silkti. “Tamam. Bakabilirsin. Ama öncesinde hiçbir şeyi silmek yok. Telefonlarımızı olduğu gibi birbirimize vereceğiz. Filtresiz.”

“Tamamdır.” Ekran kilidimi açıp telefonumu uzattım.

Vanessa heyecanla telefonu aldı. Ama sonra durup onu göğsüne bastırdı. “Bir dakika, neden gergin değilsin?”

Kaşımı kaldırdım. “Çünkü orada görmemen gereken bir şey yok.”

Gözlerini kıstı. “Şüpheli görünüyor. Bu senin kullan at telefonun mu?”

Güldüm. “Hayır. Sana kullan at telefonum olabileceğini düşündüren ne tür erkeklerle çıktın?”

“Kimseyle çıkmadığımı söylemiştim. Şu anda ter içinde kalmamanı çok tuhaf buluyorum.”

“Telefonumda penis fotoğrafı yok da ondan. *Söylediğim* gibi.” Bana telefonunu vermesi için elimi uzattım.

Vanessa bana şakacı bir şekilde dik dik baktıktan sonra telefonunu avucuma koydu.

Telefonu kendisinin dijital versiyonu gibiydi. Eğlenceliydi. Arkasında ışıltılı bir PopSocket vardı ve pembe taşlarla süslüydü. Ana ekranda ayıcık kulaklı bere takan Grace’in bir fotoğrafı vardı.

Benimki tam tersiydi. Siyah ve işlevseldi, ekran koruyucu olarak da hisse senetleri tablosu vardı. Söylediklerimde ciddiydim. Orada görmemesi gereken hiçbir şey yoktu.

Ana ekranında bir müzik uygulaması, Uber, Lyft, TripAdvisor, Audible, Instagram, iFunny ve birkaç oyun vardı.

Fotoğraf ikonuna basıp fotoğraflarına göz gezdirmeye başladım. Galerisindeki her şey heyecan ve renkten ibaretti. Tatil köylerinin fotoğrafları vardı. Otel odası yatağı, yorganın üzerinde fil şekli verilmiş havlular. Arka planda kocaman bir sıradağın olduğu karlı, küçük bir kasaba. Yüzerek ulaşılan bir barın olduğu havuzda bikinisiyle poz verdiği bir fotoğraf. Arnavut kaldırımli bir sokakta elinde kırmızı şarap kadehi tutarken çekilmiş fotoğrafları. Mavi sularda bir yerde bir yolcu gemisi.

Benim galerim onunkiyle kıyaslandığında çok sıkıcıydı. Buna katlanmak zorunda kaldığı için neredeyse onun için üzüldüm. Genellikle yasal belgeler ve nereye park ettiğimi hatırlamak için adliyenin yakınındaki otoparkın tabelasının birkaç fotoğrafı vardı. Dükkândan almam gereken lambanın bir fotoğrafı, kuru temizleme siparişimi geri almak için bir fiş.

“Vay canına,” dedi Vanessa telefonumun ekranına bakarken. “Çok sık park ettiğin aşikâr.”

Kıkırdayıp galerisine göz atmaya devam ettim. Vanessa’nın geniş bir çadırın altında bir tür sütçü kız kostümü giydiği fotoğrafı vardı. Elinde kocaman bir bira bardağı tutuyordu, kendisinden büyüktü. Telefonu ona çevirdim. “Bu nerede çekildi?”

Vanessa başını telefonumdan kaldırdı. “Oktoberfest. Almanya. Rachel’la fotoğrafların nerede?”

“Onunla fotoğrafım olduğunu sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

Vanessa güldü. “Kız arkadaşın vardı ama başka okuldan yani?”

Sırıttım. “Kız arkadaşım olduğuna inanmıyor musun?”

Vanessa omuzlarını silkti. “Sadece söylüyorum.”

Başımınla telefonu işaret ettim. “Instagram’dan ona bakabilirsin. Profili özel ama telefonumda ararsan görebilirsin. Adı Rachel Dunham.”

İkona basıp telefonuma göz gezdirdiğini görünce gülümsemem hafifçe soldu. Rachel’ı ve sahte hesabını takip etmeyi bırakmam gerekirdi. Telefonumu geri alır almaz bunu yapmayı aklımın bir köşesine yazdım. Dikkatimi dağıtmaya çalışarak Vanessa’nın fotoğraflarına baktım.

Oktoberfest fotoğrafında bir tür korse göğsünü neredeyse çenesine kadar itmişti. Saçı başının etrafını saran bir

örgü hâlinde toplanmıştı ve gülümsüyordu. Güzel görünüyordu.

Cep telefonu elimde titredi ve ekranın tepesinde bir numara belirdi. *Benim* numaramdı.

“Kendine ne gönderiyorsun?” diye sordum.

Vanessa başını kaldırmadı. “Senin fotoğraflarını. Dedim ya, kadınlar seninle vakit geçirdiğime inanmayacaklar. Kanıtı ihtiyacım olacak.”

Mesaja dokununca telefonumdan gönderilenler ekranda belirdi. Galerimden kendisine üç fotoğraf göndermişti. Biri annem ve büyükanmemle birlikte haziran ayında annemin doğum gününde çekilmiş fotoğraftı. Diğer bir yardım gecesinde Marcus’la el sıkışırken çekilmiş fotoğrafımdı. Sonuncusu da altı ay önce koştuğum maratону bitirirken çekilen fotoğrafımdı.

“Biliyor musun, fotoğraflarımın sende olması hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedim. “Kadınlar o fotoğrafları Instagram’ımdan aldığını söyleyebilirler.”

Vanessa gözlerini kıstı. “Haklısın, avukat. Ben tanınmış bir siber takipçiyim. Akından neler geçiyor?”

“Bir *selfie* çekebiliriz,” diye önerdim.

Vanessa neşelendi. “İyi fikir! Zaman damgası olması için bebeği ve köpeği de ekleyelim.”

Grace’i alıp bana verdi. Sonra köpeği alıp aramızdaki çöp yığınının üzerinde emekleyerek yanıma geldi, bana yaslanırken omzu kol kasıma baskı yaptı.

Bu temas içimde sıcak bir şeyin dalgalanmasına yol açtı. Beni şaşırttı ve başımı ona çevirmek istememe sebep oldu.

Yüzümü dümdüz tuttum.

Vanessa telefonumun açısını ayarladı, gülümsedik ve fotoğrafı çekti. Sonra Grace’i benden alıp kucağında bebekle yığının kendi tarafına geçti.

Vanessa'nın az önce değdiği nokta boş kalmış gibiydi.

Birkaç dakika daha birbirimizin telefonlarına göz attık. İkimiz de en sevdiğimiz çalma listesindeki ilk şarkıyı açtık.

Onunki Lola Simone'un "Redemption" adlı şarkısıydı. Benimki Bob Moses'ın "Back Down" şarkısıydı. O şarkı eşliğinde koşmak hoşuma gidiyordu.

"Pekâlâ," dedi Vanessa telefonumu geri verirken. "Söylesene, Adrian, spor salonunda ne kadar vakit geçiriyorsun? Neden bu kadar biçimlisin?"

Güldüm. "Biçimli mi?"

"Evet." Grace'i kucaklayıp yanağını öptü. "Sık sık aşk romanı okuyorum ve seninki kesinlikle biçimli bir vücut."

"Formda kalmaya çalışıyorum. Bazen triatlon yapıyorum."

Vanessa'nın yüzü bembeyaz oldu. "*Eğlencesine* mi?"

Bir başka kutunun bandını açtım. "Koşmanın, bisiklet sürmenin ve yüzmenin eğlenceli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence sahilde yürümek, yavaşça bisiklet sürmek ve suda süzölmek eğlenceli. Peşimde beni takip eden biri yoksa koşmam. Şarap dışında herhangi bir şey içiyor musun?"

"Bazen viski. Sen?"

"Sosyal olarak cin. Kötü alışkanlıkların neler?"

Kaşlarımı çattım. "Çok hızlı araba sürüyorum. İyi restoranlar hoşuma gidiyor. Yemeğe çok fazla para harcıyorum."

"Ben de! Hızlı araba sürmek değil, restoran kısmı. En sevdiğin restoranlar hangileri?"

"Ah, bu zor bir soru." Açtığım kutudan pelür kâğıdına sarılı bir kar küresi çıkardım ve karın yağması için onu ters çevirip Vanessa'ya gösterdim. Başıyla onu kalacak şeyler yığnına koymamı işaret etti. "En sevdiğim bir restoran olduğunu söyleyemem. Sadece sevdiğim yemekler var."

Vanessa üzerinde boya kalemiyle çizilmiş bir resmin olduğu kartpostala baktı. “Daha iyi. Hangileri?”

“Bir bakalım. Lucrezia’daki ağır ateşte pişmiş tavşan etiyle birlikte servis edilen *cavatelli*.”

Vanessa başıyla onayladı. “*Gnocchi*’leri en iyi onum arasında.”

“Evet. Biftek için Cl...”

“Clove and Cleaver,” dedi Vanessa başını kaldırmadan cümlemi tamamlayarak.

Gülümsedim. “*Jalapeno* dolmalarına bayılıyorum.”

“Kızarmış yeşil domatesleri de güzel.”

Güldüm. “Evet.”

Kartpostalı kalacaklar yığınınına koydu. “Tam bir yemek meraklısıyım. Bir keresinde asistanım Roma’da McDonalds’ta yemek yemek isteyince neredeyse bayılıyordum. Biri beni öğle yemeğine davet eder ve Taco Bell gibi bir yere götürürse, bu artık yemeğe çıkmak değil, adam kaçırmadır. Küçük işletmeleri severim. Chipotle istisna,” diye ekledi. “Chipotle’yi severim.”

Kıkırdadım çünkü aynı görüşteydim. Annemi her yemeğe çıkardığımda ve Perkins’e gitmek istediğinde içimde bir şeyler ölüyordu. Ben de küçük işletmeleri desteklemeyi tercih ediyordum. Eşsiz bir yerde yemek yemeyi denemek yerine neden topluca üretilmiş bir şeyi yemek isteyesiniz ki? Bu hayatta yenilebilecek birçok yemek vardı ve farklı bir şey yeme imkânınız varken bu hakkınızı sıradan bir şeye harcamak gülünçtü.

“Hiç Badger Den’e gittin mi?” diye sordu Vanessa. “Los Angeles’ta?”

Ona bir süre bakakaldım. “Badger Den’i biliyor musun?”

Vanessa, Grace’i göğsünde tutarak bir zarfın ön yüzüne baktı. “İki senedir bekleme listelerindeyim.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Badger Den'in ne olduğunu bilen biriyle oturup sohbet ettiğime *inanamıyordum*. Los Angeles'ta bilinmesi elbette normaldi. Ama Minnesota'da? Seçkin, yalnızca davetiyeyle girilen ve yeri gizli tutulan o restoranda yemek yemek uzun zamandır yapmak istediğim şeyler arasındaydı. "Ben de bekleme listelerindeyim ama henüz çağırılmadım."

Vanessa gülümsedi. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin? İkimizden biri Badger Den'e girmeyi başarırsa, diğerini artı biri olarak götürecektir."

"Anlaştık," dedim hemen.

"Tabii oraya uçmak gerekecek. Sadece birkaç gün önceden haber veriyorlar."

"Çok ama *çok* hızlı araba sürebiliyorum."

Vanessa gülerek Grace'i salıncağına geri koydu. Sonra sarı bir manila zarf alıp bir sünger paketi çıkardı. Sevinç çığlığı attı. "Evet! Evet, evet, EVET!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sünger mi?"

Elinde tuttuğu süngerlere gülümsedi. "Mutlu olmak için yapabileceğimiz küçük şeylerle ilgili bir video hazırlamıştım. Temiz çarşaf, kurutucudan çıkmış sıcak havlular, yatak odasında taze çiçekler. Yeni bir sünger." Bana baktı. "Yeni bir sünger şaşırtıcı şekilde canlandırıcı olabilir." Yerinden kalktı. "Bir tanesini sana veriyorum."

"Sünger mi?" diye sordum ve mutfağa gidişini izlemek için başımı uzattım.

"Evet. Hayatını değiştirecek." Paketinden çıkardı ve eski süngeri atıp yenisini lavabonun kenarına koydu. "Ruhani bir arınma gibi. Kozmik bir sıfırlama."

"Bir sünger..." dedim tekdüze bir sesle ve neşeyle ona baktım.

Vanessa tam karşılık verecekti ki birisi koridorda gümbür gümbür kapı yumruklamaya başladı. Arkama, gürültünün geldiği tarafa baktı. “Benim kapımdan geliyor gibi, değil mi?” Mutfaktan çıkıp kapının sürgülü kilidini açtı ve başını dışarı uzattı. Sonra endişeyle bana baktı.

“Gitmeliyim. Polisler gelmiş.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

POLİS GELDİ
OLANLARA İNANAMAYACAKSINIZ!

VANESSA

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum Adrian’ın dairesinden dışarı eğilerek.

Polis memuru bana baktı. “Vanessa Price’ı arıyorum.”

“Vanessa benim.”

Adam elindeki not panosuna baktı. “2018 model beyaz bir Kia Rio’nuz var mı?”

Kahretsin.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Evet, her şey yolunda mı?” Yutkundum.

Adrian arkamdan gelip koridora göz attı. “Memur Sanchez,” dedi omzumun üzerinden. “Nasılsın?”

Adamın yüzü Adrian’ı tanıdığını belirten bir gülümsemeyle aydınlandı. “Copeland! Burada mı yaşıyorsun?”

“Beş senedir,” dedi Adrian. “Karın nasıl?”

Memur Sanchez güldü. “Yine hamile. Son zamanlarda seni spor salonunda göremiyorum.”

“Meşgulüm. Jürili bir davanın ortasındayım. Sorun ne?”

Memur Sanchez bana bakarken hâlâ gülümsüyordu. “Evet, bu sabah arabanızı fuar alanının yakınlarındaki bir ağacın orada bulduk, Bayan Price. İçinde kimse yoktu. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musunuz?”

Adrian geldiği anda polis rahat bir duruşa geçmişti. Sorusunda suçlar gibi bir ton yoktu. Yine de nabzımın boğazımda hızla attığını hissedebiliyordum. “Hayır,” dedim sesimin normal çıktığını umarak.

“Aracı sürmesi için birine mi verdiniz?”

Adrian çaktırmadan arkamdan dirseğimi sıktı. “Kulağa çalınmış gibi geliyor. Her kimse muhtemelen öylesine gezmeye çıkmış olmalı,” dedi.

Memur Sanchez omzumun üzerinden Adrian’a baktı. “Anahtarlar içindeydi. Düz kontak yapılmamış.”

Adrian benimle konuşurken nefesi kulağımı gıdıkladı. “Anahtarlarını kaybettiğini söylememiş miydin, Vanessa?”

Beni yönlendiriyordu. Ayrıca çok yakın duruyordu. Saçma bir şekilde yakın. Bunu bilerek yapıyordu. Polisin birlikte olduğumuzu düşünmesini istiyordu.

Bana güvenilirliğini ödünç veriyordu.

Tanışalı bir hafta bile olmamıştı, neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama beni savunmak için araya giriyor, hakkımda olumlu düşünüyor ve bu olaydan doğabilecek her türlü sonuçtan beni korumaya çalışıyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama ona daha fazla minnettar olamazdım. Telaş içindeydim.

Başımla onayladım. “Evet, aslına bakılırsa birkaç hafta önce anahtarlarımı kaybetmiştim,” diye yalan söyledim. “Yedek anahtarları kullanıyordum.”

Memur Sanchez başıyla onayladı ama birdenbire beni süzdüğü hissine kapıldım. “Dün gece saat üç civarı neredeydiniz?”

Adrian güldü. “Sence nerede olabilir?”

Memur Sanchez ikimize baktı. Sonra hafifçe kıkırdadı. “Pekâlâ, dostum. Çalıntı araç olarak kayda geçeceğim.” Tekrar bana baktı. “Kanunen geçici olarak el koyulmuş durumda. Bilgiler burada.” Bana bir kart verdi.

Boğazımı temizledim. “Özür dilerim, şey... Arabada kan ya da o tür bir şey var mıydı? Sizce biri incinmiş olabilir mi?”

Memur Sanchez başını iki yana salladı. “Söylemesi zor. Hava yastığı şişmiş ama arabanın etrafını inceledik. Hendeğe düşüp ölmüş birine rastlamadık. Sanırım her kimse olay yerinden uzaklaşmış olmalı.” Başıyla Adrian’ı işaret etti. “Hey, beni görmek için spor salonuna dönmen gerekiyor.”

Adrian’ın kahkahası göğsümde çınladı. “Dönerim. İyi günler. Karla’ya selam söyle.”

Eve girip kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz telefonuma koştum.

Babamı aradım. Telesekreter çıktı. Sonra Annabel’i aradım. Onun da telesekreteri çıktı. Brent yanıt verirdi ama iş bulduktan sonra Gucci sırt çantamı alabileceğini söylediğim için beni engellemişti. Ah!

“Kahretsin. Kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin. Gitmeliyim.”

Her şeyi toplamaya başladım. Islak mendilleri ve el dezenfektanını bez çantasına attım, sonra da lavaboda kurumaya bıraktığım biberonu almak için mutfığa koştum. Grace’i ve salıncağını almak zorundaydım. Hayranlarımdan gelen mektuplar yere saçılmıştı. O kadar paniğe kapılmış ve telaşlanmışım ki kendimi organize edemedim.

Adrian kollarını göğsünde kavuşturup evinde dört dönemi izledi. “Arabayı süren kimdi?” diye sordu.

Hastane. Hastaneleri aramalıyım.

“Babam. Ona kullanması için bir araba aldım. Denetimli serbestlikte, çok korkmuş olmalı.”

“Denetimli serbestlik sebebi ne?” diye sordu.

“Sağlık kanunu ihlali. Bahçede olan bir şey.” Odanın ortasında nefes nefese dururken bez çantası dirseğimde sallanıyordu. “Sence arkadaşın yalan söylediğini anladı mı?”

Adrian omuzlarını silkti. “Önemi yok. Ortada yaralı biri ya da mülke verilmiş bir zarar yokmuş. Elinde video kaydı yoksa, hiçbir şey kanıtlayamayacağını biliyor. Vakitini harcamaya değmez. Seni herhangi bir sorumluluktan, onu da evrak işleriyle uğraştırmaktan ve babanın evine gitmekten kurtardım. Ayrıca arabayı sürenin sen olmadığını biliyorum. Saat üçte bebekle uğraştığını duymuştum.”

Başımla onayladım. Adrian’ın gecenin bir yarısı bizim yüzümüzden uyanık olduğunu duyunca kendimi kötü hissederek Grace’in BabyBjörn’ünü masadan almak için yanından geçtim.

“Hey.” Adrian yanından hızla geçerken ellerini omuzlarıma koydu. “Biraz nefes al.” Başını eğip o koyu yeşil gözleriyle bana baktı. “Neye *ihtiyacın* var?”

Yutkundum. “Şey... Grace’e göz kulak olmana ihtiyacım var,” dedim hızlıca.

Düşünmeye bile fırsatım olmadan ağızımdan çıkmıştı. Ama doğrudu. Hastaneler ve hapisane hücrelerinde arayışa çıkarken onu yanıma alamazdım. Babamın evine götürmeyeceğim de kesindi.

Adrian başıyla onaylayıp bebek bezi çantasını kolumdan aldı. “Elbette. Ben hallederim. Git ve yapman gereken şeyi yap.”

“Emin misin?” diye sordum nefes nefese. “Halledebilir misin?”

Gözlerimin içine baktı. “Son derece eminim. Git. Grace benimle güvende.”

Güçlü, istikrarlı ve sorumluluk üstelenebilecek bir yapısı vardı. İnsanların ona bel bağlamasına alışmış birine benziyordu. Öylesine duyarlıydı ki, ister istemez başkalarının babalarının böyle olup olmadıklarını merak ettim.

Başım la onu onayladım, evden çıkarken neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecektim. Üzerimi değiştirmek için daireme koştum ama neredeyse asansöre kadar gitmişken cüzdanım ve araba anahtarlarımla olmadığımı, hâlâ tek boynuzlu at şeklinde terlikler giydiğimi ve Froot Loops kol-yesi taktığımı fark ettim.

Yirmi dakika boyunca Eagan'a sürdüm. Yolda tüm yerel hastaneleri aradım. Babam hiçbirinde değildi. Ramsey hapishane sisteminde de yoktu. Kaza esnasında yanında olup yaralanma ihtimaline karşı Annabel'i de sordum ama onun ismi de kayıtlarda çıkmadı.

Babamın kapısını yumruklamaya başladığımda paniğim yerini öfkeye bırakmıştı.

Bu da ne demek oluyordu böyle? Kazaya karışıyor ve bundan haberim olmayacağını mı sanıyordu? Beni arayıp uyarmaya, iyi olduğunu söylemeye tenezzül etmiyor muydu?

Kapıyı açtığında evin içine yayılmış küflü duş ve birikmiş çöp kokusu yüzüme çarptı.

“Baba,” dedim tekdüze bir sesle. Gözlerim kıpkırmızı olmuş, darmadağın bir şekilde karşısında durdum. Araba kazasına karışmış birine *benzemiyordu* ama bundan haberi olduğu aşikârdı.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Melanie?”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Karşılık vermek için kendimi toparlamam biraz zaman aldı. “Baba, benim, *Vanessa*.”

Şaşkınlıkla bana bakarken gözlerindeki ışık biraz söndü. Kapıyı açıp beni içeri aldı ve kaskatı bir şekilde yürüyerek kanepeye döndü, yüzünü ekşiterek uzandı.

Kapıyı arkamdan kapattım.

Tanrım, içerisi iğrençti. Babam her zaman bir sıçan gibi yaşamıştı ama bu onun için bile kötüydü.

Birinin mutfaktan sürüklediği ama kaldırıma kadar götürmediği, ön kapının yanındaki çürümüş bir poşet çöpe bakarken suratımı ekşittim. Altından akıtiyordu ve berbat kokan kahverengi bir sıvı birikintisinde duruyordu. Her zamanki gibi etraf rasgele yığınlarla doluydu. Çöpe atılması gerekirken kaldırımda bulup muhteşem bir tamir etme ve kullanma niyetiyle eve getirdiği saçma şeyler vardı. Gülünçtü.

Normalde bir eve girerken ayakkabılarımı çıkarırdım ama burada yalınayak yürüyemezdim. “Gördüğüm kadarıyla yeni bir rekor peşindesin,” dedim pis ve yırtık bir köpek yatağının üzerinden atlarken; ilginçti çünkü babamın evcil hayvanı yoktu.

Kanepeden konuşurken acı çekiyormuş gibi bir hâli vardı. “Vanessa, büyük bir rahatsızlık içindeyim. Kız kardeşin tüm Percocet’imi aldı ve sırt ağrım beni öldürüyor. Dün gece gözüme uyku girmedi. Bana zorluk çıkaracaksan, lütfen seni geçirmemi beklemeden git.”

Geçen hafta evde bir şeye takılıp düştüğü için sırtını incitmişti. Ona hapları kilit altında tutmasını söylemişim ama elbette bunu yapmamıştı. Ayrıca ona evini temizlemesini de söylemişim ama bunu da yapmamıştı.

Kanepeye gidip kollarımı göğsümde kavuşturarak tepesinde dikildim. “Bugün neden burada olduğumu merak ediyor musun?” diye sordum. Gözlerini açmaya ya da yanıt vermeye tenezzül etmeyince sözlerime devam ettim. “Evi me polis geldi. Anlaşılan, arabayı bu sabah bir ağacın orada bulmuşlar. Boşmuş. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musun?”

Babam inleyerek koluyla yüzünü kapattı.

“Yaralı mısın?” diye sordum sinirle. “Seni hastaneye götürmemi ister misin?”

“Sapasağlamım,” diye homurdandı.

“Ne oldu peki? Arabayı ağaca çarpıp kaçtın mı?”

Yanıt vermeyince kanepenin ayakucunu tekmeledim. “Baba!”

Yüzünü ekşiterek yavaşça doğruldu. “Pekâlâ, pekâlâ. Dikkatimi çekmeyi başardın. Mutlu musun?”

Ona öfkeyle baktım.

“Arabayı ben çarpmadım,” dedi. “Annabel çarptı. Orada değildim bile.”

Kollarımı indirdim. “Ona *araba* mı verdin?” Ağzım açık kalarak öylece durdum. “Neden böyle bir şey yaptın? Muhtemelen kafası iyiydi! Üstelik ehliyetine el koyuldu!”

“Araba sürmek için hükümetin verdiği o saçmalığa gerek yok,” dedi babam umursamazca elini sallayarak. “Bu sadece on yaşındaki bir çocuğun bile yapabileceği gibi Büyük Birader’in üzerimizden para kazanma çabası. Sırada ne var? Yıllık ücretle ödeme ayrıcalığına sahip olacağımız GPS’le takip edilen zorunlu beyin çipleri mi? İnsan barkodları mı? Teşekkürler ama kalsın.”

Ona dik dik baktım. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Neden şaka yapayım ki? Ayrıca arabayı ben vermedim,” dedi sırtını ovuşturarak. “Kendisi aldı.”

“İzinsiz mi?”

Babam gözlerini kısarak bana baktı. “O yetişkin bir kadın, Vanessa. Evden çıkmak için *benim* iznime ihtiyacı yok...”

Ona öylece bakakaldım. “Vay canına. Gerçekten *vay canına*.” Duyduklarıma hâlâ inanamayarak başımı iki yana salladım. “Ne diyeceğim, biliyor musun? Benden bu kadar. Kendine geleceksin, Brent bir işe girecek ve Anna-

bel rehabilitasyona gidecek, o zamana kadar da bu evde yaşamayacak. Anlıyor musun?” Başparmağımla göğsümü işaret ettim. “Evin kredisini *ben* ödüyorum. Ağaca çarptığı arabanın taksitlerini *ben* ödüyorum. Sigortasını ve bakım masraflarını ben karşılıyorum. Bunları hayatına çekidüzen verebilmen için, Brent işe girmeye karar verirse bunun bir yolunu bulabilsin diye yapıyorum, Annabel’in halkı tehlikeye atabilmesi için değil. Eğer üçünüz de bu... bu *saçmalığı* finanse etmeye devam edeceğimi düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız.”

Sehpadaki boş soda şişelerini alıp kucağımda toplamaya başladım. “Birini öldürebilirdi,” dedim hiddetle, şişeler birbirlerine çarparken. “Arabayı sadece bir ağaca çarpmakla kaldığı için şanslısın.” Durup ona dik dik baktım. “Para aldı mı? Sakın bana yalan söyleme.”

Babam içerlemiş görünüyordu. “Onun para akışını kes-
tin. Başka nasıl karnını doyuracak?”

“Ne kadar aldı?” diye sordum.

Babam umursamazca elini salladı. “Birkaç yirmilik falandı. Telefonumu da aldı,” diye ekledi. Başını eğdi. “Ve...”

Bekledim.

“Annenin alyansını.”

Siktir! Kahretsir!

Kollarımı öylece kaldırıp sinirle mutfığa yürüdüm. Bir şeyi parçalamak istiyordum. Tabak falan kırmalıydım. Bir beyzbol sopası alıp bu kahrolası iğrenç evi paramparça etmeliydim.

Şişeleri çöpe atarken babam peşimden geldi. “Biliyor musun, kız kardeşine biraz şefkat göstermenin zararı olmaz,” dedi arkamdan. “Bağımlılık bir hastalıktır. Ayrıca bir annenin çocuğunu görmeye hakkı var.”

Hızla ona döndüm. “Şefkatliyim zaten. Bu yüzden tedavi olması için elimden geleni yapıyorum. Onu sevseydin,

bana yardımcı olurdun. Annabel'in sınırlara ihtiyacı var, baba. Davranışlarının bazı sonuçları olmalı. Onu sorumlu tutmazsan, sen de sorunun bir parçası olursun.”

Kirli sakallı çenesi kasıldı.

Ona sırtımı dönüp sinirle tabakları yıkamaya başladım. “Biliyor musun, *bir kere* de ben dağılmak istiyorum. Herkesin pisliğini temizlemekten bıktım.”

Mutfağın yanındaki garajın kapısı açıldı. Brent içeri girdi.

Erkek arkadaşı Joel ve onun ailesiyle birlikte yolun karşısındaki evde yaşıyordu. Garaj yolunda arabamı görmüş olmalıydı ve her zamanki gibi bir şey istiyordu. Tanrı biliyordu ki, ikimiz de bu cehennem çukuruna durduk yere uğramazdık.

“Demek prenses döndü,” dedi Brent.

Ona ters bir bakış attım. “Sözlerine dikkat et, Brent. Sabrımı zorlama. Bu arada, parasını *benim* ödediğim telefonda beni engelleyecek kadar küstahsın.”

Brent mutfakta suratını astı ve kazağıyla örttüğü elini burnuna götürdü. “Ah, burası çok kötü kokuyor. Her neyse, seninle konuşmak istiyordum...”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Elbette istersin. Bu kez hangi saadet zinciri için para istiyorsun?”

Darılmış gibi ofladı. “Öncelikle bu bir saadet zinciri *değil*. Gerçek bir işletme ve kendi patronum olacağım. Sadece envanterimi geliştirmek için başlangıç yatırıma ihtiyacım var.”

“Harika. Bir başka çok seviyeli pazarlama. *Daha bile iyi*.” Tabaklardan birini kurutma rafına çarparak koydum. “Sana tek kuruş vermeyeceğim, Brent. İşletme diploman var. Gidip İş bul. *Gerçek* bir iş.”

“Geleneksel işgücüne uygun değilim, Vanessa, bunu biliyorsun! Herkesten nefret ediyorum, gıda hizmeti berbat ve bedensel işler için yaratılmadım,” diye sızlandı.

Babam arkamda bir yerde durdu. “Erkek kardeşin yetişmekte olan bir girişimci ve tek istediği başlangıç yapabilmesi için biraz para.”

“Ah, öyle mi? O zaman parayı ona *sen* ver.”

“Bu aile birbirini kollar,” dedi babam hiç istifini bozmadan devam ederek. “*Yaptığımız* şey bu. Anneniz öldüğünde seninle ve kız kardeşinle ilgilendim. Annabel ve sen de Melanie’yle ilgilendiniz, şimdi de sen bizimle ilgileniyorsun. Pricelar böyledir. Birbirimize göz kulak olmayacaksa, başka neyimiz kalır?”

“Bizimle ilgilendin mi?” Öfkeyle güldüm. “Yaptığın şeye ilgilenmek mi diyorsun?”

“Hâline bak. Harika biri olup çıktın!” diye bağırdı arkamdan.

Sinirle bir başka tabağı kurutma rafına koydum. “‘Kendi başınızın çaresine bakın’ tarzı babalığından nasıl başka bir şeymiş gibi söz edebilirsin? Parasızdık, giysilerimiz küf koktuğu için okulda bizimle dalga geçtiler, kilerde tarihi geçmiş yiyeceklerden başka bir şeyimiz yoktu. Kaldırımda bulduğun küflenmiş bir kanepeyi eve getirdiğin için evi tah-takuruları bastı ve sen evi dezenfekte ederken Noel’i Joel’in ailesinin evinde geçirdik...”

Brent tırnaklarına baktı. “O kanep *bayağı* iğrençti...”

“Üzerinden neredeyse on beş sene geçti,” dedi babam. “İkiniz de o kanepeden daha ne kadar bahsedeceksiniz? Bu arada, eğer bilmek istiyorsanız, o sadece yeniden kaplanması gereken Viktorya döneminden kalma harika bir parçaydı. Ayrıca son kullanma tarihleri birer efsanedir. Onlar sadece ihtiyacınız olmayan yiyecekleri satın almanızı istiyorlar.”

“‘Onlar’ kim? Büyük Market mi?” dedi Brent alaycı bir şekilde.

Kahkaha attım.

“Size tutumlu olmayı öğrettim,” diye devam etti babam. “Bu zorunlu bir hayat becerisidir ve bu arada rica ederim. Sahip olduğunuz her şeyi sizi yetiştirme biçimime ve ikinci el bir *Kia* sürmeme borçlusunuz.. Bu bir hakaret. Dürüst olmak gerekirse, seni kötü gösteriyor. Meşhur internet fenomeninin babası daha seçkin bir araba sürmeli. Belki bir Lexus olabilir. Ya da yeni bir C-Class...”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Araba *hurda* oldu. Bundan sonra gitmek istediğin yere Uber’la gidebilirsin. Bu evi temizleyip kilitlerini değiştireceksin, aksi takdirde faturaları ödemeyeceğim. Kendi başının çaresine bakabilirsin.”

Sonra çenem titremeye başladı çünkü ben yokken bu aile nasıl devam edecekti?

Ben seloteyptim. Bu berbat düzeneği bir arada tutan tek şeydim.

Ben gidersem, babamın kontrolü devralıp Grace’le ilgilenmesi gerekecekti ve o bebeğin bakımının üstesinden geleceğine dair hiç inancım yoktu. Burada yaşamak bir yana, Grace’i buraya ziyarete bile getirmeyecektim. Babam o kadar pasaklıydı ki muhtemelen oturma odasında bir çöp yığınının altında ölecekti ve komşular kokudan şikâyet edene kadar cesedini kimse bulamayacaktı. Annabel ilk uyuşturucu kullandığında yaşadığı hissin arayışıyla aşırı dozdan ölecek ve Grace için asla geri dönmeyecekti. Brent de bir an önce zengin olma düşüncesiyle tüm mirasını harcayacak ve cesedim soğumadan çulsuz, aç kalacaktı.

Yaklaşık bir senem kaldığını tahmin ediyordum. Elimdeki sıkıntı sandığım şeyse, bir yıl daha. Sonra ölüp gömülecektim ve bu berbat gösteri bensiz devam edecekti. Kimse bunu zaptetmeyecekti ve hepsi ölene dek korkunç bir şekilde acı çekeceklerdi.

Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve pis zeminde oturana dek buzdolabına yaslanıp aşağıya kaydım, sonra da ellerimin içine ağladım. En kötüsü de bunu yaparken parmak uçlarımı hissedememektir.

Babamın beni teselli etmeye geldiğini duyabiliyordum; döşemelik muşamba o kadar yapış yapıştı ki adım attıkça ayakkabıları selobant sesi çıkarıyordu ve bu daha fazla ağlamama sebep oldu.

Sanki tüm Price ailesi soylarının tükenmesine doğru yol alıyordu. Kusurlu genler, hastalığa meyilli şartlar ve kahrolası Murphy Kanunları.

Zavallı Grace. Bağımlı bir annesi, narsistik bir büyükbabası, sanrılar içinde amçası ve ölmek üzere olan bir vasisi vardı.

Kendimi iyice kaybedip ağlarken babam kolunu omzuma doladı. “Neden ağlıyorsun, balkabağım? Hayat güzel! Annabel iyi olacak ve Grace sana sahip olduğu için çok şanslı.”

Daha da yüksek sesle ağladım.

Ona elimden bahsedemezdim. Hiçbirine bunu söyleyemezdim. Babam tamamen dağılır ve bunu kendisiyle ilgili bir şeye dönüştürürdü. Brent dram moduna geçerdi ve kız kardeşim kim bilir ne hâle gelirdi.

Tanrım. Birinin Grace’i evlat edinmesi gerekiyordu. Kapalı evlatlık sistemiyle onu alıp uzaklara gitmeliydi. Onu şımartacak, eğlenceli yatılı kamplara gönderecek ve ona bir midilli alacak hoş bir çift olabilirdi; böylece doğduğu, çöp yangınını aratmayan aileyi asla bilmezdi çünkü bunların hiçbiri değişmeyecekti.

Brent garaj kapısının yanında durduğu yerden fısıldadı. “Pekâlâ, seni teselli etmek istediğimi biliyorsun, değil mi? Ama o zemine *oturmayacağım*.”

Ağlarken güldüm.

Bluzumun kollarına gözlerimi silip titrek bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Her zamanki gibi doğru düzgün sinir krizi bile geçirme lüksüm yoktu.

Terapinin faydası olabilirdi. En azından belki başka bir çevrimiçi destek grubu bulabilirdim. Ama on iki ay sonra hayatta olmayacaksam, kendimi düzeltmeye çalışmanın ne anlamı vardı?

“Sence nerede olabilir?” diye mırıldandım avuçlarımı gözkapaklarıma bastırarak.

“Bu sabah bana mesaj attı,” dedi Brent, bu durum sinirini bozmuş gibi. “Bir şeyi yok.”

“Annabel’i tanıyorsun,” dedi babam umursamazca. “O her zaman dört ayağının üzerine düşer.”

Brent alaycı bir şekilde güldü. “O bir kediden ziyade hamamböceğine benziyor,” diye homurdandı.

Babamın dönüp ona baktığını hissettim. “Burada *kız kardeşinden* söz ediyorsun, genç adam.”

“Ne? Kötü bir şey söylemedim. Sadece yok edilemez olduğunu belirttim. Nükleer bomba patlasa bile Annabel görmediğini iddia etmesine rağmen benden çaldığı Burberry fularını takıp enkaz yığınlarının arasında hiçbir şey olmamış gibi kaçışır.” Brent kollarını göğsünde kavuşturdu. “O fuları özlüyorum,” diye ekledi.

Yorgunca, derin bir iç çektim. “Arabanın çalıntı olduğunu söyledim. Polis geldiğinde yanımda bir savunma avukatı olduğu için çok şanslıydım.” Avucumla gözlerimi sildim. “Biliyorsun, bu tür kayıtlar halka açık oluyor, baba. İmajımı zedeleyebilir. Daha dikkatli olmalısın.”

“Koridordaki yakışıklı heriften mi bahsediyorsun?” diye sordu Brent.

Yorgun bir şekilde başımla onayladım.

“Yakışıklı adam,” dedi babam. “İyi bir işi de var. Avukatlar çok para kazanır,” diye ekledi. “Ailede bir avukat olması iyi olur.”

Hafifçe güldüm. *Ne kadar da uygun ama.*

Babamla, çıktığım erkeklere dair düşüncelerini hiç umursamadığım türden bir ilişkimiz vardı. Gerçi Adrian’la çıktığım ya da çıkacağım söylenemezdi. O adam karma-karışık hâlime ilgi duymazdı ve bu biraz daha ağlamama sebep oldu.

Ondan hoşlanmıştım. Tam benim tipimdi. Şartlar farklı olsaydı, bana biraz ilgi gösterseydi ve son kullanma tarihime bakmıyor olsaydım, vücuduna trambolin gibi atardım.

Adrian’ın tüm bunlar hakkında muhtemelen düşünecekleri yüzümü ekşitmeme sebep oldu. Sanki sırf evrenin biraz gülmeye ihtiyacı olduğu için her gün onun gözü önünde başıma daha utanç verici bir şey gelmek zorundaydı. Ağlama ile kahkaha arası boğuk bir ses daha çıkarıp alnımı dizlerime dayadım.

Bu aileyi bağımsızlaştırmalıydım. Buna *mecburdum*. Bu sorumsuzluğa daha fazla izin veremezdim. Yakında pisliklerini temizlemelerine yardım etmek için yanlarında olmayacaktım. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Annabel kendisine yardım etmek istemiyorsa, bunu ben yapamazdım. Brent hayaller peşinde koşmaya son derece kararlıydı. Babam da...

Belediyenin araya girmesinin onun için bir uyandırma servisi olacağını ummuştum. Bahçenin darmadağınık olması sebebiyle para cezasına çarptırılmış ve altı aylık denetimli serbestlik almıştı. Bunun onu utandırdığını biliyordum. Ama çöpleri toplamaya yanaşmıyordu. Bir tür derin tutumluluktan başka bir şeye evrilmişti. Çöpleri saklıyordu. Atmaya kıyamadığı şeylerden bazıları tam anlamıyla çöptü. Ben onları atamadan eve dolduruyordu.

Burnumu çekip alnımı elime yasladım. “Gidip bir duş al. Nar-Anon* toplantısına gideceğiz. Brent, sen de.”

Karşı çıkmadılar. Muhtemelen masraflarını karşılamaya devam etmemi istiyorlarsa, en azından benimle işbirliği yapmak zorunda olduklarını bildikleri içindi.

Babamı oturma odasına doğru takip edip ona çantamdan iki Aleve verdim. Yeni bir reçete yazdırmamız ve ilaçları koyacak bir kasa bulmamız gerekecekti. Yeni bir telefona da ihtiyacı vardı.

Dušta su akmaya başlayınca evi çabucak toparladım. Ben yeri paspaslarken Brent’i elektrikli süpürgeyle etrafı süpürmeye zorladım. Çamaşır makinesine kirlileri doldurdum. Yapılması gereken şeylerin yüzde biri bile değildi ama bu da bir başlangıç sayılırdı.

Yarım saat sonra duştan çıkan babam giyinip tertemiz bir şekilde hole geldiğinde bulaşık makinesini çalıştırmakla meşguldüm.

“Öğle yemeğini Perkins’te yiyebilir miyiz?” diye sordu kazağının yenlerini yukarı iterek.

İçimi çektim. Babam yakışıklı bir adamdı. V yaka kazağının altına beyaz gömlek giymiş ve tıraş olmuştu. Gözlüğünü takmıştı. Şöminenin yanındaki deri koltuğunda oturup roman okuyan bir adama benziyordu. Son derece zeki, çekici, eğitilmiş ve kültürlü biri gibi görünüyordu ki açıkçası öyleydi.

Bazen babam çok zeki olduğu için böyle olduğunu düşünüyordum. Cahil mutluluğu yaşayamayacak kadar zekiydi, her şeyin farkındaydı ve dünyayı sünger gibi özümserdi. İsteddiği her şey olabilirdi. Doktor. Biliminsanı. Belki de eskiden olduğu gibi muhasebeci.

Aksine, *böyle* olmayı seçmişti.

* Bağımlılıkla mücadele edenlerin ailelerine ve arkadaşlarına yönelik bir program. (ed.n.)

Perkins yemek yemeyi isteyebileceğim en son yerdı.
Yıne de onu oraya götürdüm.

* * *

Neredeyse beş saattir yoktum. Döndüğümde saat ikıydı. Dışarıdayken Grace'i altı kez kontrol etmişım. Adrian iyi olduğuna dair beni temin etti ve acele etmememi söyleyip durdu. Nihayet evine dönünce kapıyı tıklattım ve Adrian içeri girmem için seslendi.

Mutfak evıyesının başındaydı ve musluğu açmıştı. Mutfak masasında evrak çantası açık duruyordu ve bir yandan işını yapmaya çalışıyormuş gibi her yere belgeler saçılmıştı. Saçma sapan meselemlle gününün yarısını çaldığım için kendimi kötü hissettim. Muhtemelen yapması gereken işler vardı.

“Selam,” dedim kapıyı arkamdan kapatırken. “Grace nasıl?” Salıncağına baktım ama boştu.

“Yirmi dakika öncesine kadar iyıydı,” dedi Adrian yıka-
dığı şeye bakarak. “Bezi oldukça kötüydü.”

Mutfak tezgâhına yaklaşınca Grace'in eviyede olduğunu gördüm.

Adrian onu yıkıyordu.

Kalbim *eridi*.

Onu desteklemek için eviyeye bir havlu koymuştu ve tezgâhta ıslak bir yıkama bezını tortop yapmıştı. Bir bardakla onu duruluyordu. Bebek bezi çantasından seyahat boy bebek şampuanını almıştı ve yarısı boştu.

Adrian elinin tersiyle alnını sildi. “Sırtına kadar bulaş-
mıştı. Saçında bile vardı. Bunu yapabildiklerini bilmiyor-
dum. Neredeyse bebeğı atıp yeniden başlayacaktım.”

Kahkaha atınca elimle ağzımı kapattım. “Affedersin,
komik değil. Gülmemek gerekir.”

Adrian eviyenin başında gülümsedi. “Sorun değil. Bugün bana macera ve heyecan sözü vermiştin.” Yerdeki çöp poşetini başıyla işaret etti. “Kirli pijamaları orada. Onları da yıkayacaktım.”

Yanına gidip kollarımı sıvadım. “Yardım edeyim. Grace ıslakken çok kaygan olabiliyor.” Eviyeye eğilirken kolum Adrian’inkine değdi.

Güzel kokuyordu. Çok güzel kokuyordu.

Daha önce Memur Sanchez’in önünde bana ne kadar yakın durduğunu düşününce kalbim biraz pır pır etti.

Uzun zamandır seks yapmamıştım. Kimseyle çıkmıyordum ama arada sırada tek gecelik ilişki yaşamaya karşı değildim. Fakat iyice ünlü olmaya başlayınca bunu yapmak giderek zorlaşmıştı. Tanıştığım erkekler kim olduğumu biliyorlardı ve bu durum işleri karıştırıyordu. İnternette benimle ilgili korkunç bir seks hikâyesi anlatmalarından ya da uyurken fotoğrafımı çekip satmalarından korkuyordum. Hiçbir şey de romantizmi gizlilik anlaşması kadar berbat edemezdi.

Şöhretim soyutlayıcıydı. Neredeyse yalnız kalmak için geçerli olan sebeplerim kadar soyutlayıcıydı.

Sonra en son seks yaptığım zamanın gerçekten en son seks yaptığım zaman olabileceği aklıma geldi.

Bunu fark ederken derin bir nefes verdim. Çok hastalanırsam, yaptığım birçok şeyi son kez yapıyor olabilirdim. Belki de son Şükran Günü’nü geçirmiştım. Bu son Noel’im olabilirdi. Sonra son yeni yılım. Hatta belki de son kez yakışıklı bir adamla omuz omuza duruyordum.

Kendimi bunu düşünmeyi bırakmaya zorladım. Her zaman yaptığım şeyi yapacak ve kaybettiklerimi düşünmek yerine sahip olduğum şeyi takdir edecektim.

Adrian dikkatimi dağıtmış ve ihtiyacım olduğunda bana yardım etmişti. Bana bir video, kanalım için içerik vermişti,

böylece ALS araştırması için para kazanmaya devam edebilecektim. Böyle bir fırsatın elime geçeceğini hiç düşünmesem de şimdi onu tanıma fırsatı edinmiştim. Birkaç gün önce birbirimizi tanımıyorduk. Her şeye minnettar olabildim.

Ama giderek derinlere battığımı hissediyordum.

Belki de her şey aynı anda üzerime geliyordu ve her zaman yaptığım gibi düze çıkamıyordum. Elimin tuhaflığı ve bunun ne anlama geldiği. Babam, Brent, Annabel. Yorgunluk, annemin yüzüğü.

Dayanıklılığımı yitiriyor olabileceğimi düşünmek dehşet vericiydi. En sonunda üstesinden gelebileceğim trajedi ve çaresizlik sınırına ulaşmış olabildim.

Kendimi hızla toplayabilmek benim savunma mekanizmamdı. Yıkımdan rekor sayılabilecek bir sürede toparlanabiliyordum. Bardağın yarısını dolu gören iyimserlerdendim. Yapım gereği pozitif bir insandım. Bu benim özelliğimdi. Hayatı dolu dolu ve her günü son günümüş gibi yaşıyordum.

Ama bugün? Bugün benden bir şeyi alıp götürdü. Tuhaf olansa bunun her şeyden çok Adrian'la ilgili olmasıydı.

Annabel'in istikrarsızlığına, babamın ve Brent'in saçmalıklarına alışıktım. Hatta otuz yaşına gelmeden öleceğim fikrine bile alışıktım. Ama *buna* alışık değildim.

Ona.

Adrian asla ulaşmadığım dönüm noktalarından biriydi. Belki tam olarak kendisi değildi. Bana karşı ilgisizdi ve müsait de değildi. Ama *onunla* birlikte olma fikri. Âşık olabileceğim türden bir adamdı.

Bir kocam olmayacaktı. Kendime ait bir ailem olmayacaktı. Hatta bir daha erkek arkadaşım bile olmayacaktı.

ALS diğer birçok şey gibi bunu da benden almıştı. Hayat hırsızlığından çok daha fazlası söz konusuydu. Umudumu

çalmıştı. İtibarımı. Hayallerimi. Hiçbir şey kalmayana dek benden alıp götürecekti.

Geriye ben bile kalmayacaktım.

Titrek bir nefes verdim. “Daha önce hiç bebek yıkamamış birisi için çok iyi iş çıkarmışsın,” dedim, ona yakın dururken kapıldığım karamsar düşünceleri bir kenara itmeye çalışarak.

“Annemi aramak zorunda kaldım. Nereden başlayacağımı bile bilemedim.”

Tekrar güldüm ama gülümsemem gözlerime ulaşmadı.

Grace’in omuzlarına son bir bardak su döktü, ben de onu havluyla alıp kaldırdım.

Islak bebeğime sarılıp yanağını öperken Adrian eviyenin tıkacını çekti. Büyük bir koruma dalgasına kapılmıştım. Çünkü hangi açıdan bakılırsa bakılsın, şu anda o *benim* bebeğimdi.

Hiçbir zaman planımda çocuklar olmamıştı. Birkaç sene önce tüplerimi bağlatmıştım. Ailemde hangi genin ALS’ye sebep olduğunu bilmediklerine göre, bu ihtimali ortadan kaldırmak için seçici tüpbebek yöntemini deneyemezdim. Doğduğuma minnettar olmama ve tüm risklere rağmen, ayrıca benim durumumdaki birçok insan çocuk sahibi olabilse de, prensip gereği kendi çocuklarımla Rus ruleti oynamayı reddediyordum.

ALS’ye bir kurban daha vermeyecektim. Price ailesinden yeterince şey alıp götürmüştü. Ayaklarının dibine bir olası kurban daha sermeme gerek yoktu.

Başka seçenekler vardı. Yumurta donörü ya da evlat edinmek gibi. Ama bunları hiçbir zaman göz önünde bulundurmamıştım çünkü bir çocuk yetiştirecek kadar yaşayacağımdan emin olamıyordum. Şu anda da aynı sorunla karşı karşıyaydım. Grace’i de yetiştiremeyecektim.

İstesem bile.

Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordum. Annabel'in daha önce yaptığı gibi uyuşturucuyu bırakacağına, kızını almak için döneceğine inanmak istiyordum. Ama artık inanca ayıracak vaktim yoktu. Bu konuda bahse girip kaybedemezdim.

Bu küçük kız için uzun vadeli bir plana ihtiyacım vardı ve hâlâ fırsatım varken bunu gerçekleştirmeliydim.

“Evlat edinme konusunda uzman olan iyi bir avukat tanıyor musun?” diye sordum.

Adrian mutfak tezgâhına yaslanıp bir havluyla ellerini kuruladı. “Birini tanıyorum. Grace’i evlat edinmeyi mi düşünüyorsun?”

Adrian’a gerçeği söyleyemezdim. Bilmesine gerek yoktu. *Ben* bile Grace’ten vazgeçmek ve ona farklı bir aile bulmak zorunda kalacağımı bilmek istemiyordum. Yüreğimdeki acı fokurdadı ve onu yuttum. “Onun istikrara ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, bilirsin işte.”

“Kız kardeşin annelik haklarından vazgeçtiğine dair gereken belgeleri imzalar mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

Adrian havluyu tezgâha bıraktı. “Haklarından vazgeçmezse, ona her zaman para teklif edebilirsin. Onu teşvik edecek bir şey sun. Bu genelde işe yarar.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ailenle her şeyi düzene soktun mu?”

Derin bir nefes verdim. “Kısmen. Arabayı Annabel çarpmış. Onu çalmış, yani iyi haber: Polise yalancı şahitlik yapmadın. Babamın telefonunu, parasını ve annemin alyansını çalmış...” Son kelime boğazımda bir hıçkırığa dönüştü. Kendime engel olamadım. Ne olduğunu anlayamadım ve kendimi tutamadım. Dudağımı ısırıp oturma odasına döndüm. “Affedersin,” demeyi başardım. “Hâlâ sindirmeye çalışıyorum.”

Bir kuralım vardı. Hiçbir şeyi uzun uzun düşünmezdim. Ne olursa olsun, bunu yapmaya iznim yoktu. Hayat çok kısaydı. Ama bu canımı acıtmıştı.

Annemin yüzüğü önemsediğim birkaç aile yadigârından biriydi. Annemden geriye çok az şey kalmıştı.

Artık o da gitmişti.

“Polise bildirdin mi?” diye sordu Adrian arkamdan.

Başımla onayladım ve Grace’i bezlemek için kanepeye yatırdım. Güçlkle yutkunduktan sonra konuşmaya başladım. “Bildirdim ama elmas çok küçük. Yüzüğün değeri bin doların altında. Onu bulmak için çok uğraşmazlar. İçinde *kismet* damgası var, o yüzden bulmaları imkânsız değil ama muhtemelen asla bulamayacaklar.” Burnumu çektim. “Olan oldu. Önemi yok. Sadece manevi değeri vardı, hepsi bu.”

Adrian arkamdan yaklaşp Grace için seçtiği küçük kıyafeti bana verdi. Ona bakmadan kıyafeti aldım.

“Anneni kaybettin, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Altı yaşımıdayken. Araba kazası.” Pijamayı Grace’in başından geçirdim.

“Kız kardeşin senden dokuz yaş küçük. Yarı kardeşin mi?”

“Babamın ikinci eşinden. Brent’in annesi de o.”

“Peki nerede?”

Grace’in düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra onu kucağıma aldım. “Bizden olabildiğince uzakta. Onu suçlamıyorum bile,” diye mırıldandım. Adrian’a dönüp gözlerimi sildim. “Gününün büyük bir kısmını aldığım için özür dilerim. Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Hemen seni rahat bırakacağım.”

“Akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?”

Bu soruya öylesine hazırlıksız yakalandım ki durup ona bir süre bakmak zorunda kaldım. Adrian bir sandalyede oturuyordu. Dirseklerini dizlerine koyup ellerini kenetlemiş hâlde bana bakıyordu.

“Benimle akşam yemeği mi yemek istiyorsun?” diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

“Evet.”

“Hâlâ saçmalıklarımдан bıkmadın mı? Ya da ondan?” Başım la Grace’i işaret ettim.

Adrian kıkırdadı. “Hayır, bıkmadım.”

Bana asılmıyordu. Bu tamamen platonikti. Ama ondan hoşlanıyordum ve duygularımın derinleşebileceği biriyle daha fazla vakit geçirmek ne benim ne de onun için iyi olurdu. Adrian nasıl bir şeye bulaştığının farkında değildi. Hayatım girişinde SON OLAYDAN BU YANA ŞU KADAR GÜN GEÇTİ tabelası asılı bir depo gibiydi ve o sayı her zaman sıfırdı.

Dudaklarımı ıslattım. “Şu anda biriyle yakınlaşmam benim için iyi bir fikir değil.”

“Neden?” diye sordu.

Derin bir nefes verdim. “Adrian, hayatım berbat hâlde. *Berbat*. Tahmin bile edemezsin. Tüm dünyam çamurlu bir pislik tepesi gibi ve eğer çok yaklaşırsan, benimle birlikte aşağı kayarsın.”

“Ailevi sorunların olduğu için mi? Kusursuz aile diye bir şey yoktur. Sadece kendi reklamını daha iyi yapan aileler vardır.”

Dudaklarımın kenarları seğirdi.

“Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor,” dedi. “Ayrıca biraz daha *The Office* izlemeliyim. Hâlâ sana asılmıyorum, endişelendiğin buysa.”

En azından bu vardı. *Tanrım*.

Kahrolası hayatım. Çekici, akıllı, inanılmaz bir adamın size *asılmadığını* tercih ettiğiniz bir senaryo hayal edin.

“Kuzu incik pişireceğim,” dedi Adrian.

Kaşlarımı çattım. “Yemek yapmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Biraz gerçeğe aykırı beyan vermiş olabilirim. Sadece kendim için yapmaktan hoşlanmıyorum. Buna değmiyor. Ama başka birisi için yemek yapmaktan çok keyif alıyorum. Özellikle de bunu takdir edebilecek biri için.”

Dudağımı ısırdım. “Bilmiyorum. Çamaşır yıkamam gerekiyor ve seninle yemek yersem, akşama kadar bu işe başlayamam. Çamaşır odası sekizden sonra çok kalabalık oluyor.”

Omuzlarını silkti. “Burada yıka. Çamaşır makinem ve kurutucum var.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Öyle mi? Gerçekten mi?”

“Evim seninkinden çok daha büyük, unuttun mu? Dilediğin kadar çamaşır yıkayabilirsin.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Gülümsedim. “Seni reddetmemi oldukça zorlaştırıyorsun.”

“O kız da öyle söyledi.”

Kahkaha attım. “Ha! *Office* esprileri. Seni şimdiden daha iyi yönde değiştirdim. Pekâlâ. Gidip bir duş alacağım. Az önce kullanılamayacak hâldeki bir evi temizledim de,” dedim giysilerime bakarak.

Adrian kalkıp Grace’e uzandı. “Onu ben alırım.”

Başımı eğdim. “Gerçekten mi?”

Kalbimi sızlatan bir şekilde Grace’e gülümsedi. “Evet, sakıncası yok. Kapıyı kilitlemeyeceğim. Hazır olduğunda içeri gelebilirsin.”

Hazırlandım. Beni hiç görmediği kadar hazırdım. Elbette ki bu bir randevu olduğu için değil, süslenip bir yere

gitmek haftalardır sahip olamadığım bir lüks olduğu için. Son zamanlarda her gün farklı bir şekilde yataktan kalkmış gibiydim. Ayrıca kişisel sunumum yemekle uyumlu olmalıydı. Adam kuzu incik pişirecekti.

Bol, pembe kazağım ile kot pantolonumu giyip saçımı bukleler hâlinde şekillendirdim ve makyajımı yaptım. Bir saat sonra Adrian'ın evine girdiğimde klasik müzik çalıyordu. Harry Puppins kanepenin yanındaki köpek yatağında, altında beziyle kıvrılıp yatmıştı. Grace de Adrian'ın onu görebileceği şekilde mutfak girişine yerleştirilmiş salıncağında oturuyordu.

Adrian şömineyi yakmıştı ve omzunda siyah bir mutfak havlusu, elinde de ıspatula ile bakır bir kızartma tavasının başındaydı. Üzerinde kot pantolon, beyaz bir önlük ve yenlerini sıvadığı bordo kazak vardı. Manzara bir Williams-Sonoma kataloğunun sayfasına benziyordu.

Evrende bir dengesizlik olmalıydı. Adrian Copeland'ın orantısız yakışıklılığını kazanabilmesi için muhtemelen zavallı bir adamın boyu kısalmıştı.

“Selam,” dedim bir sepet çamaşır ve bir şişe şarapla içeri girerken.

Hayranlarımın gönderdiği tüm mektuplar kapının yanında özenle düzenlenip karton kutulara koyulmuştu.

“Becky'den bağışlamak istediğin şeyleri senin yerine Salvation Army'ye götürmesini istedim,” dedi Adrian omzunun üzerinden. “Umarım acıkmışsındır.”

“Açlıktan ölüyorum.”

İçerisi *muhteşem* kokuyordu.

Adrian başıyla holü işaret etti. “Çamaşır odası soldan ikinci kapı.”

“Teşekkürler,” dedim. “Herhangi bir şeye yardım edebilir miyim?”

İçeri girdiğimden beri ilk kez bana baktı ve bir an duraksadı. “Hayır. Ben hallederim.” Gözleri bir süre daha üzerimde oyalandıktan sonra pişirdiği yemeğe döndü.

Kendi kendime gülümsedim. *Az önce beni süzdü.*

Yaşadığım çekimin belki de tek taraflı olmadığını bilmek güzeldi. İşe yarayacağından değil elbette. Aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Ama özgüvenimi yerine getirmek için harikaydı.

Durup Grace’i kontrol ettim. Ağzında emziğiyle gözlerini kocaman açmış Adrian’ı izliyordu. Battaniyesini etrafına sardıktan sonra sepetimi alıp koridorda ilerledim.

Üç odalı bir evdi. Benimle aynı duvarı paylaşan yatak odası, oturma odasının sağındaydı. Kapısı kapalıydı.

Bir de mutfak, ortasında bir masa ve altı sandalyenin olduğu açık planlı hoş bir yemek odası ve sol tarafına ilerlediğim koridor vardı. Geçerken odalara göz attım.

Odalardan biri avukat odasına benziyordu; çalışma masası ve hemen arkasında kiraz ağacından yapılmış, zemin-den tavana uzanan bir kitaplık vardı. Diğer odayı da etkileyici bir spor salonuna dönüştürmüştü. Aralarında banyo, bir de yeterince geniş bir çamaşır odası vardı.

Ev kusursuzdu. Her şey yerli yerindeydi. Belli ki oldukça titiz biriydi. Çamaşır odası bile düzenli ve tertemizdi. Tüm deterjanları ve yumuşatıcıları çamaşır makinesinin üstünde harika bir şekilde dizmişti.

Evin duvarları beyaz kenarlıklı soğuk gri tonundaydı. Döşemeler koyu ahşaptandı, banyo hariç. Orası bir tür arduvazla döşenmişti. Her şey çok soğuk ve maskülendi.

Bitkilere ve mumlara ihtiyacı vardı.

Çamaşır makinesini çalıştırıp mutfağa döndüm. “Tanrım, evin saray gibi.”

Ne pişirdiğini görmek için omzunun üzerinden baktım. Bir tavada biberiye ve patatesleri ağır ateşte kavuruyordu. O kadar güzel kokuyordu ki karnım guruldadı.

“Neden daha büyük bir eve taşınmadın?” diye sordu. “Maddi gücün yetebilirmiş gibi görünüyor. Çok başarılı olduğun aşikâr.”

Ocağın yanındaki tezgâha sırtımı dönüp yaslandım. “Paramın çoğunu bağışlıyorum. Bu yüzden gösterişsiz yaşıyorum. Sadece ihtiyacım olanı ve biraz da eğlenebileceğim kadarını elimde tutuyorum. Bir de şarap,” diye ekledim.

Adrian tavaya biraz kırmızı şarap dökünce cızırdadı. “Pekâlâ, Wikipedia sayfanı okudum. ALS araştırmasına bağışta bulunuyormuşsun.”

Demek beni araştırıyordu.

Bu da *bildiği* anlamına geliyordu.

Videolarımdan herhangi birini izleyip durumuma dair genel bir fikir edinebilirdi. Bundan açıkça bahsediyordum: ALS’ye sebep olan mutasyona uğramış gene sahip olma şansım yüzde elliydi. Ancak gen testini yaptırmıyordum. Hastaysam da tedavi olmak istemiyordum. Her şey videolarımdaydı. Belki tek bir bölümde olmayabilirdi ama genel olarak videolarıma dağılmıştı. Hakkımdaki tüm makaleler ve Wikipedia sayfam da cabasıydı. Avukatlara özgü ayrıntılı inceleme özelliğine biraz olsun sahipse, ki öyle görünüyordu, hayatımın nasıl olduğuna dair net bir fikir edinmiş olmalıydı.

Artık bu konuşmanın hangi yönde ilerleyeceğini görebiliyordum ve buna engel olmalıydım. Olası ölümcül teşhisiyle ilgili gelişigüzel bir sohbet etmek istemiyordum. Bu yemeğin tadını çıkarmak istiyordum.

Ölümün elimden tüm vücuduma yayılabileceğini unutmak istiyordum.

Saçımı kulağımın arkasına ittim. “Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Adrian bana baktı. İçten, yemyeşil, muhteşem gözleriyle.

“Kanalımdan öğrendiğin hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. *Hiç*. Sadece... Seninle vakit geçirmek her şeye biraz ara vermek gibi. Sen çılgın ailemden biri değilsin, YouTube dünyasına ya da hayatımın ALS’yle ilgili kısmına ait değilsin ve bu hoşuma gidiyor.”

Bir süre gözlerimin içine baktı. “Elbette,” dedi. “Bu benim için de gerçeklikten biraz uzaklaşmak gibi oldu. Seni anlıyorum.” Patatesleri etkileyici bir hareketle tavada çevirdi. “Hangi şarabı getirdin?” diye sordu.

Gülümsedim ve şişeyi görebilmesi için ona doğru tuttum.

“Güzel,” dedi şişenin etiketine sırtarak. “Saklıyor muydun? Çok iyi bir imalat yılı.”

“Hiçbir şeyi saklamam,” dedim tezgâhtan tirbuşon alırken. “Her şeyin tadını bir an önce çıkarmaya bakıyorum. Pahalı mumları yakıyorum, gül şeklindeki şık sabunları kullanıyorum ve kutladığım şey sadece bugünün salı olması bile olsa pahalı şarabı içiyorum.”

Adrian ocağı kıstı. “Bunu yaptığın için kendi adıma sevindim. Takdir edeceğim kesin. İzninle.” Kurcalayıp durduğum tirbuşonu benden alıp şarabı açtı. Sonra dolaptan iki kadeh çıkarıp doldurdu ve birini bana uzattı.

“Teşekkürler.” İçkiyi hafifçe döndürüp burnumu kadehin içine yaklaştırmak kokusunu içime çektim. “Şarabı bu kadar seviyorsan, Toskana’yı ziyaret etmelisin. Hiç oraya gittin mi?” Fotoğraf çerçevelerini arayarak etrafıma bakındım. “Tatil fotoğrafların nerede? Dizüstü bilgisayarında falan mı saklıyorsun?” Başparmağımla omzumun üzerinden arkamı işaret ettim. “Eğer yedek bir fotoğraf albümün varsa, penis fotoğraflarının olup olmadığını görmek için onlara da bakmam gerekiyor.”

Adrian kahkaha attı. “Yedek albümüm yok. Tatile çıkmam.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “*Hiç mi?*”

“Birkaç sene önce arabayla Los Angeles’a gittim ama bir iş konferansı için oradaydım.”

“Tek yaptığın bu mu? Çalışmak mı?”

“Aşağı yukarı.”

Bir süre ona bakakaldım. “*Neden?*”

Omuzlarını silkip tezgâha yaslandı. “İzin yapmak benim için kolay değil. Şirketin bana ihtiyacı var. Ortaklardan biriyim. Ayrıca çalışmak benim için sorun değil. İyi kazanıyorum.”

“İhtiyacın var mı peki?” diye sordum.

“Neye?”

“Paraya. İhtiyacın var mı? Uğruna çabaladığın bir amaç mı var? Örneğin, öğrenim kredini ödeyip borcunu kapatmak gibi? Daha büyük bir şey için para biriktirmek gibi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Borcum yok. Üniversite masrafımı annem ödedi. Ayrıca bu binadan elde ettiğim gelir çok iyi. Sanırım sadece çalışmış olmak için çalışıyorum.”

Bunu söylerken gergin bir hâli vardı.

“Ne?” diye sordum.

Gözlerini kaçırdı. “Bilemiyorum...”

“Ne? Söyle.”

Gözlerini tekrar benimkileri buldu. “İşimi seviyorum. Tatmin edici ve ödüllendirici. Sadece...” Başını iki yana sallayıp dudaklarını ince bir çizgi hâline gelecek şekilde birbirine bastırdı. “Bir şeyler eksikmiş gibi hissetmeme engel olamıyorum. Belki de birinden yeni ayrıldığım içindir.” Alnını ovuşturdu. “Muhtemelen sebebi bu.”

Şarap kadehimi onunkine doğru eğdim. “Bir Gün Sendromu’ndan mustaripsin.”

Adrian kaşlarını çatı. “Ne?”

“Bir Gün Sendromu. Hayatını ertelediğin her şeyi yapacağın bir gün her zaman olacakmış gibi yaşıyorsun. Bir gün

o seyahate çıkacaksın. Bir gün ailen olacak. Bir gün o şeyi deneyeceksin. Sürekli çalışıyor ama yeterince ara vermiyorsun. Ne istediğini bilmiyorsan para seni mutlu edemez, Adrian. Gerçekten ne istiyorsun?”

Adrian bu soruyu daha önce hiç düşünmemiş gibi başını iki yana sallayarak bana baktı. “Bilmiyorum.”

“Bunu çözmeye çalışmalısın. Biliyorsun, gerçekten şanslısın. Birçok insanın farklı bir şekilde yaşayacak ya da hayat tarzında büyük değişimler yapacak, valizini toplayıp çalışmaya altı ay ara verecek ve buna rağmen faturalarını ödeyebilecek imkânı yok. Ama senin var.” Omuzlarımı silktim. “O yüzden bunu yap.”

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. “Bu kadar kolay mı? Öylece valizimi toplayıp gideyim mi?”

“Ya da kal. Ama işle alakası olmayan şeylere de vakit ayır. Dengeni bul. Neşeyi bul. Bulutlara bakınca onları hiçbir şeye benzetemeyen türden bir adamsın. Hayal gücün olmadığı için değil. Yukarı bakamayacak kadar meşgul olduğun için.”

Bir süre şaşkın şaşkın bana baktı. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade dolaştı. Sonra boğazını temizleyip tezgâhtan uzaklaştı. “Eh, İtalya biraz zor olur,” dedi patateslere uzanırken. “Uçağa binmediğimi söylemiştim, unuttun mu?”

Grace huysuzlanmaya başlayınca onu salıncağından kucağıma aldım. “Uçmamak konusunda oldukça ciddisin, ha?” dedim bebeği kucağımda hoplatırken.

Adrian tavadaki yiyecekleri bir tabağa aldı. “Panik atak yaşıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Kötüymüş. Xanax almayı denedin mi?”

Eviyeye koyduğu tava üzerine su akıtınca cızırdadı. “Her şeyi denedim.”

“Terapi?”

Başını iki yana salladı. “Annem bana yeterince psikanaliz yapıyor. Durum benim kontrolümde olmadığı için böyle hissettiğimi düşünüyor. Uçağı uçuran ben olsaydım, muhtemelen sorun olmazmış.” Omzundaki havluyu alıp ellerini kuruladı. “Terk edilme korkum olduğunu söylüyor.” Eğlenir gibi bir hâli vardı. “Babam ben çok küçükken bizi terk etti. Annem bunun yoğun bir kontrole sahip olma ihtiyacına dönüştüğünü düşünüyor.”

“Hah. Annen psikolog mu?”

Adrian kıkırdadı. “Hayır. Ama psikoloji hakkında yeterince şey bilecek kadar psikoloğa gitti.”

“Peki terk edilme korkun ilişkilerini nasıl etkiliyor?” diye sordum Grace’in emziğini ağzına koyarken.

Adrian fırını açıp içine baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Çocuklukta aldığımız hasarlar *her zaman* ilişkilerimizi etkiler. Sanırım bu bir kural.”

Bu kuralı biliyordum çünkü bununla tamamen bütünleşmiştim. Benim durumumda da ilişki *yaşamamak* olarak kendini gösteriyordu.

Çok erken yaşta sevginin muhtaçlık olduğunu öğrenmiştim. Bu bir sorumluluktu. Zorunluluktu. Sevgi sizi kurutur ve sizden istifade ederdi. Para talep eder, arabanızı hurdaya çevirir, kapınızın önüne bir bebek bırakırdı.

Sizi terk ederdi.

Ölürdü.

Ben kimseye bunu yapmak istemiyordum. Kimsenin bana âşık olmasını, bunu berbat etmemi izlemesini ve o kişiyi geride bırakmayı istemiyordum. Her neyse, bu noktada buna değmezdi. Getirisi çok düşüktü. Muhtemelen çok az zamanım kalmıştı.

Adrian fırının sıcaklığını düşürdü. “Onu görmek için Seattle’a gitmemi zorlaştırması dışında, sorunlarımın Rachel’a herhangi bir yük olduğunu sanmıyorum.”

“Ondan önce ciddi bir ilişkin oldu mu?” diye sordum.

Mutfak havlusunu kusursuz bir kare olacak şekilde katlayıp tezgâha koydu. “Birkaç tane. Kolejdeyken birkaç sene biriyle çıktım. Arada sırada birileriyle çıktım. İşim vakit ayırmamı zorlaştırıyor. O üç senedir ilk kız arkadaşımdı.”

Geri çekildim. “Vay canına. Çok özel olmalı.”

Derin bir nefes verdi ama bir şey demedi.

İfademin yumuşadığını hissettim. “İyi misin? Birinin evli olduğunu keşfetmek berbat bir ayrılma biçimi.”

Başıyla onayladı. “İyiyim. Ya da iyi olacağım. Eninde sonunda. Birlikte vakit geçirecek birinin olması yardımcı oluyor.”

Gülümseyip Grace’in başının tepesini öptüm. “Kadeh kaldırmalıyız.” Şarap kadehimi alıp kaldırdım. “Sadece dostluğa.”

Adrian çarpık bir şekilde gülümsedi. “Sadece dostluğa.”

Kadehlerimizi tokuşturduk.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ADAM KORKUNÇ BİR ÇIĞIN ALTINDA KALDI!
ONU NEYİN GÖMDÜĞÜNE
İNANAMAYACAKSINIZ!

ADRIAN

Uyandığımda Vanessa'yı düşünüyordum.

Daha önce onu tanımamam, bitişiğimde onun kadar hayat dolu birinin yaşadığını fark etmemem bana inanılmaz geliyordu. Apaçık ortada olması gereken bir şeydi sanki. Duvarın diğer tarafından bu sıcaklığı hissetmem gerekirdi.

Dün gece 2013 yapımı bir Far Niente kırmızı şarap getirmişti. Nefisti. Akşam yemeğinden sonra *The Office* izlemeye başlamış ama o kadar konuşmuştuk ki diziyi durdurmak zorunda kalıp bir daha da dönmemiştik.

Vanessa babasıyla ve “çalıntı aracıyla” meşgulken onun hakkında biraz araştırma yapmıştım. “Vanessa Price” diye aratıp en çok izlenen videosuna tıkladım. Willow Shea adında bir YouTuber'laydı ve Hindistan'a özgü hayalet bi-ber yiyorlardı. Çok komikti.

Sonra Wikipedia sayfasını kontrol ettim. Kısaydı. Sağlam bir engelli hakları savunucusuydu ve ALS tedavisi için

para toplayan bir yardım kuruluğu vardı. Ayrıca ünlüydü; aldığı hayran mektupları ve beş milyon kez izlenmiş hayalet biber videosundan bunu çıkarabiliyordum.

Eski işinin ne olduğunu öğrenebilmeyi umuyordum ama Wikipedia sayfası yetersizdi.

Ailesindeki kadınlar erken yaşta öldükleri için kimseyle çıkmadığını söylemişti.

Annesi bir araba kazasında, kız kardeşi de ALS'den ölmüştü. Google'da hemen bunu araştırdım. Zamanla ilerleyen ve beyindeki sinir hücreleri ile omuriliği etkileyen, nörodejeneratif bir hastalıktı. Kasların zayıflamasına ve en sonunda ölüme sebep oluyordu. ALS için para toplamak, birkaç sene önceki Buz Kovası Meydan Okuması'nı ortaya çıkarmıştı. Stephen Hawking bu hastalığın çok ağır, ileri seviye bir versiyonundan mustarıptı.

Korkunç ve çok nadir bir hastalıktı. Vakaların yüzde doksan beşi rasgele ortaya çıkıyordu ve bu muhtemelen Vanessa için kalıtsal olmadığı anlamına geliyordu. Babası hayatta ve iyiydi, annesi Vanessa çok küçükken ölmüştü ve buna ALS sebep olmamıştı. Wikipedia'da bu hastalığa yakalanmış başka bir akrabası olduğundan bahsedilmiyordu. Ablasında görülmesi talihsizlikti ama Vanessa'nın endişelenmesi gereken bir şeye benzemiyordu.

Aynı ailede iki zamansız ölüm ve kendisine zarar vermeye kararlı bir kız kardeşi varken, Vanessa gerçek bir *Son Durak* filminde yaşıyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

Elbette bu mantıklı değildi ve eninde sonunda üstesinden geleceği bir şey olduğunu düşünüyordum. Bunu atlatabilmesini *umuyordum*. Sonsuza dek yalnız kalamayacak kadar inanılmazdı.

Ayrıca haklıydı. Yeni bir mutfak süngerinin insanı ne kadar canlandırabileceğini hafife almıştım.

Mutfakta durmuş kapuçino yapıyordum. Saat 08.15 olmak üzereydi. Bugün için bir planım yoktu ve yürüyüş bandına çıkmayı düşünürken telefonum çaldı.

Ekranda Richard'ın ev telefonu belirdi.

Neşem ânında kayboldu.

Bez fiyaskosundan sonra dün annemi arayıp Grace'i nasıl temizleyeceğimi sorduğumda, Noel'de oraya gideceğimi haber vermek için aradığımı sanmıştı. Birinin bebeğine göz kulak olduğumu duyunca şaşırdı. Kararımdan vazgeçmediğimi ve Richard'ın olduğu bir ortamda bulunmayı reddettiğimi duyunca çok da şaşırmadı.

Annemle bana kendimi suçlu hissettirecek bir başka görüşme yapacağımı düşünerek telefona yanıt verdim.

Daha da kötüsüydü. Arayan büyükannemdi.

“Adrian?” dedi kısık ve zayıf sesiyle. “Bugün beni saat kaçta öğle yemeğine götüreceksin?”

Kaşlarımı çattım. “Büyükanne, bugün seni görmeye gelmeyeceğim.”

“Ama bugün salı! Salı günleri beni hep Perkins'e götürürsün.”

Bugün pazardı ve onu hiç öğle yemeğine çıkarmamıştım. Geleneğimiz akşam yemeğiydi.

Yine kafası karışmıştı.

Yorgunca alnımı ovuşturdum. “Büyükanne, şu anda Nebraska'dasın, unuttun mu?”

Sessizleşince kafası karıştığında hep yaptığı şeyi yaptığını, ince kaşlarını çatıp gözlerini yere diktiğini anladım.

Onunla telefonda iletişim kurmak zordu. Yüz yüze olunca kafası bu kadar karışmazdı. Taşınmalarından beri onunla doğru düzgün konuşmamıştım. Her aradığımda düşünceleri birbirine giriyor ya da kiminle konuştuğunu unuttuyor ve ahizeyi bırakıp gidiyordu.

Annemin onu aşına olduğu şeylerden uzaklaştırması beni iyice sinirleniyordu ve Richard’a olan nefretim biraz daha artıyordu.

Arka planda birini duydum. “Kiminle konuşuyorsun?” Bir hışırtının ardından annem telefonu aldı. “Alo, kimsiniz?”

“Anne, benim,” dedim bitkin bir hâlde.

“Adrian? Telefonun çaldığını duymadım.”

“Büyükannem beni aradı.”

Bu kez sessizleşen oydu.

“Seni sorup duruyor,” dedi bir süre sonra.

Şakaklarımı ovuşturdum.

“Neden burada olmadığını anlayamıyor,” dedi annem. “Ona bunu açıklayamıyorum.”

“Eh, belki de onu eyalet dışına götürmemeliydin,” dedim, sesim umduğumdan daha sert çıktı.

“Benim de bir hayatım var, Adrian. Sen her ne kadar bir parçası olmayı istemesen de.”

Dün Grace’i nasıl yıkayacağımı sormak için aradığımda telefonda yaptığımız ateşkes resmen sona ermişti.

“Veda edebilmen için telefonu Audrey’e geri veriyorum,” dedi annem kısaca, benimle işi bittiği aşikârdı.

Biraz daha hışırtının ardından büyükannem telefonu aldı. “Adrian?”

“Büyükanne, seni seviyorum. Şimdi kapatmalıyım, tamam mı?” Sesim boğuklaştı.

“Tamam. Kendine iyi bak. Yakında görüşürüz. Güle güle.”

Telefonu kapatıp gözlerimi sımsıkı yumdum ve derin bir nefes verdim.

Resmen bir velayet savaşının ortasıındaydım ve ziyaret hakkı edinmemin tek yolu Richard’la barışıp oraya gitmekten geçiyordu ama bunu asla yapmayacaktım.

Ânında tüm enerjim tükendi ve prensiplerim olduğu için cezalandırılıyormuşum gibi hissettim.

Kahve hazırlamaya döndüm. Telefon tekrar çaldı ve büyükannem olmasını bekleyerek ekrana baktım. Bu kez arayan Vanessa'ydı. Ekrana gülümseyip Yanıtla tuşuna bastım. "Selam..."

"Adrian, yardıma ihtiyacım var. Acil bir durum."

Kahve kupamı bırakıp hemen kapıya yöneldim. "Neler oluyor?"

"Benimle birlikte babamın evine gelmene ihtiyacım var."

Elim kapı tokmağında duraksadım. "Babanın evine mi?"

"Polisi aramayı gerektiren bir durum değil ama kesinlikle acil ve güçlü birinin yardımı gerekiyor. Elim çok zayıf, Brent'in evinde kimse yok ve başka kimseyi tanımıyorum."

"Pekâlâ. Giyinip geliyorum," dedim ve hemen odama gittim.

"Daha sonra üzerine benzin döküp yakmaya üzülebileceğin bir şey giyme."

Vanessa, Grace'i Dawn adındaki yoga eğitmenine bıraktı. Arabayı ben sürdüm.

"Ne oldu?" diye sordum otoyola çıkınca.

Ellerini sarıyordu. "Bir şeyler düşmüş ve babam olduğu yere sıkışıp kalmış."

İrkilip ona baktım. "Sıkışıp kalmış mı? Bir şeyin *altında* mı kalmış?"

Vanessa başıyla onayladı. "Evet ama sadece bacakları sıkışmış. Beni arayabilecek durumdaydı. Baş büyük dertte değil. Yaralandığını sanmıyorum. Sadece sıkıştığı yerden tek başına çıkamıyor."

Başımı iki yana salladım. "Neden 911'i aramak istemedin? Bizden önce oraya varırlardı."

"O eve polis çağıramam. Mühürlerler."

Kaşlarımı çattım. “Mühürlerler mi? Evin nesi var ki?”

Derin bir nefes verdi. “Dün sana evin durumunu anlatırken çamurlu bir pislik tepesine benzettiğimi hatırlıyor musun? Senin de umursamayıp yine de dostum olmayı istediğini?”

Şerit değiştirdim. “Evet...”

“Eh, o bahsettiğim o tepeden kaymak ne demekmiş göreceksin.”

On beş dakika sonra Eagan’daki iki katlı bir evin önüne park ettik. Vanessa arabadan fırlayıp evin girişine giden yürüme yoluna koştu ve beni beklemeden içeri girdi. Peşinden gidince eşikte donup kaldım.

Koku bir duvar gibi yüzüme çarptı.

Dirseğime nefes alarak yavaşça girişe ilerledim. Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim. En azından gerçek hayatta.

Yerden tavana kadar bir şeyler istiflenmişti. Her yer pislik içindeydi. Tüm düz yüzeylerde birer yığın vardı.

Oturma odasındaki çift kişilik kanepeler öylesine yüksek bir dergi/gazete koleksiyonuyla kaplıydı ki, pencereden içeri giren ışığı engelliyordu. Büfede içi şişe kapaklarıyla dolu bozuk bir mikser ve yanında etrafında meyve sinekleri uçuşan çürümüş bir sukabağı vardı. Duvarların dipleri çöp kutularıyla doluydu, içlerinde ne olduğunu Tanrı bilirdi; görünürde bir tekerlek jantı, kırık fotoğraf çerçeveleriyle dolu bir kutu, 1980’lerde düğünlerde kullanılan beyaz hasır sepetlerden birinin içinde kenarı göçmüş pembe bir helyum tankı vardı...

Bütün o çılgınlığın içinde bir tür kaotik düzen vardı. Belirli şeyler gruplandırılmış gibi görünüyordu. Masa oyunları ve bir CD koleksiyonu sandalyeye istiflenmişti. Ama etrafı çöpler ve çürümüş yiyeceklerle doluydu. Bozulmuş, işe yaramaz ıvır zıvırlar ve aletler vardı.

Vanessa evin derinliklerinde bir yerden bana seslenince yerdeki dağınıklığın içinde hole doğru ilerledim ve tıka basa dolu koridora sığabilmek için yan dönmem gerekti. Vanessa odanın ucunda durmuş, yere devrilen gardırobu giysilerin üzerinden kaldırmaya çalışıyordu.

“Bana bırak,” dedim. Dolabı kaldırıp duvara yasladım. Ancak hareket ettirdikten sonra altında bir adam olduğunu fark ettim.

Vanessa çoktan babasını gömlekler ve pantolonların altından çıkarmaya çalışıyordu. “Baba, iyi misin?” diye sordu onu ayağa kaldırırken.

Adam kazağını silkeledi, omzunda bir çorap sallanıyordu. “İyiyim, iyiyim, balkabağım. Açık çekmecelerden birine birkaç çamaşır koyunca üst kısmın ağırlığı fazla gelmiş olmalı. Üzerime devrildi. Ama yerdekiler düşüşün etkisini hafifletti.”

Vanessa bitkinlikle dönüp bana baktı. “Yardım ettiğin için teşekkürler.”

Babası da bana döndü, yüzünde ikinci el araba satan adamlara özgü kocaman bir gülümseme vardı. “Doğru düzgün tanıştırılmadık,” dedi elini uzatarak. “Gerald Price.”

Midem bulanıyordu. Gözlerim sulanmaya başlamıştı. “Adrian Copeland,” demeyi başarıp adamın elini sıktım.

Gerald ellerini ceplerine sokup neşeyle topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. “Vanessa bana avukat olduğunu söyledi.”

Her şey yolundaymış gibi bana gülümsüyordu. Az önce üzerinden bir gardırop kaldırmamışım da bir Panera şubesinde karşılaşmışız gibi davranıyordu.

Burada, çöp yığınının ortasında durarak onunla havadan sudan konuşamazdım. Nefes almakta zorlanıyordum. Tek sebebi koku değildi; oda öylesine çerçöple doluydu ki

kaygı düzeyimi artırıyordu. Ayaklarımın altındaki zemin engebeliydi. Battaniyeler ve tortop edilmiş çorapların üzerinde duruyordum, başım da tavana çok yakındı. Klostro-fobik hissettim.

“Affedersiniz, izninizle. Dışarı çıkmalıyım.”

Onları orada bıraktım. Verandaya çıkıp derin bir nefes alana kadar durmadım.

Vanessa nasıl bu karışıklığın içinde büyüyebilmişti? Kendi çocukluğumun travmasız olduğunu söyleyemezdim ama az önceki manzara annemi arayıp ona teşekkür etmek istememe sebep oluyordu.

Üç dakika sonra, ben hâlâ verandadayken, Vanessa dışarı çıkıp tel kapının dibinde oturduğum eskimiş bankta yanıma yerleşti.

Başımı iki yana salladım. “Vay canına.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Daha kötü bir şey söylemeni bekliyordum ama neden olmasın.”

Ona baktım. “Özür dilerim, kabalık etmek istemezdim. Sadece biraz hava almam gerekti.”

Vanessa içini çekti. “Bunaltıcı olabildiğini biliyorum. Özellikle de alışık değilsen.”

“Sen buna alışık mısın?”

“Birçok saçmalığa alışığım.” Neşesizce güldü. “Bir keresinde dolapların birinde yaşayan bir rakun bulmuştum. Çöp pandalarıyla* birlikte yaşamaya bir açık pencere ya da dolup taşmış bir banyo kadar uzakta olduğunu anladığın anda, hayatının diğer yarısı başlıyor.”

Komik olmamasına rağmen güldüm.

Vanessa kolumu dürttü. “‘Diğer ailelerin sadece reklamlarını daha iyi yaptıklarına’ hâlâ inanıyor musun?”

* İngilizcede rakunlara “çöp pandası” (“trash panda”) da denilmektedir. (ed.n.)

Bahçeye bakarken kahkaha atıp başımı iki yana salladım. “Baban hep böyle miydi?”

Derin bir nefes alıp soğuk havaya verdi. “Aşağı yukarı. Ama açıkçası hiç bu kadar kötü olmamıştı,” diye itiraf etti. “Ne zaman büyük bir şey olsa daha kötüye gidiyor. Annem, Melanie. Annabel. Sanırım bu şekilde baş ediyor.”

Bluzunun yakasından içeri elini sokup sarı bir Carmex marka dudak balmı tüpü çıkardı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Az önce onu sutyeninden mi çıkardın?” diye sordum dudaklarına sürmesini izlerken.

“Evet. Taytımın cebi yok. Ayrıca hava soğuk ve sıcak bir yerde tutmazsam tüpü sıkamam. O yüzden ona meme tüpü diyorum.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Biraz ister misin?” Carmex’i bana uzattı.

“Hayır. O şeylerin tadı hoşuma gitmiyor.”

“Evet, iğrenç bir şey. Ama dudakları çok yumuşak yapıyor.” Tekrar dudaklarını birbirine bastırıp tüpü sutyeninin içine geri koydu.

Bir an için gözlerimi dudaklarına diktim. Gerçekten de yumuşak görünüyorlardı...

Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Yolun karşısındaki evin garaj yoluna bir araba girdi.

“Ah, *nihayet* eve gelebildi,” diye homurdandı Vanessa.

“Kim?”

Kollarını ovuşturdu. “Brent. Erkek arkadaşı Joel’le birlikte orada yaşıyor.”

“Erkek kardeşin kaç yaşında?”

“Yirmi bir. Joel da öyle. Liseden beri birlikteler. On beş yaşından beri orada yaşıyor.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Baban buna izin mi verdi?”

Vanessa omuzlarını silkti. “Zaten sürekli oradaydı. Yolun hemen karşısı. Yine de babam her akşam yemeğinde ve

bayramlarda onu eve gelmeye zorladı. Bir bakıma iki taraf da kazansın durumu işte. Brent evden kurtulmuş oldu, babam da onun odasını saçma sapan şeylerle doldurdu.” Keyifsizce güldü. “Joel’in ailesi çok iyi. Brent iyi bir yerde. Bu berbat aileden olabildiğince az hasarla kurtulma potansiyeline sahip,” diye homurdandı.

Brent’in yolcu koltuğundan inmesini izledik. Durup bir süre bize baktıktan sonra el salladı. Sonra bagaja geçip market torbalarını aldı ve başka bir genç adamla birlikte eve girdi.

“Peki ne işle meşgul?” diye sordum.

Vanessa dudak büktü. “Para kaybetmekle? Öğrenciydi. İşletme okuyordu ama geçen ilkbaharda mezun oldu. İş girmeyi kesinlikle reddediyor. Her zaman kendisini kaptırdığı, felaketle sonuçlanan bir yan uğraşı var.”

“Ne gibi?”

“Aman Tanrım, bitkisel takviyeler, cilt bakımı ürünleri... Aklına ne gelirse. Açıkçası taytlar *hoşuma gitmişti*.” Ellerin içine doğru nefesini üfledi. “Şu anda başlamak istediği bir işe yatırım yapmam için beni ikna etmeye çalışıyor. İlilenmiyorum.”

“Neden bir bankayla şansını denemiyor? Kredi alabilir.”

Vanessa dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Yapamaz. Kredi notu berbat. Hepimizinki öyle. Melanie hastalanınca neredeyse her şeyimizi kaybettik. Hastane faturaları çok yüksekti ve sigorta yarısını bile karşılamadı. Babam iflas başvurusunda bulunmak zorunda kaldı. En sonunda kredi kartlarımızla yaşamaya başlamıştık.”

Ayağa kalktı. “Beni arabada beklemek ister misin? İki gün sonra çöp toplama günü. Bu hizmetin bedelini ben ödediğime göre, çöp kutusunu doldurmaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Bu noktada beyhude bir çaba olduğunun farkındayım ama hiç yoktan iyidir.”

Dizlerimden güç alıp doğruldum. “Yardım edeceğim.”

Vanessa kapının yanında durdu. “Emin misin? İçeride en az bir çeşit hepatit olmalı.”

“Hepatitlerden birini kapacaksan, ben de kapacağım,” diye mırıldandım.

Gülerken gözlerinin içi ışıldadı ve bir anda bunu teklif ettiğime sevindim.

İçeri dönmek istemiyordum, gerçi o da istemiyordu. Ama ona yardım etmek istiyordum. Yaptığımız şey boşuna olsa da ortalığı toplarken ona kendisini daha az yalnız hissettirmek anlamsız değildi.

İçeri geçtiğimizde Gerald mutfakta durmuş çorba dolu kupasına üflüyordu. “Geri geldi,” diye mırıldandı.

Vanessa eviyeinin altından çöp torbalarını alırken babasına bir bakış attı. Göğsünü hafifçe dürttü. “*Yardım et.*”

Gerald onu süzdü. “Ne konuda yardım istiyorsun? Tanrı aşkına, neyi attığını sanıyorsun, kızım?”

“Çöpü,” dedi Vanessa. “Sen de atacaksın.”

“Burada çöp yok. Bu evdeki her şeyin bir amacı var.”

Vanessa kırık bir vazoyu eline aldı. “Öyle mi? Peki bunun amacı ne?” Elinde salladı.

“Kayıp parçalarını bulur bulmaz yapıştırıp birleştireceğim,” dedi Gerald ciddiyetle.

Vanessa yavaşça, sabırla nefesini verip vazoyu tıkırdatarak tezgâha koydu. “Baba, bu ev gerçekten iyi durumda değil. Senin için zor olduğunu anlıyorum ama işbirliği yapmana ihtiyacım var. Üç poşetimiz var. Hepsini doldurup dışarı çıkaracağız. Bunu yapabilirsin.”

Gerald kaşlarını çattı. Sonra bana döndü. “Kızım ile ilgili niyetin ne?”

“Baba! Odaklan!” diye çıkıştı Vanessa.

Ellerimi kaldırdım. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

Gerald gözlerini kısarak bana bakarken Vanessa ofladı. “Üç poşet. Sen üst katla ilgilen,” dedi çöp poşetini babasının göğsüne iterek.

Gerald gözlerini kısarak bana son kez baktıktan sonra kupasını tezgâha bıraktı. Sonra çöp poşetini alıp homurdanarak merdiveni çıktı.

Vanessa onun gidişini izledikten sonra bana dönüp büzüştürdüğü dudaklarının arasından nefesini verdi. “Sana bir şey gösterebilir miyim?” Gülümsedi.

Omuzlarımı silktim. “Elbette.”

Beni dar koridordan geçirip bir kapı açtı. Oda bisikletlerle doluydu. *Tamamen*. Korkunç bir bisiklet mezarlığı gibi üst üste istiflenmişlerdi. Jantları bükülmüş dağ bisikletleri, patlamış kalın lastikli bisikletler ve üzerlerinde yan tekerlekleri olan paslı çocuk bisikletleri.

“Burası benim odamdı,” dedi Vanessa. “Eskiden püs-külleri ve sepeti olanın altında uyurdum. Bisikletler gelmeden önce,” diye ekledi.

Bunu pişmanlık dolu bir sesle söylemedi. Sadece bana gösteriyordu. Sanki odanın şu anki durumu ve eski hâlini üzülmenden ayırt edebiliyordu.

Bana kalırsa, ona dair en etkileyici şeylerden biri buydu. Özellikle de artık onun diğer yanını gördüğüm için bunu söyleyebiliyordum. Hiçbir şeyin moralini bozmasına izin vermiyordu. Her şeyi bir kum torbasına indirilen yumruk gibi karşılıyordu. Devrilmişti ama yine ayağa kalkmıştı. Çok dayanıklıydı.

Ben onun gibi değildim. Hiçbir şeyi unutamıyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapıya yaslandım. “Çocuk Koruma Hizmetleri hiç karıştı mı?”

Başını iki yana sallayıp sırtını kapı çerçevesine yasladı. “Çağrıldılar. Ama geldikleri birkaç seferde babam son

anda durumu kurtarıp evi yaşanabilir hâle soktu ve burada kalmaya devam ettik. Sadece o zaman göbeği çatlayana kadar çalıştığını gördüm.” Bana baktı. “Babam birçok şeyi berbat etti ama her zaman bu aileyi bir arada tutmayı başardı. Aile onun için en önemli şeydi. Bunu gösterme biçimi tuhaf olsa da,” diye mırıldandı.

Tekrar odaya baktım. Neyse ki evin kokusuna bağışıklık kazanmaya başlamıştım.

Duvarlarda hâlâ ona ait şeyler vardı ama bisiklet yığını bunları kısmen örtmüştü. Terk edilmiş bir hayatın kanıtları. Pussycat Dolls posterleri, üzerine fotoğraflar yapıştırılmış bir tuvalet masası, mavi bir birincilik kurdelesisi...

Böyle bir yerde büyümenin nasıl olduğunu merak ettim. Kolay olamazdı. Vanessa bir Anka kuşu gibi küllerinden doğmuş olmalıydı.

“Başlasak iyi olacak,” dedi. Mutfığa yönelince onu takip ettim. İlerlerken poşete çöpleri doldurmaya başladı. “Bilmen için söylüyorum, her parça için benimle tartışacak. Çöplerin gerçekten atılabileceklerinden emin olmak için poşetleri karıştıracak.”

“Atılabilir çöp. Tamamdır.” Buruşturulmuş bir cips paketi ve yağlı bir Çin yemeği kutusu aldım. “Burada bazı mektuplar var,” dedim başımla sehpayı işaret ederek. “Bir yığın oluşturalım mı? Bunlar kız kardeşin için gibi görünüyor.”

Vanessa kablosu aşınmış bir ekmek kızartma makinesine bakıyordu. “Evet. Teşekkürler.” Onu poşete attı.

Ekmek kızartma makinesi endişe vericiydi. Burası büyük bir yangın tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Çıkışlar engellenmişti, ocağın etrafı pisliklerle doluydu. Duman alarmının çalışmadığına bahse girebilirdim ve bu karışıklığın içinde Gerald’ın bir yangın söndürücü bulabilmesi imkânsızdı. Burası tehlikeliydi. Grace’in burada olması fikrinden hoşlanmadım. Hem de *hiç*.

“Annabel bebekle birlikte burada mı yaşıyordu?”

Vanessa başını iki yana salladı. “Hayır, bebekle hiç burada yaşamadı. Hopkins’teki bir evde arkadaşlarıyla kalıyordu. Tekrar uyuşturucu kullanmaya başlayınca onu evden attılar ve birkaç hafta burada kaldı. Nerede uyuduğuna dair bir fikrim yok. Eski odası araba parçalarıyla dolu.”

Oturma odasında dolaştım, çöp olduğu aşikâr şeyler suratımı ekşitmeme sebep olduğu için onlara dokunmadım. Daha fazla mektup buldum ve onları da yığına ekledim. Sonra daha fazlası. Ardından daha fazlası. Babası bunları posta kutusundan alıp oturma odasında bir yere bırakmış, sonra da unutmuş gibi görünüyordu. “Burada çok fazla mektup var. Faturaları ödediğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet. Tüm önemli şeyler benim adresime gönderiliyor.” İçinde çürümüş bir domates olan plastik akvaryuma bakarken yüzünü ekşitti. Akvaryumun üzerinden bana baktı. “Bahse girerim, bu sabah uyandığında saat on bile olmadan kaç kez ‘Bu da ne böyle?’ diyeceğine dair hiçbir fikrin yoktu.”

Kahkaha attım.

Oturma odasına göz gezdirip içini çekti. “Biliyor musun, genellikle belirli bir kişinin karşısında bu kadar sık küçük düşmem. Bu benim için yeni bir kişisel rekor.”

“Bundan utanmamalısın. Senin suçun değil,” dedim.

“Mektup yığını nerede?” diye sordu beyaz bir zarfı sallayarak. “Bir tane daha buldum.”

Kanepenin yanındaki sehpayı başımla işaret edince o tarafa yürüdü. Başladığım istifin yanında durup en üstteki mektubu aldı. Dudaklarının kenarları aşağı sarktı. Sonra mektubu açıp durduğu yerde okurken iyice kaşlarını çatı.

“O ne?” diye sordum.

Vanessa başını iki yana sallayarak sayfadan gözlerini çevirip mektup yığına baktı. “Aman Tanrım...” diye nefesini verdi. “Sandığımdan çok daha kötü.”

Çöp poşetimi yere koydum. “Ne?” Aramızdaki mesafeyi katedip kâğıdı elinden aldım.

Annabel için gönderilen bir acil servis faturasıydı.

Mektup yığınınına baktım ve zarfların yarısını alıp göz gezdirdim. Burada yirmi, yirmi beş tane fatura olmalıydı. Klinikler, acil servis hizmetleri, hastaneler.

Vanessa yüzü bembeyaz olmuş hâlde bana baktı. “İlaç peşindeymiş. Kendisine reçeteli ilaç yazdırabilmek için yaralandığını iddia ediyormuş.” Duraksadı. “Üstelik bunu hamileyken yapmış.”

* * *

Vanessa eve dönerken sessizdi. Otoparka girip motoru kapatınca bir süre öylece oturup ön camdan dışarıya baktı.

“Dinle,” dedim. “Hamileyken sadece bir kez kliniğe gitmiş. Ayrıca ona verilen ilaçları alıp almadığını bilmiyoruz.”

Başını iki yana salladı. “Bir doktorun hamile bir kadına nasıl narkotik ilaç yazabildiğini anlayamıyorum.”

“Yükümlülük gereği. Doktorlar ağrıyı kanıtlayamaz ya da aksini ispat edemezler. Annabel’in ağrı kontrolünü inkâr etselerdi, mahkemeye verilebilirlerdi.”

Vanessa derin bir nefes alıp koltuğunda bana döndü. “Bugün Duluth’a gitmek ister misin?”

Alnımı kırıştırdım. “Ne?”

“Duluth. Bilirsin, iki saat kuzeyde? Bentleyville’deki Noel ışıklandırmalarını görmeye gidebilir ve gölün etrafında yürürüz.”

Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. “Bilemiyorum...”

“Ne var?”

“Neden burada kalmıyoruz? Bize öğle yemeği yapabilirim.”

Gülümsedi. “Ah, anlıyorum. Benimle vakit geçirmek *istiyorsun* ama spontane şeyler yapmıyorsun.”

“Spontane şeyler yapabilirim,” dedim savunmacı bir tavırla.

Vanessa sırtıttı. “Öyle mi? En son ne zaman etraflıca planlanmamış bir şey yaptın? Evindeki şeyler sayılmaz. Orası güvenli alanın.”

“Bugün adamın birini çığın altından kurtardım.”

Güldü. Neşesinin geri geldiğini görmek güzeldi.

“Sayılmaz,” dedi gülümseyerek. “Sen iş bitiricisin, o yüzden bugünün acil durumu tam olarak uzmanlık alanındı. Gerçek, bir anda alman içgüdüsel ve eğlenceli kararları kastediyorum.”

Böyle bir şey yapmamıştım.

Bu kadın nasıl beni bu kadar iyi çözmüştü?

Yanıt vermeyince Vanessa başını eğdi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Öngörülebilirlik seni rahatlatıyor.” Gözlerini kıstı. “Bahse girerim, işini de bu yüzden seviyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kontrolün sende olmasını seviyorsun. Kaderin efendisi olmak için sana karşı olan her şeyi yenmekten daha iyi bir yöntem var mı? Suçlulardan masum yaratmak gibi?”

Bunu bir süre düşündüm. “Hiç bu şekilde bakmamıştım.”

“Seni çözmek o kadar da zor değil, Adrian Copeland. *Hobilerin* bile planlı. Aylarca hazırlandığın yarışları kazanıyorsun; çalışıyor, çalışıyor, çalışıyorsun. Sen alışkanlıklarına bağlı birisin. Tam bir kontrol manyağısın. İvir zıvir çekmecen bile düzenli.”

Kaşımı kaldırdım. “İvir zıvir çekmecemi mi karıştırdın?”

“Kahvem için kaşık arıyordum. Onu görmeye hazır *değildim*. Kâğıt ataşların renklere göre dizilmişti ve pillerin

için küçük bir kutun var...” Ürperdi. “Bundan bahsedemiyorum bile. Beni gerçekten endişelendirdi.”

Kahkaha attım.

“Sana söz veriyorum, bugün planlamadığın bir şey yaparsan patlamazsın.” Bana sırtıttı. “Benimle gel. Tam bir macera olacak. Ayrıca Superior Gölü’nde bir İtalyan restoranı var ve Tanrı’ya yemin ederim ki, Minnesota’daki en iyisi.”

Vanessa böyle söylüyorsa bu büyük bir övgü demekti.

“En son ne zaman kuzeye gittiğimi hatırlamıyorum,” dedim biraz dalgın bir şekilde. “Eskiden babam beni götürdü ama uzun zamandır gitmedim.”

“Çok şey kaçırıyorsun. Kuzey kıyıları muhteşem. Pekâlâ. Duluth. Gidiyor muyuz?”

Kuyruğunu sallayan bir köpek yavrusu gibi yanıt vermemi bekliyordu.

“Tamam. Ama arabayı *ben* süreceğim.”

Heyecanla ellerini çırpıttı. “Yaşasın!”

Gülümsedim. Onun istediği şeyi yapmanın beni heyecanlandırıldığını fark ettim. Vanessa moralimi yükseltiyordu; tek yaptığımız her şeyin biriktirildiği bir evde çöp toplamak olsa bile.

Ondan hoşlanıyordum.

Bu da beni biraz sarhoş ediyordu.

ONUNCU BÖLÜM

BU TUHAF TAKTİKLE
HAYATINIZDA EKSİK OLAN ŞEYİ BULABİLİRSİNİZ!

ADRIAN

Pazartesi sabahı adliyeye uğradıktan sonra ofisime girdiğimde, iki günlük hafta sonumun bana altı aylık bir tatil gibi geldiğini hissettim. Şu anda saat başı uğraşmam gereken saçmalıklara rağmen gülümsüyordum.

Tüm hafta sonunu Vanessa'yla geçirmiştım. Dün gece Duluth'tan eve döndüğümüzde neredeyse gece yarısıydı.

Bebegi sarıp sarmaladıktan sonra bayram için tamamen süslenmiş bir açık hava köyü olan Bentleyville'deki Noel ışıklarının arasında dolaştık. Sıcak çikolata içip Superior Gölü'nde akşam yemeği yedik. Vanessa haklıydı. Minnesota'daki en iyi İtalyan yemeğiydi.

Eğlenmişim. Aslına bakılırsa *harika* vakit geçirmiştım. En son ne zaman bir randevudan bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyordum; gerçi bu bir randevu değildi. Elbette değildi. Yine de uzun zamandır biriyle bu kadar eğlenmediğimi fark etmeme engel olamadım.

Vanessa beni güldürüyordu. Bana o anda yaptığımız şey dışında neredeyse her şeyi *unutturuyordu*. Ruhumu dinlendiriyordu sanki. Sürekli iş, annem ve Richard baskısı altında yaşıyordum, şimdi de Rachel'dan ayrılmamın etkisindeydim ama birdenbire dikkatimin dağıldığını, eğlendiğimi ve strese sebep olan her şeyin gittiğini hissettim. Nedense artık daha donuklardı. Benim için eskisi kadar önemli değillerdi. Vanessa'nın her zaman sabırsızlıkla beklediğin bir şeyler olması gerektiğini söylerken bunu kastedip kastetmediğini merak ettim. Gelgelelim sabırsızlıkla beklediğim şey *oydu*.

Uygunsuz bir şekilde değil. Sadece yapacağı bir sonraki şeyi görmek istiyordum. Sanki menüsü sürekli değişen, çok güzel, yeni bir restoran bulmuştum ve ne servis ettiklerini görmek için oraya tekrar tekrar gitmek istiyordum.

Becky her sabah olduğu gibi ofisimin kapısında durmuş elinde kahvemle beni bekliyordu ama son zamanlarda ruh hâlimi çözmek ister gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Bronzlaşmaya falan mı gittin?” diye sordu kapuçino mu verirken. “Daha parlak görünüyorsun.”

Masamın etrafından dolaşıp sandalyeme oturdum ve Keller dosyasını çıkarmak için evrak çantamı açtım. “Bronzlaşmaya gitmedim,” dedim, gözlerini kısarak bana bakmasına aldırmadan. “Bugünkü programımda ne var?”

“Saat onda bir danışmanlık görüşmen var, Keller dosyasına göz atmak için Marcus’la birlikte on biri çeyrek geçe öğle yemeğine çıkacaksın, günün geri kalanı boşsun.” Etrafına göz gezdirdi. “Şey, köpek nerede? Bir köpeğin olduğunu *unutmadın*, değil mi?”

“Her tarafa kaka yapıp dururken mi? Nasıl unutabiliyim?” Masaüstü bilgisayarımı açtım.

“Onu evde mi bıraktın? Tüm gün tek başına evde kalmaz, yalnızlık çeker.”

“İçine giren iblis ona eşlik eder.”

Becky bana dik dik baktı.

Gülümsememi belli etmemeye çalıştım. “Bir arkadaşım ile birlikte. Sahiplenilene kadar bende kalacak, merak etme.” Becky’nin yüzünde beliren zafer gülümsemesini görmek için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu.

Vanessa, Harry’yi seviyordu. Ben isteyken ona göz kulağ olmayı teklif edince seve seve kabul etmiştim.

E-posta sayfama girdim. “Sonja Duggar’ı arayıp, müsait olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Elimde ona uygun tam zamanlı bir iş olabilir. Öğle yemeğinden sonra programıma hiçbir şey ekleme. Yine erken çıkacağım. Buller kasetlerini dinlemeyi evde bitiririm.”

Becky genelde yaptığı gibi benimle fikrini paylaşmadı. Sessiz bir Becky endişe vericiydi ve olduğu yerde ölmediğinden emin olmak için başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. “Eve erken mi gideceksin? *Yine mi?*”

Cep telefonum bipleyince cebimden çıkardım. Vanessa bir video göndermişti. Bezli Harry bir sandalyenin bacağına hırılıyordu. Güldüm.

Geçen gün telefonumu eline alınca kilit ekranımı ikimizin *selfie*’si olarak ayarlamıştı. Bunu birkaç saat sonra fark etmiştim.

Sonra değiştirmedim.

Boynunda o aptal mısır gevreği kolyesi vardı, benim de üzerimde Maryland’den bir hayranının gönderdiği kasık biti yazılı tişört ve fosforlu bilezik vardı. Vanessa’nın kolu çıkartma dövmelerle doluydu. Bebek gülümsüyordu ve köpeğin dili dışarıdaydı. Siyah ve ciddi telefonumun ortasındaki rengârenk, eğlenceli bir şeydi ve her baktığımda gülümsüyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu Becky. “Uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Hayır, uyuşturucu kullanmıyorum.” Bilgisayarıma döndüm. “Sadece iyi bir hafta sonu geçirdim.”

“Yoksa yeni bir *kızla* mı tanıştın?” Şaşkınlıktan elini ağzına götürdü. “Aman Tanrım, eğer durum buysa iş ciddi demektir. Bugünkü burç yorumun, ruh ikizinin burnunun dibinde olduğunu söylüyor!”

Alaycı bir tavırla güldüm. Burçlarımız aynıydı ve Becky’nin çıktığı aptal kesinlikle kimsenin ruh ikizi değildi; özellikle de onun.

Yanıt vermeden önce sırf ona işkence etmek için bir süre bekledim.

Becky neredeyse kıvranıyordu.

“Kendisi komşum,” dedim. “Adı Vanessa ve sadece arkadaşız.”

Sadece arkadaşız kısmına aldırmadan tiz bir sesle bağırdı. “Aman Tanrım! Pekâlâ, bana her şeyi anlat. Ne iş yapıyor? Güzel mi?” Sonra zıplamayı bırakıp ciddileşti. “Onun yanında *Vampirle Görüşme* filminden fırlamış gibi kasvetli davranmıyorsun, değil mi?”

Ona ters ters bakarken cep telefonum çaldı. Mesajıma dönüş yapan özel dedektifti.

“YouTuber’lık yapıyor. Güzel. Tekrar ediyorum, sadece arkadaşız,” dedim, Yanıtlı tuşuna basıp telefonu kulağıma götürürken. “Ben Adrian.”

“Tom Hillbrand. Mesajını aldım.”

Becky’ye sırtımı dönmek için sandalyemi çevirdim. “Telefonuma bu kadar çabuk dönüş yaptığın için teşekkürler. Yüzük cuma günü çalındı. Vanessa Price, Eagan polis merkezine ihbarda bulundu. Ona erişebilir misin?”

Tom dışarıdaymış gibi telefonda rüzgâr sesi duyuldu. “Sorun olmaz. Yüzüğün belirgin bir özelliği var mı?”

“İçinde bir yazı olduğunu söyledi. ‘Kismet’ yazıyormuş.”

“Güzel. Ne aradığımı bilmek işimi kolaylaştırır. Bulmamı ne kadar çok istiyorsun? Adamlarımı rahatlıkla tefeci dükkânlarına gönderebilirim ama oralarda değilse o şeyi bulmak pahalıya patlayabilir.”

Kravatımı düzelttim. “Ne olursa. Manevi değeri var. Yeter ki bul.”

“Anlaşıldı. Seni haberdar ederim.”

Görüşmeyi sonlandırdım.

Vanessa’ya ne yapmaya çalıştığımı söylememiştim. Onu umutlandırmak istemiyordum. Ama bu şeyi bulabilecek birisi varsa o da Tom’du.

Sandalyemi tekrar çevirdiğimde Becky’yi orada mermerden bir heykel gibi dururken buldum. Yüzü bembeyazdı. “İsa Karın Kaslı sensin,” dedi nefes nefese.

Bir kalem almak için masama uzandım. “Ne?”

“İsa Karın Kaslı,” diye fısıldadı. “Penceresiz, beyaz minibüslü olan adam. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum...”

“Neye inanamıyorsun?” diye sordum kalemin arkasına basarken.

“Bu hayatımın en güzel günü. Bir kahramanın karşısındayım.”

Kalemi bir not defterinin üzerinde tuttum. “Becky, bana neden bahsettiğini açıklaman için sana beş saniye vereceğim ve sonra gitmeni isteyeceğim,” dedim.

“Görüştüğün kız Vanessa *Price* mı? Videolarında senden bahsediyor. Karın kasların meşhur oldu!”

Donup kaldım. “Ne?”

Becky çoktan cep telefonunu çıkarmıştı ve telaşla bir şeyler yazıyordu. Telefonunu bana çevirip yaklaştırdı. “BAK.”

Videoda Vanessa klozette oturuyordu. Üzerindeki giysilere bakılırsa, tanıştığımız sabah çekmişti.

Kocaman gözlerle izledim.

Sonra *benim* hakkımda konuşmaya başladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

HANGİ *THE OFFICE* KARAKTERİ OLDUĞUNUZU
GÖRMEK İÇİN BU TESTİ YAPIN!

VANESSA

Pazartesi günü saat iki buçuktu. Harry Puppins ban-yomdaki köpek yatağında, altında beziyle uyuyordu. Grace'in araç koltuğunu çıkarmıştım ve markete gitmek için anahtarlarımı almak üzereyken biri kapımı tıklattı. Açınca karşımda Adrian'ı üzerinde takım elbisesi ve gevşettiği kravatıyla bir kaşını kaldırmış hâlde kapı çerçevesine yaslanırken buldum. “İsa *Karın Kaslı* mı?” Sırıtiyordu.

Videolarımı izlemeye devam etmişti.

Ona gülümseyip omuzlarımı silkerek ellerimi havaya kaldırdım. “Ben sadece gerçekleri söylüyorum.”

Kahkaha attı. Bu çok hoşuna gitmişti. *Tanrı’ya* şükür.

Kendisi hakkında açık bilgiler vermememe rağmen kanalıma malzeme olmanın onu rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyordum. Anlaşılan etmemiştir.

Onun hakkında konuşmamı tuhaf bulmaması da iyi bir şeydi çünkü takipçilerim ona *bayılmışlardı*.

Hiç görülmeyen ve sadece bir kez bahsettiğim Adrian şimdilik benden en çok istenen konuydu, tıpkı Drake Lawless'la kısa ilişkim gibi. Gelişmeleri duymak için yalvarıyorlardı.

Çok yakında yeni bir video çekmem gerekecekti.

Adrian arkamda bebek koltuğunda oturan Grace'e baktı. "Bir yere mi gidiyordun?"

Omzumun üzerinden baktıktan sonra ona döndüm. "Evet. Noel ağacı alacaktım." Duraksadım. "Yani öyle sayılır. Buraya kadar koca bir ağacı tek başıma çıkaramam, o yüzden saksıda küçük ağaçları olup olmadığını görmek için Whole Foods'a gidecektim." Başımı eğdim. "Senin neden ağacın yok? Aralık ayındayız."

"Ağaca ihtiyacım yok. Kimse gelmeyecek."

Güldüm. "Ne olmuş yani? *Noel'den* bahsediyoruz burada." Kravatının ucunu çekiştirdim. "Benimle gelmek ister misin?"

Koridora baktıktan sonra gözlerine kadar yayılan bir gülümsemeye bana döndü. "Bugün penceresiz beyaz minibüsümün yağını değiştirecektim ama sanırım bunu araya sıkıştırabilirim."

Kahkaha attım. "Bu şeyin seni etkilemesine izin vermesen iyi olur. Videolarımda hayatımdan bahsetmek zorundayım ve gülünç bir şekilde çekicisin. Bu konuda ne yapmamı beklediğini bilmiyorum."

Gülümseyip kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Üzerimi değiştirip beş dakikaya çıkıyorum."

Adrian arabayı yine kendisi kullanmakta ısrar etti. Grimsi mavi arabası ufak tefek, iki kişilik bir BMW'ydi.

Noel ağacı bir yana, bebek koltuğunu bile arkaya sığdıramadık. Tek bir saksıya bile yer yoktu. O yüzden benim GMC Acadia’ma binmiştik.

Çok hızlı araba kullandığına dair uyarılarına rağmen bebek olduğu için çok dikkatli ve düşünceli davranıyordu.

Bir de gerçekten güzel kokuyordu. Tıraş losyonu ya da kullandığı her neyse çok ferah bir aroması vardı ve arabaya sinmişti. Bilerek burnumdan nefes alıyordum.

“İşten hep böyle erken mi çıkıyorsun?” diye sordum kırmızı ışıktaki durduğumuzda. “Geçen hafta da erken çıktın.”

“Hayır,” dedi yola bakarak. “Genelde geç saatlere kadar çalışırım. Bazen eve gece yarısı dönebiliyorum. Büyükkannemi doktora götürmem gerektiğinde işten erken çıkarırdım ama hepsi bu.”

“Büyükkannenle birlikte doktora mı gidiyorsun?”

“Eskiden giderdim. Ekim ayma kadar burada yaşıyordu.”

Ah.

Bu adam her açıdan harikaydı. Dert ettiği bir mikro penisi yoksa, neden Tinder’da hesap açıp kadınların üzerine atlamasına izin vermediğini anlamıyordum. Pantolonunun içinde ne olursa olsun, ben kesinlikle bu adamın üzerine tırmanırdım.

Belki de gerçekten mikro penisi vardı...

Belki bu yüzden kimseye penis fotoğrafları göndermiyordu...

Belki de şok etmek ve hayran bırakmakla kastettiği buydu...

Çaktırmadan nefesimi tutup kucağına baktım.

“Asistanım sana kafasını takmış durumda,” dedi düşüncelerimi bölerek.

Gözlerimi kasığından ayırdım. “Missouri’nin Monett kasabası değil, değil mi?”

Adrian güldü.

Bu öğlen farklıydı. Nedense daha neşeliydi. Bay Darcy'den ziyade Bay Bingley'di.*

“Bugün neredeyse hiç somurtmuyorsun,” dedim. “Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.”

Adrian yola bakarak gülümsedi. “Bence süngerin etkisi.”

Bacaklarımı çekip altına aldım. “Biliyor musun, birçok iyi fikrim var.”

Whole Foods'un otoparkına girdi. “Ne gibi?”

“Mesela birkaç kırlente, polar battaniyeye ve oturma odanda bir bitkiye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Evinde biraz *Amerikan Sıpığı* havası var. Sana her geldiğimde bana Phil Collins'ten bahsedecekmişsin gibi geliyor.”

“‘Invisible Touch’ grubun tartışmasız şaheseridir,” dedi filminden bir repliği tekrarlayarak.

O kadar güldüm ki neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

Adrian sırtarak bir park yerine girdi. “Evimi dekore etmene izin vermeyeceğim.”

Gözlerimi sildim. “Evinin dekore etmeye çalışmıyorum,” dedim parmaklarımla tırnak işareti yaparak. “Sadece hayat kaliteni artırmaya çalışıyorum. Çevrendeki şeyler ruh hâlini etkiler.” Ön camdan dışarıyı başımla işaret ettim. “Şurada bir Pottery Barn var. Bence uğrayalım.”

Kıkırdayarak arabayı park etti. “Pekâlâ. Seninle bir anlaşma yapacağım. YouTuber olmadan önce bana ne yaptığını söylemen şartıyla, ev eşyalarıyla hayat kalitemi artırmana izin vereceğim.”

Ona bakabilmek için koltuğumda döndüm. “Dört kırlent, iki battaniye, bir Noel ağacı ve yemek masasının ortasına koyacağın süsü ben seçeceğim.”

* Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı* romanına gönderme. Bay Bingley neşeli, sosyal ve cana yakın bir karakterken Bay Darcy başlangıçta daha mesafeli ve ciddidir. (ed.n.)

Adrian'ın yüzünde avukatlara özgü bir ifade belirip kayboldu. "İki kırlent, *bir* battaniye, bir Noel yıldızı çiçeği ve masa süsü için ortak karar."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır. Yeterince iyi değil." Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim.

"Müvekkilim son derece cömert bir teklifte bulundu," dedi, ikimiz de Grace'i almak için aynı anda arka tarafa eğilirken. Adrian'ın almasına izin verdim ve bez çantasını da ben aldım.

Buz gibi soğukta bagajdan puseti çıkarırken arabanın arkasında buluştuk. "Eskiden yaptığım iş son derece ironik. Kesinlikle *bayılacaksın*. Bunu yarım yamalak bir beni memnun etme çabasına ziyan edemem." Puseti çıkarıp araç koltuğunu içine yerleştirdim. Grace'i dükkânlara doğru itmeye başladım.

"Seni memnun etmek mi?" dedi Adrian, araba alarmını etkinleştirip sırtarak yanımda hızlı adımlar atmaya başladı.

"Noel yıldızı çiçekleri zehirlidir. Bir köpeğin ve arada sırada ziyaretine gelen bir bebek var," diye karşı çıktım.

"Sahte bir tane alırım o zaman."

Rengimin solduğunu görünce güldü.

"Sahte bir... Bu egzersizin amacı kesinlikle bu değil. Tanrım, sen tam bir cimrisin," dedim kaldırımda ilerlerken. "Eve döndüğünde çam kokusu almanı istiyorum. Bu da işin bir parçası."

Adrian Pottery Barn'ın kapısını bana açınca ılık tarçın kokan bir havayla karşılaştım. İçeri girer girmez girişte ona döndüm. "İki kırlent ve bir battaniyeyi kabul edebilirim," dedim. "Ama masa süsünü *ben* seçeceğim ve Noel ağacı alacaksın. Gerçek bir ağaç."

Bunu düşünüyormuş gibi elini çenesine koydu. Bir an için duraksadı. "Bu gece benimle evimde yemek yiyecek

misin? Çünkü bunların hiçbirini kendim yerleştirmeyeceğim. Ya gelip yardım edersin ya da anlaşmamız iptal olur.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Evet, tabii ki. Elbette geleceğim. Bu nasıl bir soru böyle?” Ona belli etmedim ama bunu sorması gerçekten hoşuma gitmişti.

Artık resmen hoşlanma evresindeydim. Daha fazla inkâr edemezdim. Ondan hoşlanıyordum. *Hem de çok.*

Bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Erkeklerle çıkma konusundaki kurallarım hâlâ geçerliydi. Ayrıca iyi günlerim sayılıydı ve bu sayı oldukça düşüktü, zaten o da bir ilişki için müsait değildi. Kimseyle çıkmıyordu, o yüzden peşine düşseydim bile muhtemelen pek fark etmezdi. Yine de ondan hoşlanıyordum.

Adrian gülümsedi. “Pekâlâ. Anlaştık.”

Sırtıp dükkânın iç kısımlarına ilerledim.

“Bekliyorum,” dedi arkamdan.

Şık bir deri televizyon koltuğunun önünde durdum ve nefret edeceğini bildiğim, önünde Rudolf olan bir kırlent aldım. Burnunun olduğu yerde kırmızı bir çan vardı. “Bu hoşuma gitti,” dedim çanın çalması için sallayarak. “Ne dersin?”

Adrian yastığı elimden kapıp aldığım sandalyeye geri bıraktı. “Anlaşmanın önce senin üzerine düşen kısmını yerine getirelim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Dudaklarımı büzüştürüp gülümsedim. “Bir kâğıt şirketinde resepsiyon görevlisiydim.”

Kollarını indirdi. “Ah, *yapma*. *The Office*’teki Pam Beesly gibi mi? Ben de burada kahrolası bir Noel ağacı almak üzereydim...”

Gözlerinin içine baktım. “Çok ciddiym. *Resepsiyon görevlisiydim.*”

Benden uzaklaşıp sofraya takımlarına doğru yürüdü.

Puseti iterek onu takip ettim. “Uydurmuyorum,” dedim sırtına bakarak.

“Anlaşma iptal,” dedi omzunun üzerinden.

“Kanıtım vaaaaaar,” dedim ahenkli bir sesle.

Noel yemeği şeklinde kurulmuş bir masada duraksayıp bir peçete halkasına bakıyormuş gibi yaptı ama beni beklediğini görebiliyordum. Telefonumun ekranına dokunduktan sonra ona doğru salladım. Başını kaldırıp bana bakarken şakacı bir tavırla kaşını kaldırdı.

“Eskiden bana Van Beesly derlerdi,” dedim.

Güldü. “Pekâlâ. Bir süreliğine bu saçmalığı sürdüreceğim.” Elini uzattı.

Telefonumu avucuna bıraktım. “Bu benim, üç sene önce.” Ofis Noel Partisi albümünü açmıştım. “Adı Kâğıt Kartları Bekliyor’dur. Kartlar, davetiyeler, zarflar ve el işi kâğıtları satıyorduk. Edina’daki ana ofislerinde çalışıyordum.”

Adrian ofis giysileri içinde çekilmiş fotoğraflarıma göz attı. Sonra gözlerini bana dikti. “Van Beesly mi?”

“Evet. Yanıt vermemi istiyorsan, bana o şekilde hitap etmesen iyi olur.”

Bana inanmıyormuş gibi görünüyordu.

“Pekâlâ, daha fazla kanıta ihtiyacın var. Tamam.” Telefonumu ondan aldım. “Eski bir iş arkadaşımı arayacağım. Hayatında bir Noel ağacına ihtiyacın olduğunu düşündüğüm ve cömert bir insan olduğum için en büyük fedakârlığı yapacağım. Çünkü ben böyleyim.” Rehberime göz gezdirip numarayı bulunca Ara tuşuna bastım ve görüşmeyi hoparlöre aldım. Çalan telefonu aramızda tutup Adrian’ın yüzüne baktım. Sonunda cevap verildi ve bir erkek sesi hatta belirdi. “Van Beesly!”

Telefonu kapattım. “İşte. Şimdi bana inanıyor musun?”

Adrian başıyla telefonu işaret etti. “O kimdi?”

“Jim Halpert’ım olmadığını söyleyebilirim.” Beni geri arayınca telefon elimde çalmaya başladı. “Orada çalıştığım süre boyunca bana kafasını takmış biri ve bana özel mesaj göndermeyi ancak altı ay önce bıraktı. Az önce arı kovanına çomak soktum. *Senin* için. Bu projeye ne kadar bağlı olduğumu görüyor musun?”

Adrian kahkaha attı. “Pekâlâ. Hangi kırlentleri istiyorsun?”

Zafer kazanmış gibi güldüm.

Ona çok fazla eziyet etmedim. Birinde MUTLU NOELLER ve diğerinde İYİ TATİLLER yazan birbiriyle uyumlu, şık iki kırlent ve kenarları sahte kürkle kaplı kırmızı bir polar battaniye seçtim. Çam ve orman meyveleri olan bir masa süsü seçtik. *Ayrıca* kapısının iç kısmına takmak için çelenk seçmeme izin verdi. Ama bunu sırf köpeğine ücretsiz göz kulak olduğum için yaptığını söyledi.

Bence bu içten içe hoşuna gitmişti.

Ona birkaç süs, bir yıldız, birkaç ipe dizilmiş ıfık ve ağaç eteği aldık.

Hepsini alıp arabamın bagajındaki üçüncü sırayı indirdik ve yerleştirdikten sonra yiyecek bir şeyler almak için Whole Foods’a gittik.

“Akşama yemeğinde ne yemek istersin?” diye sordu Adrian otomatik kapılardan geçerken.

“Çorba,” dedim puseti iterek. “Her şeyi bir tencereye atıp kaynamasını beklerken ağacını kurabiliriz.”

“Çorba o hâlde,” dedi bir alışveriş arabası alırken. “Ne tür çorba?”

“Hımm... Tavuk ve yabani pirinçli? Akşama yemeği için yeterince doyurucu olur.”

Gülümsedi. “Anlaştık. Çorbayı içine koyabileceğimiz ekmek kâselerden alalım.”

Olduğum yerde zıpladım. “Tatlı olarak da ev şeklinde zencefilli kurabiye alalım! Süsleyip çatısını yiyebiliriz.”

Adrian sırtıp manav reyonuna ilerledi. “Hiç sana hayır diyen biri oldu mu?”

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. “Olmadı.”

“Ah, sana söylemeyi unuttum,” dedi, portakalların yanında durup bir kartvizit çıkardı. “Baban için bununla ilgilenebileceğini düşünmüştüm.” Kartı bana verdi. “Adı Sonja Duggar. Alkolü bırakanlara arkadaşlık ediyor ve hayat koçu.”

“Ne?” diye sordum kartı alırken.

“Alkolü bırakanlara arkadaşlık eden bir hayat koçu. Müvekkillerimiz yargılanırken başlarının belaya girmesini önlemek için onlardan yararlanıyoruz. Sonja müvekkilin hâkim karşısına çıkmadan önce ıslah olmuş gibi görünmesi gerektiği vakalarda oldukça başarılı. İyi biridir. Baban da sevecektir.”

Adrian’a baktım. “Bu kadın tam olarak ne yapıyor?”

“Ne yapılması gerekiyorsa. Mesele alkol ya da bağımlılıksa, müvekkile söz konusu maddeyi bıraktırıyor ve ayık kalmasını sağlıyor. Onları Adsız Alkolikler toplantılarına ve terapi seanslarına götürüyor, ziyaretlerde gözlemcilik yapıyor. Mahkeme emirlerine karşı çıkmadıklarından emin oluyor. İlaçlarını almalarını, işlerini kaybetmemelerini ve duruşmaya zamanında katılmalarını sağlıyor. Eskiden terapistti. Artık emekli oldu, bunu da ek iş olarak yapıyor.”

Dudak büktüm. “Bebek bakıcısı yani. Bu çok üzücü çünkü babamın gerçekten böyle birine ihtiyacı var,” diye mırıldandım.

Soğanlara doğru yürümeye başladık. “Pahalı olacak,” dedi Adrian. “Sigorta karşılamaz. Ama seni rahat ettirir, böylece yanında olmadığında baban için endişelenmezsin.

Evle ilgilenir ve babanın evi o hâle dönüştürmesinin altında yatan asıl sebebin üstesinden gelmesine yardımcı olur.”

Aman Tanrım, böyle bir şey harika olurdu. Her şeyle ilgilenemiyordum. Zaten yeterince meşguldüm.

Adrian’a gülümsedim. “Çok iyiymiş. Böyle bir hizmet olduğunu bile bilmiyordum.”

“Var. Gerçi onu buna ikna etmek zor olabilir. Müvekkil-lerimin kaybedecekleri çok şey var, o yüzden bu hizmetten bahsettiğimde satmak zor *olmuyor*.”

Güldüm. “Ah, babamın da kaybedeceği çok şey var. Kendini toparlamazsa ona maddi desteğimi keseceğim.”

Adrian gülümseyip bir paket soğan aldı. “Babanın fazla-dan bir odası varsa ve Sonja’nın kedisine aldırılmazsa, orada bile yaşayabilir. Gerçi bu daha da pahalıya patlar.”

Masraf umurumda değildi. Sonuç almaya ihtiyacım vardı. Babam her zaman o kadar yalmızdı ki kendisi kadar sorunlu olmayan birinin yanında kalması muhtemelen çok hoşuna giderdi.

Annabel demişken...

Araba kazasından beri kız kardeşim ortaya çıkmamış-tı. Hâlâ dijital sanat eserlerini Instagram’a yüklediği için hayatta olduğunu biliyordum. Tahmin yürütmem gerekirse, her zamanki gibi sebep olduğu karmaşadan tamamen habersizce, gecelerini muhtemelen birinin kanepesinde geçiriyordu. Ona çok kızgındım. Arabayı hurdaya çevirmesinden ve belki de hamileyken ilaç kullandığını keşfettikten sonra onunla *işim bitmişti*. Benim için zor olsa da ona tam anlamıyla tavrımı koymuştum. Çoktan maddi desteğimi kesmiştim ve babamın evine dönmesine izni yoktu. Ama dün cep telefonunu da kullanıma kapattırdım. Bu saçmalığı sürdürmesi için ona tek kuruş katkıda bulunmayacaktım. Dibe daha hızlı vurmasına razıydım.

“Bugün Sonja’yı arayacağım,” dedim. “Çok teşekkür ederim.”

Adrian bana gülümsedi. “Rica ederim.”

Onunla alışveriş yapmak tüm yıl boyunca yaptığım en eğlenceli şeydi. Söz konusu meyve sebze olduğunda tam benim gibiydi. Her şeyi inceliyor, en iyi malzemeleri seçiyordu. Kurutulmuş otlar yerine taze otlar, baz olarak organik krema ve tavuk suyu, beyaz sos için Plugrá tereyağını tercih etti.

Sonra kendimizden geçip on yedi farklı peynir aldık. İnsanlar bize bakıyordu. Birlikte tehlikeliydik. Fransa’da olduğumuzu hayal edemiyordum. Sırf şarap yüzünden meteliksiz kalırdık.

Bir ara konu yarınki akşam yemeğine geldi ve birdenbire kendimizi bunun için de alışveriş yaparken bulduk: tavuk *cordon bleu* yanında yabanturplu patates püresi ve esmer şekerle glaze edilmiş havuç. Ama bu kez benim evimde yiyecektik.

Otoparktaki ağaç çadırına gitme sırası gelince Adrian sürgülü kapılarda alışveriş arabasıyla birlikte durdu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Düşündüğü şeyi söylemek istediğinden emin değilmiş gibi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Gidip bir tane ağaç kesmeye ne dersin?”

Yüzüm aydınlandı. “Bir ağaç çiftliğine gitmek gibi mi?” Zıplamaya başladım. “Ekoseli gömlek giyecek misin? Ya da elinde bir balta olacak mı?”

Adrian kahkaha attı. “Ekoseli gömleğim yok. Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam, el testeresi veriyorlar.”

Dudağımı ısırıp heyecanla tiz bir ses çıkardım.

Gülümsedi. “Eskiden babam bizi her sene ağaç çiftliğine götürürdü. Ağaç keserdi. Bu bizim için bir gelenektir.”

Ahhh. Şimdi tereddüdünü anlıyordum. Neden çam ağacı almadığını da.

İfadem yumuşadı ve ona baktım. “En son baban hâlâ sizinleyken mi bir Noel ağacın oldu?”

Adrian bir süre duraksadı. “Evet.”

“Baban gidince çocukluğun da bitmiş oldu,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Sanırım bu da bir bakış açısı.”

Ona gülümsedim. “Ama bak! Artık yetişkin olan sensin ve Grace’in ilk Noel’i için bir ağaç kesebilir, tıpkı birinin sana bir zamanlar yaşattığı gibi bu tecrübeyi bir başkasına yaşatabilirsin.”

Adrian’ın bakışları yumuşadı ve pusetinde yatan Grace’e baktı. “Bu şekilde düşünmemiştim. Gerçi bunu hatırlayamayacak kadar küçük.”

Başımı iki yana salladım. “Neyi hatırlayacağını bilmiyorsun. Bebekken yaşadığı bazı şeyler hayatının geri kalanı boyunca onu şekillendirecek. Yüz yaşında olabilir ama yanında senin gibi kokan biri olduğunda sakinleşebilir.”

Adrian kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne?”

“Evet. Onu kucağına aldığında ne kadar çabuk sakinleştiğinin farkında değil misin? O gece onu kurtardığın için seni güvenlik duygusuyla özdeşleştirdi. Şu anda sana dair bir izlenim ediniyor. Küçük sinapslar oluşuyor ve ona iyi olduğunu söylüyorlar. Sırf bir zamanlar seni tanıdığı için nazik yeşil gözlü adamlara çekim duyabilir ve bir gün onlardan biriyle evlenebilir. Üstelik bunun sebebini bile bilemeyebilir.”

Adrian gözlerini kırpıştırarak bana bakarken yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirip kayboldu.

“Her neyse,” dedim puseti çıkışa doğru iterek. “Sanırım bugün burada büyük bir gelişme kaydettik. Bir balta ve ekoseli gömlek olmasa da.”

Gülümseyip alışveriş arabasını iterek otoparka doğru peşimden geldi.

* * *

Yarım saat sonra ağaç çiftliğine girdik. Kalın montlu ve Noel Baba şapkalı bir kadın arabaya yaklaşıp bize alanın haritası ile bir testere verdi. Testere çam kokuyordu.

“Şu kokuyu alıyor musun?” Gülümsedim. Adrian karlı yolda farklı arsalara doğru ilerlerken pencereyi açtı.

Gülümseyerek karşılık verdi. “Alıyorum.”

Haritaya baktım. “Ne tür bir ağaç istiyorsun?”

“Gümüş köknar,” dedi hiç düşünmeden.

“Doğru yanıt.” Soldaki bir alanı başımla işaret ettim. “Şunlar köknar.”

Adrian bir park yerine girdi ve arabadan indik. Grace’i araba koltuğundan alıp hemen bezini değiştirdim. Sonra onu kundakladım ve sıra sıra dizili çam ağaçlarının arasında ilerlemeye başladık.

Güzel bir gündü. Hava güneşliydi ve yaklaşık bir derecedeydi. Aralık ayı için Minnesota’da sıcak hava dalgası olduğu bile söylenebilirdi. Karları ezerek ilerlerken seçeneklerimize baktık.

“Bu, işyerinde olmaktan daha iyi değil mi?” diye sordum gözlerimi kapatıp taze havayı içime çekerken.

“Yeminli ifadelerden daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim,” dedi Adrian testereyi tutarken.

“Demek şirketin ortağısın?” diye sordum ona bakarak. “Bu tam olarak ne anlama geliyor? Patron musun?”

“Patronlardan biriyim, evet.”

“Ama büyük patron değilsin, öyle mi?”

“Büyük patron Marcus. Şirketin sahibi ve kurucusu.”

“Nasıl biri?”

Başını yukarı aşağı salladı. “Ciddi. Kurnaz.”

“Peki bu tam olarak nasıl oluyor? O şirketin sahibi ve sen ne oluyorsun? Bu bir perakende şirketi olsaydı, pozisyonun ne olurdu?”

Durup ağaçlardan birini süzdü. “Perakende şirketi olsaydı, sanırım mağaza müdürü olurum. Marcus ile ben aldığımız davalar ve yanımızda çalışan elemanlar üzerinde ortak karar veriyoruz. Gerektiğinde ona danışıyorum ama çoğu şeyde benim yargı gücüne güveniyor.”

“Peki kaç avukat var?”

“Şu anda dokuz. Ayrıca üç stajyer avukat ve birkaç idari asistanımız var.”

Hafif bir rüzgâr esince Grace’in battaniyesini yüzünün etrafına dolayıp sıcak alnını öptüm. “Hep en iyi müvekkilleri mi alıyorsun?”

Yürümeye devam ettik. “Teknik olarak müvekkiller şirkete ait. Herhangi birimiz gidip onları temsil edebiliriz. Ama genellikle büyük davalara ben bakıyorum.”

“Ahhh. Anlıyorum. Marcus’u seviyor musun?”

“Marcus’a saygı duyuyorum. Onu sevmeme gerek yok.”

Büyük bir ağacın önünde durdum. “Buna ne dersin?” diye başımla işaret ettim.

Adrian ağacı inceledi. “Benim için mi yoksa senin için mi?”

“Senin için. Bana daha küçük bir şey lazım. Senin kadar alanım yok.”

Başıyla onayladı. “Bu bana uyar.”

Karda dizlerinin üzerine çöküp ağacın dallarının altına girdi ve kesmeye başladı.

“Annabel nasıl biri?” diye sorarken ağaç ileri geri sallanıyordu.

“Öfkeli.”

Adrian kesmeyi bırakıp bana bakmak için başını ağacın altından çıkardı. “Öfkeli mi?”

“Öfkeli. Sinirli, evden çıkmama cezası almış aksi bir lise li gibi.”

“Neden?” Tekrar ağacı kesmeye döndü.

Dudak büktüm. “Neden olmasın?”

Annabel dünyaya kızgındı. Mel öldüğü için öfkeliydi. Annem gittiği için öfkeliydi. Punta Cana’daki mezuniyet gezisi sırasında prezervatif yırtıldığı ve rasgele birinden hamile kaldığı için öfkeliydi; bu arada o gezinin masrafını da ben karşılamıştım. Seyahate olan tutkumu ona hediye edersem, hayatı biraz daha sevmesine yardımcı olabileceğimi sanmıştım.

Ters tepmişti.

En azından ALS’den ölmek gibi bir endişesi yoktu. O ve Brent’in annesi, Melanie ile benim annemden farklıydı ve bu Grace’in de güvende olduğu anlamına geliyordu. Sırf buna bile minnettar olması gerekirdi. Ama Annabel minnettarlıktan *anlamazdı*.

Ağaç bir kez daha sallanıp hafif bir çıtırtıyla yana devrildi.

Adrian kalkıp ceketindeki karları silkelerken ona sırtıttım. “Başardın. Çemberi tamamladın.”

Gülümseyerek ağaca baktı. “Hadi gidip seninkini de alalım.”

Üç saat sonra Adrian’ın evindeydik. İki ağaç da kendi oturma odalarında dikiliyordu. Kendi ağacımı daha sonra süsleyecektim. Onunki daha önemliydi.

Şömine yanıyor, Noel şarkıları çalıyordu. Adrian'ın ağacı süslenmişti ve kanepede ekmek kâselerimizin içinden çorba içiyorduk. Adrian sıcak bir hurma içeceği hazırlamıştı ve kucağıma yeni polar battaniyesini sermiştin, Harry Puppins de yanımda yatıyordu. Uykusunda hırıliyordu.

O küçük çılgın köpeğe bayılıyordum. Ön bahçesinden insanları kovalayan huysuz bir ihtiyara benziyordu. Ağaçla eve dönünce Harry, Adrian'ın pantolonunun bacağına saldırmıştı. Adrian ağacı standına koymaya çalışıyordu, o yüzden elleri meşguldü ve Harry'yi üzerinden uzaklaştırmadı. Ben de gülmekten ona yardım edemedim. Neredeyse altıma işeyecektim.

“Şimdi iki battaniye almadığına pişman mısın?” diye sordum bacağına dizimle dürterek. “Ben çok rahatım ama sen orada deri koltuğa yapışmış üşüyorsun.”

Gülüp kaşığını ekmek kâsesinin kenarına koydu. “Sıcaktan bunalıyorum.”

Gülümseyip dairesine göz gezdirdim. Artık yuva gibi görünüyordu. “Bana daha iyi hissetmediğini söyle,” dedim ona bakarak.

Adrian gülümsedi. “Daha iyi hissediyorum. Haklıydın.”

Kupamı yere koydum. “Biliyor musun, bence kader bizi bir araya getirdi. Hayatında kesinlikle bana ihtiyacın vardı.”

Ekmek kâsesini sehpayı koydu. “Seninle tanıştığıma çok memnun olsam da kadere inanmıyorum.”

Ona bakarken başımı iki yana salladım. “Kadere nasıl inanmazsın?”

“Hiçbir şeyin önceden belirlendiğini ya da yıldızlarda yazdığını falan sanmıyorum. Kendi kaderimizi kendimizin çizdiğine inanıyorum.”

“Ah, tam bir kontrol manyağı gibi konuştun.” Avucumu uzattım. “Elini ver.”

Beni şüpheyle süzdü.

“Hadi,” dedim bekleyerek.

Gülümseyerek elini uzattı. Tuttuğum anda içime sıcak bir elektrik yayıldı.

Tanrım, bahse girerim bu adam elleriyle ne yapacağını iyi biliyordur...

Adrian yarım yamalak seks yapacak birine benzemiyordu. Beceremediği bir şey yoktu. Kadınları orgazma ulaştırmak konusunda ustalık dersi verebileceğine emindim.

Kendimi geliştirecek vaktim olmadığı için biraz tecrübeli erkeklerden hoşlanırdım.

Boğazımı temizledim. “El falına bakacağım,” dedim elini ters çevirerek.

Yüzünde neşeli bir ifade belirdi. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“İspanya’daki küçük bir köydeki falcıdan.”

“Becky’nin seni sevmesine şaşırmamalı.”

Aşk çizgisi üzerinde parmağımı gezdirip gülümsedim. “Neden?”

“Astrolojiyle ilgileniyor,” dedi ne yaptığımı izlemek için bana yaklaşarak. Yüzü fazla yakınımdaydı. Kalbim tekledi. “Sürekli burcumun yorumlarını okuyor,” dedi.

“Hiç gerçeklik payı olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordum avucundaki çizgileri incelerken.

“Hayır. Peki avucum sana ne söylüyor?”

Hafifçe gülümsedim. “Şunu görüyor musun?” Parmaklarının dibinden başlayarak bir çizgi çizdim. “Bu senin aşk çizgin. Şurada, kalp çizginde bir kırılma var. Bu başına travmatik bir şey geldiği anlamına geliyor. Muhtemelen babanın sizi terk etmesiyle ilgili. Ama bak. Ondan sonra ne kadar uzun ve istikrarlı. Hayatının geri kalanı sağlam ve mutlu bir çizgi oluşturuyor.”

Avucuna doğru gülümsedim. Çizginin başlangıcında tüy gibi kırıksıklıklar vardı. Tutkuluydu. İşaretparmağının hemen başlangıcında bitmesi iyi bir şeydi. Sağlıklı bir aşk hayatı olabileceği anlamına geliyordu.

Elini ona doğru eğdim. “Kalp çizginin sona doğru nasıl çatallaştığını görüyor musun? Hafifçe aşağı dönüyor? Bu aşk için her şeyi feda etmeye razı olduğunu gösteriyor. Romantiksın.”

Ona baktığımda gözleri elinde değildi. Bana bakıyordu.

“Peki ya seninki?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. Elini geri çekip benimkini ters çevirdi ve aramızda tuttu. “Seninki ne söylüyor?”

Birbirimize yakın durduğumuz için nefesinin yüzümü gıdıkladığını hissedebiliyordum. Çok yakındık.

“Aslına bakılırsa... Seninkine çok benziyor. Sadece elimin şekli ateş grubu burçları gibi. Uzun bir avucum ama kısa parmaklarım var. Anlamı...”

“Dur tahmin edeyim.” Hafifçe gülümsedi. “Enerjik. Hevesli. Dışadönük.”

Bana böyle dokunurken normal bir şekilde nefes almakta zorlanıyordum. “Aşağı yukarı,” demeyi başardım. “Senin elin hava grubu burçlarını simgeliyor. Zeki ve mantıklı olduğun anlamına geliyor. İletişim konusunda iyisin.”

Adrian başparmağını avucumda gezdirdi. “Ateş ve hava.” Tekrar bana baktı. “Peki ya geri kalanı? Mesela uzun bir hayatın olacak mı?”

Gülümsemem kaybolurken elimi çektim ve birdenbire içeceğimi almaya ihtiyaç duymuş gibi davrandım. Kanepe-nin köşesine yaslanıp aramıza mesafe koydum. “Hayat çizgileri refahı gösterir,” dedim. “Hayat değişir. Bize ne kadar uzun yaşayacağımızı söylemezler.”

Onu söyleyen genellikle parmaklarımdaki uyuşmaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÇALIŞMA SAATİNİ YARIYA İNDİREN
ADAMIN SONUÇLARI ŞAŞIRTICI!

ADRIAN

Becky'yle toplantı odasında oturmuş çalışıyorduk. Cuma günü öğleden sonraydı ve birikmiş evraklara gömülmüştük. Bueller davası hız kazanıyordu ve hazırlıksızdım.

Vücut kamerası kayıtlarına ya da toksikoloji raporuna henüz bakmamıştım ve geçen hafta Vanessa'yla birlikte Grace'i çocuk doktoruna götürmek için erken çıktıktan sonra başvuru süresini kaçırdığım için Marcus bana ters ters bakıyordu.

Onunla doktora gitmeyi planlamamıştım. Vanessa beni davet etmemişti. Ama bebeğin doktor randevusu olduğundan Lenny'ye bahsedince çocukların aşı yapılırken teselli edilemeyecek kadar çok ağladığını söylemişti. Sonra Vanessa'nın Grace'e oraya gitmeden önce Tylenol vermesi gerektiğini söylemişti ve bunu yapıp yapmadığından emin değildim. Ona mesaj atmıştım ama yanıt vermemişti.

Konferans görüşmesinde oturmuş ayağımı yere vurarak telefonuma bakıp dururken, en sonunda kahretsin deyip dışarı çıkmış ve doktorun ofisine gitmiştim.

Vanessa, Grace'i benim gibi sakinleştiremiyordu. Benim yanımda daha sakin olduğunu söylerken haklıydı. Mız mızlandığında onu kucağıma almam hoşuna gidiyordu; aslına bakılırsa, gerçekten huysuzlandığında beni Vanessa'ya tercih ediyordu. Aşları yapılırken onu benim tutmam daha iyi olurdu, zaten doktoruyla da tanışmak istiyordum. Daha önce yanlış tedavi uygulayıp uygulamadığına dair onu kontrol etmek ve en azından WebMD'deki değerlendirmelerini kontrol etmek istiyordum.

Hemşireler benden "baba" diye söz edip durdular. Vanessa her defasında kıkırdadı.

Sadece bir saatliğine gitmiştim ama bu aksaklık tüm günümü berbat etmişti. Başvuruda dikkatsizlik etmiştim ve danışmanlık görüşmesine on dakika gecikmiştim. Lenny konferans görüşmesinin geri kalanında benim için not almıştı ama herkes telefondayken soru sorma şansımı kaybetmiş, bu yüzden de arayı kapatmak için onlara e-posta göndermek zorunda kalmışım.

Gün ortasında çıkmanın yanı sıra neredeyse iki haftadır sekiz saatten fazla çalışmamıştım. Genelde davalarımı ayırdığım süreyi artık Vanessa'ya ayırıyordum.

Görev devretmeye başlamıştım.

Daha önce işimi başkasına hiç vermemiştim. *Hem de hiç*. Her zaman her şeyi kendim yapardım. Bu sayede daha az hata olurdu. Ama Lenny'ye Garcia dosyasını vermiştim çünkü bunu yapmazsam ya temsilimin niteliğinden ya da Vanessa'dan ödün vermem gerekecekti. Hayatımda ilk kez işim önceliğim değildi. Son zamanlarda saat beş olduğunda ofisten çıkıyordum. Onunla geçirdiğim süreyi kaybetmek

istemiyordum. Grace'i alıp dairesine döneceğini ve evimin yine bomboş, cansız kalacağını bildiğim için gecenin sonundan bile nefret etmeye başlamıştım.

Her şeyde geride kalmıştım. *Her şeyde*. Yetişmeye çalıştığım için öğle tatillerinde bile çalışıyordum. Buna mecburdum çünkü bugün herkes için kısa bir gündü. Hepimiz her sene yaptığımız gibi erkenden çıkıp Çocuk Hastanesi'nin galasına gidecektik.

Bunu sabırsızlıkla beklediğim söylenemezdi.

Galayı genel olarak severdim. Yemek ve eğlence her zaman iyi olurdu, iş dışında ekibin geri kalanıyla vakit geçirmek de güzeldi. Daha önce Rachel bu hafta sonu gelmeyi planlamadığı için sadece tek kişilik yer ayırtmıştım. Son anda Vanessa için bir bilet almaya çalışsam da hepsi satılmıştı.

Orada olmayacaktı.

Birdenbire biftek ve ıstakoz yiyip canlı müzik dinlemenin bu gece yapmak istediğim en son şey olduğunu fark ettim.

İki haftadır her gün Vanessa'yla vakit geçiriyordum. Her akşam birlikte yemek yiyorduk. Geçen hafta sonu kar yağdığı için dışarı çıkmamış, binanın birinci katında dolaşıp duvarlara karalanmış isimleri Google'da araştırarak, *The Office* izleyerek ve birbirimizin evleri arasında mekik dokuyarak geçirmiştik.

Hayatlarımız öylece karışıp birleşmişti. Kanepemdeki minderlerin arasında bebek çorapları bulmuştum ve tezgâhta, Basil Hayden viski karafımın hemen yanında bir biberon ısıtıcısı vardı. İki daire arasında taşıyıp durmamıza gerek kalmaması için kendime portatif oyun parkı ve salıncak almıştım.

Vanessa bana yedek anahtarını vermişti ve evdeyken artık kapımı bile kilitlemiyordum. Dilediği gibi girip çı-

kıyordu. Kapımı tıklatmıyordu bile. Sanki bir sohbetin ortasındaymışız gibi konuşarak içeri giriyor, çamaşırları yıkıyor, espresso makinemi kullanıyor, ben isteyken Harry Puppins'i evine götürüyor ve duş alırken ya da dışarıda yapması gereken işler olduğunda Grace'i bana bırakıyordu. Dün pijamalarıyla ağırlık sehpa oturmaş onun için hazırladığım *frittata*'yı yerken, ben de koşu bandımda dokuz buçuk kilometre koşmuştum. Her zaman oradaydılar. Vanessa her zaman oradaydı. Bu hoşuma gidiyordu. Ondan *hoşlanıyordum*.

Hem de çok.

Bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığı için bu durumla ilgili ne hissettiğimi anlamakta zorlanıyordum.

İlişkimizin temeli birbirimize asılmamaktan oluşuyordu. Evet, Vanessa benimle flört ediyordu. Ama bu onun karakterinin bir parçasıydı. Ne kadar çekici olduğumu söyler söylemez, neredeyse aynı cümle içinde kimseyle çıkmadığını tekrarladığı anlar olmuştu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sevgili olmakla ilgilenmediği konusunda oldukça açıktı. Belki de bu yüzden benimle bu kadar çok vakit geçirmekten çekinmiyordu çünkü onunla yatmaya çalışmıyordum.

Bu konuyu açarsam, ona nasıl hissettiğimden bahsetmeye çalışırsam arkadaşlığımızı kaybetme riski olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Çizgiyi aşmakla ilgili konuşmak bile bunu yapmak sayılırdı. Konuşursam, sonrasında hiçbir zaman eyleme dökmesek de her zaman daha fazlasını istediğimi bilecektik. Bu da bazı şeyleri değiştirecekti ve bir şeylerin değişmesi beni dehşete düşürüyordu. Şu an elimde olanı kaybedemezdim.

Becky evraklarını düzgün bir yığın hâline getirip dirseklerine yaslanarak öne eğildi. "Eee, Vanessa'yla vakit geçirmek nasıl bir şey?" Sırıttı. "VIP muamelesi görüyor

musunuz? Bu havalı mı? Bir yerlere gittiğinizde insanlar etrafınızı sarıyor mu, koruması gibi yabancı adamları ondan uzaklaştırmak zorunda kalıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Arada sırada imza veriyor. O yanını pek görmedim. Normal şeyler yapıyoruz. O da herkes gibi,” dedim düzelttiğim evraklara bir ataş takarak.

Becky masanın diğer tarafından şaşkınlıkla bana baktı. “Pekâlâ ama o herkes gibi değil. İnsanlar ona *bayılıyorlar*. Sırf onunla bir fotoğraf çektirebilmek için etkinliklerde para ödüyorlar ama sen onunla gelişigüzel şekilde vakit geçiriyorsun ve bu seni çıldırtmıyor, öyle mi?!”

“Onunla vakit geçirebildiğim için minnettarım. Gelişigüzel şekilde.” Yanlış yazdığım bir kelimenin etrafına daire çizdim.

Becky bana delirmiş gibi baktı.

Onunla dalga geçmek hoşuma gidiyordu.

Gözlerini kırıştırdı. “Anlamıyorsun, değil mi? Komşun Amerika’nın en sevilen kadınlarından biri ve bunu tamamen anladığını sanmıyorum. Bir keresinde Tom Hanks’le bir panelde jüri üyesiydi ve *ondan* ‘iyi olan’ diye bahsettiler. Gordon Ramsay’nin yemek programına katıldı ve Gordon ona bağırmayı reddetti. Post Malone dudağının iç kısmına onun adını dövme yaptırdı!”

Becky’ye baktım. “Tom Hanks’le mi tanışmış?”

Dehşete kapılmış gibi gözlerini bana dikmişti. “Neden bunların *hiçbirini* bilmiyorsun?”

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Tom Hanks’ten ya da Gordon Ramsay programından haberim yoktu. Post Malone’un ne olduğunu da bilmiyordum.

Vanessa’nın ünlü olduğunun farkındaydım. Ama benim için o sadece... *Vanessa’ydı*. Akli başında ve normaldi. Ge-

nellikle ne iş yaptığını bile unutuyordum, sanırım o da bunu tercih ediyordu. Kanalından bahsetmekten hoşlanmıyordu.

Açıkçası, birlikte dışarı çıktığımızda tanındığını fark ettiğim anlar olmuştu. İnsanlar yanına gelmeseler bile kim olduğunu bildiklerini görebiliyordum.

Asla onun gibi kamera karşısında olup hayatımı gözler önüne seremez, tanınırlıkla baş edemezdim. İşinin bu kısmından hoşlandığını sanmıyordum ama onun için ALS araştırmalarına para toplamak mahremiyetinden daha önemliydi. Sanırım insan kendisi için böyle önemli bir şey bulduğunda buna değiyordu.

“Ne kadar şanslı olduğumu ya da Vanessa’nın ne kadar inanılmaz birisi olduğunu bana söylemene gerek yok,” dedim. “Son derece farkındayım.”

Becky bana bakarken başını iki yana salladı; bu kadar sıradan ve cahil olmam karşısında nutku tutulmuştu sanki. Bu konuda dedikodu yapmaya yaklaşmadığımı görünce hayal kırıklığıyla içini çekip önündeki celplere döndü.

Arada sırada ünlü sürprizleri hariç, iki hafta içinde Vanessa ve ailesi hakkında, Rachel ve ailesine dair sekiz ayda öğrendiğimden daha fazla şey bildiğimi fark ettim.

O ilişki bittiğinden beri hakkında düşünmek için fazlasıyla zamanım olmuştu ve hiç hoşuma gitmeyen sonuçlar çıkarıyordum.

Bir yanım Rachel’in gerçek hayatı hakkında neden ke-tum olduğunu biliyordu ve bu yüzden onu daha iyi tanı-mış ya da ne yaptığını yakalayamamıştım. Ama diğer ya-nım da o ilişkideki *kendi* rolümü merak etmeye başlamıştı. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onu tanımak isteyecek ka-dar umursamamıştım.

Arkadaşlarıyla ve ailesiyle tanışmak ya da onu Seatt-le’da ziyaret etmek için çaba göstermemiştim. Birkaç gün

bana mesaj atmazsa ya da aramalarımı yanıt vermezse farkında bile olmuyordum çünkü zaten onunla konuşmaya ayıracak vaktim yoktu.

Rachel'in yaptıkları için kendimi suçlamıyordum. Ama Vanessa haftalar önce söylediği şeyde haklıydı. Dengem yoktu. Hayatımda neredeyse bir sene çıkmamıza rağmen benim için bir yabancı olan, ayda bir kez gördüğüm bir kız arkadaşına yer vardı çünkü sadece bu kadarına izin vermiştim. Hayatımın kontrolünü elime almak zorundaydım.

Bir şey daha vardı. Küçük ama aklımı kurcalayan bir ses belki de böyle olmasından *hoşlandığımı* söylüyordu. Rachel belki de ihtiyacım olan bir başka kontrol biçimiydi, daha büyük bir problemin belirtisiydi. İşimi bir numaralı odak noktam hâline getirmek beni incitebilecek, babam gibi beni terk edebilecek biriyle fazla yakınlık kurmamak için kendimi koruma yolumdu. İşin ilginç yanı, Rachel beni sonunda terk etmişti de. Ama bunu düşündükçe umurumda olmadığını fark ediyordum.

Prensip olarak içerlemiş ve kızgındım ama ona âşık olduğum için değildi, alakası bile yoktu. Onu bilerek mi seçmiştim? Bilinçaltımda bir yerde kalbimi kıracak kadar bana yaklaşamayacağını bildiğim için mi?

Bu düşünceden kurtulamadım ve bu hiç hoşuma gitmedi. *Hem de hiç.*

Vanessa çocukluk travmalarının her zaman ilişkilerimizi berbat ettiğini söylemişti. Haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Birçok konuda haklıydı.

Vanessa beni değiştirmişti. *Daha iyi* biri yapmıştı. Dünyayı farklı bir açıdan görmemi sağlamıştı; daha doğrusu, var olduğunu unuttuğum bir açıdan.

Sanki yeniden çocuk olmuştum. Küçük çocuklar gibi oyun oynuyorduk. Oturma odasında su tabancasıyla sa-

vaş yapıyor ve “zemin lav”* oynuyorduk. Dışarısı eksi beş derece olduğunda su kaynatıp sis yapmak için balkondan aşağı döküyorduk. Donmasını izlemek için baloncuk üflüyor, çatıda karın içinde yuvarlanıyor ve paltolarımızla kar yığınının içine gömülüp onu öpmek istememe yol açan kar topu savaşları yapıyorduk.

Karnım ağrıyana kadar gülüyor, etrafımdaki güzellikleri fark ediyor ve geçmişte bir noktada tüm bunları görmeyi bıraktığıma şaşıırıyordum. Onu tanımadan önce yarı ölü gibi hissediyor ve sebebini bile bilmiyordum. Vanessa beni uyandırana kadar sersemletici bir sisin içinde yürüyerek hayatımı geçirmiştım.

Vanessa bir keresinde insan ne istediğini bilmiyorsa paranın mutluluk getirmeyeceğini söylemişti. Her geçen dakika benim için bunun ne olduğu iyice netlik kazanıyordu. Vanessa ve Grace’le birlikte geçirdiğim her gün bundan daha da emin oluyordum. Ama istediğim şey satın alınamazdı. Kazanmak zorundaydım.

Sadece kazanabilip kazanamayacağımı bilmiyordum.

Toplantı odasında Bueller’la ilgili polis raporuna göz gezdirirken, Becky masanın karşı tarafından tiz bir çığlık attı. Onun dramatik davranışları genellikle işimden başımı kaldırıp bakmam için bir sebep oluşturmazdı, bu yüzden kapının girişinde boğazını temizleyene kadar Vanessa’nın pusetinde Grace’le birlikte geldiğini fark etmedim.

“Sen Becky olmalısın?” dedi omzumun üzerinden hipnotize olmuş stajyerime gülümseyerek.

Onu beklenmedik bir şekilde karşımda bulunca kalbim tekledi.

Güzeldi. *Her zaman* güzeldi ama onu görmeye hazır değildim.

* Zeminde lav veya benzeri öldürücü bir madde varmış gibi yapılan, mobilyaların üzerinde kalarak ilerlemeye çalışılan bir oyun. (ed.n.)

Üzerinde daha önce hiç görmediğim mor bir kazak vardı, saçları serbest ve bukleliydi. Bu kadının az önce *beni* görmek için ofisime girdiğini bilmek beni gururlandırdı.

Sırtarak yerimden kalktım. “Hey, geleceğini bilmiyordum.”

“Bu gece seninle vakit geçiremeyeceğim için sürpriz yapıp öğle yemeği getirmek için uğrayabileceğimi düşündüm.” Bir kesekâğıdını kaldırdı.

Ben aptal gibi öylece durup ona gülümserken en sonunda Becky arkamdan hafifçe inledi. “Gidip öğle yemeğimi masamda yiyeceğim,” dedi tiz bir sesle.

Evrak yığınının göğsüne bastırıp deli gibi Vanessa’ya sırtarak yanından geçtikten sonra kapıyı kapattı.

Vanessa bana gülümsedi. “Biliyor musun, ofisinde daha da çekicisin.”

Güldüm.

Grace pusetinden bana gülümsedi. Son birkaç gündür bunu yapıyordu. Ağzında emziği varken onu gülümsettüğimde emzik dışarı fırlıyor, gözleri ışıldayarak bana gülümserken dişetleri ortaya çıkıyordu. Onu gıdıklarsam kıkırdıyordu. Ona doyamıyordum. Onunla oynamaya bayılıyordum.

Onu kollarıma almak için eğilip burnumu yüzüne yaklaştırdım. Üzerinde kar taneleri olan küçük, mavi bir tulum giymişti. Bebek pudrası ve Vanessa’nın parfümü gibi kokuyordu.

Ev gibi kokuyordu.

Grace tombul elini kaldırdı ve dudaklarımla parmaklarını ısırınca neşeli sesler çıkardı. Gülümsememe engel olmadım.

Birdenbire insanın ailesinin, eşi ve çocuklarının onu iş yerinde ziyarete gelmesinin nasıl bir his olduğunu anladım. Beklemediğim bir anda önemsemiş birinin çıkıp gelmesi-

nin verdiği mutluluğu hiç tecrübe etmemiştim. Grace’i kuağımda tutarken Vanessa’ya masamı göstermek istedim. Onu Marcus’la tanıştırmak istedim. Becky’yi hayata döndürüp ikisini resmen tanıştırmak istedim.

“Ne yiyoruz?” diye sordum Vanessa’ya bakarak.

Grace’i kollarımda tutmamı izliyordu. İfadesine anlam veremedim ama dalgın bir hâli vardı.

Başımla masayı işaret ettim. “Hadi oturalım.” Serbest elimle bazı dosyaları kenara itip ona yer açtım.

“Tayland yemeği aldım,” dedi yanında getirdiği kesekğidini masaya koyarken. “Ah, unutmadan, pazartesi günü seninle vakit geiremeyeceğim. Yeni ğrendim.” Bana bakıp altdudağını büktü.

Yüzümün asıldığını fark ettim. “Neden?”

“İşle ilgili bir şey çıktı,” dedi kesekğidının içinden yiyecek paketlerini çıkarırken.

Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştım. İki gece boyunca onu gremeyecektim.

“Grace’e göz kulak olmamı ister misin?” diye sordum sesimdeki hayal kırıklığını duymamasını umarak.

Vanessa kızarmış pilav paketini açıp yemeği bir tabağa aldı. “Gerek yok. Yoga eğitmeninden ona bakmasını isteyecektim.”

“Ben bakabilirim,” dedim, Grace’i pusetine koyup Vanessa’nın yanındaki sandalyeye oturdum.

Vanessa omuzlarını silkti. “Pekâlâ. Madem istiyorsun. Sormadan hareket etmek istemedim.” Yemeğimi servis etmeyi bitirince tabağı önüme kaydıldı.

Kendi tabağını hazırlarken ona baktım. Pek dikkatini vermiyordu.

Geçen hafta bir video için saçlarının uçlarını boyamıştı. Kazağıyla uyumlu olacak şekilde mavi ve mordu. Egzotik

görünüyordu. Gülümsediğinde yanağındaki gamzesi belirliyordu. Burnunda hafif çilleri ve uzun kirpikleri vardı.

Güzeldi.

Malum şeyin gerçekleştiğini, ona normalden daha uzun süre bakmak istediğimi fark ettim. Bu son bir haftadır neredeyse sürekli uğraştığım bir şeydi.

Kendimi beden eğitimi dersindeki bir kızdan hoşlanan ergen oğlanlar gibi hissediyordum. Sürekli ona dokunmak istiyordum. Kanepede yanıma oturduğunda kolumu ona dolamak istiyordum. Markette elini tutmak, evdeki çalışma masamda ne üzerinde çalıştığımı görmek için yanıma geldiğinde onu kucağıma çekmek istiyordum. Bu dürtünün bu kadar güçlü olması saçmalıktı.

Muhtemelen kendi problemlerimi bu duruma yansıttığının farkındaydım ama aramızdaki mesafe bana doğal gelmiyordu. Sanki ikimiz de bunu istiyormuş gibi yapıyorduk ve bunu sürdürmek ikimiz için de çaba gerektiriyordu.

Vanessa benim hakkımda videolar çekiyordu. Onları izlemiyordum, vaktim yoktu. Zaten her video yayınladığında Becky dramatik bir özetini bana anlatıyordu. Genellikle Vanessa o gün ne yaptığımızdan bahsedip ne kadar çekici olduğumu hayranlıkla anlatıyordu, gerçi hiçbirinin önemi yoktu. Gururumun okşanması dışında hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hâlâ sadece arkadaşlık ve yakın gelecekte de öyle kalacaktı gibi görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp yemeğime döndüm.

“Pazar günü ne giymem gerekiyor?” diye sordu Vanessa içeceğini alırken.

Doğum günü için onu dışarı çıkaracaktım. Büyük bir şey planlamıştım.

Yanıtımı beklerken pipetinin ucunu ısırды.

“Sadece güzel bir şey giy. Gri triko elbisen olabilir,” diye önerip eriştemden bir lokma aldım. O elbise ona çok yakıştıyordu.

Ona her şeyi yakıştırıyordum.

“Beni bir yerlere götürdüğün için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, muhtemelen evde otururdum.”

Buna inanmakta zorlandım. “Peki ya diğer arkadaşların? Senin için bir şey yapacak kimse yok mu?”

Omuzlarını silkti. “Bu civarda kimse yok. Birçok arkadaşım var. Sadece eski erkek arkadaşım pek yok. O kadar bekârım ki sarhoşken yanlışlıkla mesaj atacak kimsem yok,” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Sarhoşken bana mesaj atabilirsin.”

Kahkaha attı. “Güzel. Öyle bir şeyin olması an meselesi. İzin verdiğini bilmek iyi oldu. Umarım yazım hataları ve ağlayan yüz emojisinden hoşlanıyorsundur.”

Güldüm.

“Aslında biliyorsun, istersen bir erkek arkadaşın olabilir,” dedim. “Neden kimseyle çıkmadığını hâlâ anlayamıyorum.”

Vanessa dudak büktü. “Kimse benim gibi biriyle uğraşmak istemez. İnan bana.”

“Sandığın kadar kötü değilsin,” dedim bir peçeteyle ağızımı silerken. “Seninle birlikte olan her erkek kendini şanslı hissetmeli.”

Seninle birlikte olmayı isterdim...

Çatalını bana doğrulttu. “İşte bu tam da insanların başkalarına kendilerini iyi hissettirmek için söyledikleri türden bir şey ama genelde harika bir insan olduğunu iddia eden kişilerin seninle çıkmak istememesi tuhaf, değil mi?”

Ses tonunda hafif bir gerginlik vardı.

Bakışlarını kaçırdı ve bıkkınlığa kapıldığında yaptığı gibi saçını alnından geriye itti.

Profiline baktım. “Sorun ne?” diye sordum.

Bana bakmıyordu.

Onu inceledim. Çenesi hafifçe titredi. Dizlerimiz birbirine değene dek sandalyemi çevirdim ve elimi koluna koydum. “Hey, bana bak.”

Göz göze geldiğimiz anda Vanessa gözyaşlarına boğuldu.

Öne eğilip ona sarıldım. “Ne oldu?” Saçını düzelttim. “Hey, şşşt. Söyle bana.”

Sadece ağladı. O *asla* ağlamazdı; *ağlaması gereken* durumlarda bile.

Çaresizliğe kapıldım ve bir anda sorun neyse onu düzeltme ihtiyacı hissettim.

“Vanessa, ne oldu?”

Söyle ki düzelteyim.

Başını iki yana salladı. “Bazen dönüp duruyormuş gibi hissediyorum. Sanki bir hortumun içindeyim ve hareket etmeme engel olamıyorum, sadece senin yanındayken duruyorum.”

Bu sözüne o kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemedim.

Bir süre ona sarılmama izin verdi. Sonra geri çekilip burununu çekti ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Hadi, kurabiye fallarımızı okuyalım. ‘Yataktayken...’ diye başlayıp okursan, her zaman çok komik oluyor.” Zoraki bir şekilde bana gülümsedi.

Makara değiştiren bir projektör gibi aniden sahne değişti.

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapma.”

Zoraki gülümsemesi giderek büyüdü ve gözleri dolu dolu bana gülümsedi. “Neyi?”

“*Bunu*. Mutluymuş gibi yapmanı kastediyorum. Konuyu değiştirip dikkat dağıtıcı bir şey yapıyorsun. Bazen mutsuz olmakta sakınca yoktur. Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin.”

Vanessa bana baktı, birdenbire o kadar üzgün görünmeye başladı ki buna dikkat çekmiş olmaktan neredeyse nefret ettim.

“Adrian, gülmezsem hayatımın geri kalanını ağlayarak geçiririm,” diye fısıldadı.

Bakışlarım gözlerinin arasında gidip geldi. Uzanıp ellerini tuttum. Dizlerimiz hâlâ birbirine değiyordu. Üzüntüsünü içime çekiyormuşum gibi enerjinin aramızda aktığını, onu sakinleştirdiğimi hissedebiliyordum. Üzüntüsünü içime çekmek *istiyordum da*. Mümkün olsaydı, tüm üzüntüsünü ondan alırdım. “Sorun ne?”

Vanessa devam etmek isteyip istemediğine emin değilmiş gibi bir süre bana baktı. “Adrian, elimdeki sorunun sadece karpal tünel olmamasından endişeleniyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Ne olduğunu *düşünüyorsun*?”

Geri çekilip gözlerinde yaşlarla bana baktı. “*Sence* ne olabilir?”

Başımı iki yana salladım. “Dinle beni, sen ölmeyeceksin. Tamam mı? Bundan korkman normal. Özellikle de Melanie’yi kaybettikten sonra. Ama yaşadığın şey bu değil.”

Gözlerini yüzüme dikti. “Ya öyleyse?”

Hiç gözümü ayırmadan ona baktım. “*Değil*. O kadar endişeleniyorsan, gidip kontrol ettirelim...”

Hemen başını iki yana salladı.

Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Ablasının o şekilde ölmesine tanık olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Öylesine nadir bir hastalığın sevdiğiniz birinin başına gelmesi bir daha güvende hissetmeyi oldukça zorlaştırırdı. Bu pazar doğum günüydü. Annesi ve kız kardeşi otuz yaşına kadar yaşayamamışlardı. Vanessa da yirmi dokuzuna girecekti. Bu korkutucu olmalıydı.

Ellerini iyice sıktım. “O zaman sözüme inanmak zorundasın. Güzel, sağlıklı, genç bir kadınsın ve uzun bir ömür süreceksin, Vanessa.” Elimi yanağına koydum. “Her şey yoluna girecek,” dedim nazikçe.

Hüzünlü gözleri gerçeği arıyormuş gibi yüzümde dolaştı. Sıcaklık arıyormuşçasına yanağını hafifçe avucuma çevirdi ve dudakları yanlışlıkla tenime değdi.

Onu öpmek istedim.

Bu dürtü öylesine şiddetliydi ki ona doğru eğilmemek için kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda hissettim.

O güzel ve zeki zihninden geçenler her neyse eğilip onu öperek düşüncelerini uzaklaştırmak nasıl olurdu?

Ama Vanessa onu öpmemi istemiyordu. *Kimsenin* onu öpmesini istemiyordu.

Orası kesindi.

Peçetesini alıp gözlerinin altına bastırınca ona dokunma bahanemin sona ermesine üzüлp elimi yüzünden çektim.

“İşyerinde tüm bunlarla sana yük olduğum için üzgünüm.” Burnunu çekti. “Bu hâlim hoşuna gitmiyor. Eğlenceli hâlimi seviyorsun.”

“*Mutlu* olmanı seviyorum,” dedim dürüstçe. “Eğlence sadece hoş bir yan ürün.”

Konuyu değiştirdi. “Yarın babamın evine gitmeye hazır mısın?” Gözlerinin altını sildi. “İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

“Elbette geliyorum.”

“Emin misin? O evin seni tiksindirdiğini biliyorum.”

Vanessa’nın babasının evinde ya da babasıyla daha fazla vakit geçirme düşüncesi beni heyecanlandırmıyordu. Onların durumunda armut dibinden çok uzak bir yere düşmüştü. Ama oraya uğrayıp Sonja’nın işini yaptığından emin olmak istiyordum.

Bir şey daha vardı.

Vanessa’yla geçireceğim bir geceden vazgeçemezdim. Ne olursa olsun.

Artık ona bakmayı bıraktıktan çok uzun bir süre sonra bile gözkapaklarımın arkasında gördüğüm bir ışıktı ve

bakmaya devam etmek istiyordum. Sürekli. Bu yarın karmakarışık bir evde akşam yemeği yemek anlamına geliyorsa, o hâlde bunu yapacaktım.

Vanessa oturduğu yerden bana baktı. Şimdi daha sakindi.

Benimle öğle yemeği yemenin düşüncelerini dağıtmasına yardımcı olduğu için bugün buraya geldiğini fark ettim. Canını sıkan her neyse ona odaklanmamak için yaptığı şeylerden biriydi.

Bunu hangi sıklıkla yaptığını merak ettim. Mücadele ettiği sıkıntı her neyse ona yenik düşmek yerine neşelenmek için acaba kaç kez benimle vakit geçirmeye gelmişti? Ona kendisini daha iyi hissettirdiğim ya da bu konuda benimle konuşmak için bugün buraya gelmişti.

Çünkü bir hortumun içinde dönüp duruyor ve sadece benimleyken duruluyor.

Sonra bir anda anladım.

İhtiyacı olan kişi bendim. Ben.

Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini doğru düzgün kelimelere dökemiyordum.

Birinin onunla ilgilenmesine izin vermek DNA'sında yoktu. Aynı şey benim için de geçerli olduğundan bunu çok iyi biliyordum. Ailelerimizin dayanağı bizdik, daima diğerlerinin ihtiyacına öncelik veriyorduk, bu yüzden de ona destek olmama izin vermesinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu hafife almadığım bir ayrıcalıktı. Birinin onu yakalamasına ihtiyacı olduğunda sığınabileceği kişi olmak onur vericiydi. Şans eseri, coğrafi bir tesadüf sonucu onu tanıyabilmiş ve onun için bir anlam ifade etmiştim.

Bununla birlikte, onun için bir anlam ifade etmenin yapmak istediğim tek şey olduğunu inkâr edersem yalan söylemiş olurum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İKİNCİ AŞAMAYA GEÇTİĞİMİZDE
VÜCUDUMA GÜLDÜ!

VANESSA

Adrian yüzünde saf bir neşeyle bana baktı.

“Peki bunun neden akıllıca olduğunu düşündün?”

İçerlemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım ama saçımın nasıl sıkıştığı düşünülürse oldukça zordu. “Bak ne diyeceğim? Şu anda beni yargılamana ihtiyacım yok. Hepimiz dev değiliz, bazı insanların portatif merdiven kullanmaları gerekiyor.”

“Merdiven kısmını anlıyorum. Tavan vantilatörüne yakınlığın konusunda bazı şüphelerim var.” Adrian gülüyordu. “İyi ki anahtarını bana vermişsin.”

Üzerinde smokin vardı.

Adrian’ın olduğundan daha çekici görünemeyeceğini sanıyordum ama hayal gücüm bir kez daha beni yanıltmıştı.

Bu gece bir galaya gidecekti. Gitmeden önce onu yakalamayı umarak bu küçük acil durumda bana yardım etmesi için aramıştım. Çoktan mekândaydı. Telefonu kapatmaya

çalışınca sorunun ne olduğunu söylemem için ısrar etti. Ona söyler söylemez de yardımına koştu... ya da amacı beni bu hâlde görmektir.

Bana yardım etmek için merdivene çıkmaya başlayınca sarsılmaya karşı kendimi hazırladım.

“Burada ne yapıyordun?” diye sordu.

“Bir şey. Sana daha sonra göstereceğim.”

Tavanıma karanlıkta parlayan fosforlu yıldızlar yapıştıırıyordum. Vantilatörün üzerindeki kısma birkaç tane yapıştıırken nasıl olduysa saçım süs lambalarından birine takılmıştı. Çözmeyi becerememiştim ve bir elimin yarı uyuşmuş hâlde olması da hiç yardımcı olmuyordu. En sonunda pes edip merdivenin tepesine oturdum ve Adrian’ın eve gelmesini bekledim, neyse ki sadece on beş dakika mahsur kaldım.

Bu merdivende iki yetişkine yetecek kadar yer yoktu. Dizlerim göğsüne çarpınca Adrian duraksadı. “Bana yer açmazsan oraya çıkamam...”

Yani bacaklarımı iki yana açıp son iki basamağı aralarından geçerek çıkmasına izin vermezsem...

Aman Tanrım.

Binanın bakımından sorumlu adam bu sabah istediğim merdiveni getirdiğinde duşa girmek üzereydim. Eve dönmenden önce merdiveni geri istediğı için projeme hemen girişmeye karar vermiştim. Bu da üzerimde kalçalarımın hemen altında biten, koyu mavi ipek bir sabahlık olduğu anlamına geliyordu. Sutyenim ya da iç çamaşırım yoktu. Sadece ben ve ince bir kumaş vardı. Bu durumdayken saçım armatüre takılmıştı. Kahrolası hayatım.

Sabahlığımı bacaklarımın arasına sıkıştırıp dizlerimi aralarken yerin yarılıp beni yutmasını diledim.

Hakkını vermem gerekir ki Adrian aşağıya bakmadı.

İki basamak daha çıktı ve fermuarı doğruca kasiğıma baskı yaptı. Neredeyse arka üstü düşecektim.

Kürek kemiklerimin arasına elini koyup beni yakaladı. “Bana tutunsan iyi olacak,” dedi. “Düşmeni istemem.”

TANRIM.

Kollarımı beline dolarken içten içe biraz öldüm.

“İyi misin?” diye sorarken göğsü resmen yanağımda gümbürdedi.

Başımla onayladım.

Hayır, iyi *değildim*. Gün boyunca iyi olmamıştım.

Bu sabah evlat edinme avukatıyla görüşmeye gitmiştim.

Ondan yararlanıp yararlanmayacağım kesin değildi. Annabel hâlâ hayatını toparlayabilirdi. Ama evlat edinmenin yine de ciddi ciddi göz önünde bulundurmam gereken bir şey olduğunu bilmek beni oldukça sarstı. Daha önce Adrian’ın ofisine giderken gözyaşlarımı bastırmıştım. Oraya varınca kontrolümü yitirip hıçkırarak kravatını berbat etmiştim. Ardından eve dönmüş ve saçımı tavan vantilatörüne sıkıştırmayı başarmıştım. Karıncalanıp duran aptal parmaklarım da beni kurtarmayı becerememişti. Şimdi de bacaklarımı Adrian’ın iki yanına dolamıştım; bir yandan oldukça tahrik edici, öte yandan son derece üzücüydü çünkü o kusursuzdu ve bu yüzden benimle ilgilenmiyordu.

Bay Copeland’i tanıdıkça biriyle çıkmak konusundaki düşüncelerim biraz değişmişti. Hastalanma ihtimalim varken biriyle çıkmanın adil olduğunu düşünmüyordum. Ama birisi, tıpkı Adrian gibi hastalanabileceğimi *biliyorsa* ve yine de beni istiyorsa? Adama ne yapacağını söylemek bana düşer miydi? Bu yüzden ona elimden bahsetmiştim. Ayrıca stratejik bir şekilde bana asılmamasından memnun olduğumu söylemekten de bu yüzden vazgeçmiştim. Lafı dolandırmadan ondan hoşlandığımı söylemeye cesaret edemiyordum. Vereceği yanıtta çok korkuyordum. Üstelik

böyle bir konu nasıl açılabilirdi ki? *Hey, senden hoşlanıyorum. Kısa bir süre önce berbat bir ayrılık yaşadığını, dost olmamız gerektiğini biliyorum ve bir sene içinde ölebilirim, böyle bir ilişkiye var mısın? AHH!*

Arsızca onunla flört etmeme yeterince tahammül etmişti ama flörtlerime asla karşılık vermemişti; sanırım ondan beklemem gereken de buydu. Bana karşı bir adım atsaydı, hâlâ üzerindeyken takım elbisesine tırmanabilirdim. Beni üzerinden inmeye ikna etmek için yere pahalı trüf çikolatalar saçması ve sonra kaçması gerekirdi çünkü onu asla bırakmazdım.

Adrian uzanıp ellerini başımın üzerine götürdü. “Bunu nasıl başardın?”

Göğsü yüzümün hemen dibindeydi. Ofisinde ağlarken de bu durumdaydık ve tıpkı daha önce olduğu gibi çok güzel kokuyor, etrafına bir sıcaklık yayıyordu ve bana, mezarıma vajinam örümcek ağı tutmuş bir şekilde gireceğimi hatırlatıyordu.

“Hımm, bilmiyorum. Bahse girerim, Sloan Monroe da sık sık saçını tavandaki vantilatöre sıkıştırıyordu.”

“Ah, hayır. Sloan’ın hiç böyle bir şey yapmadığına seni temin edebilirim. O saçını tavan vantilatörüne sıkıştırabilecek bir tip değil.”

“Şimdi bir de tip mi çıktı?”

Adrian biraz daha kurcaladı. “Eh, pervane sığarsa...”

Gülümsememek için kendimi tuttum.

Saçımı kurtardığı anda bunu hissedip rahat bir nefes verdim.

“İşte,” dedi tepemden. “Artık özgürsün.”

Başımı ovuşturdum ve Adrian benimle göz hizasına gelene kadar basamakları indi. “Hep başını böyle derde mi sokarsın?” Sırıtiyordu.

Yüzü çok yakındı ve hâlâ açık bacaklarımın arasında duruyordu.

Bazen ona bakarken nefesimin kesildiğini hissediyordum.

Daha önce ofisindeyken Grace'i kucağına aldığında, bir gün çok iyi bir baba olacağını düşünmüş ve kendi ortamında görünce onunla gurur duymuştum. Çok zeki ve becerikliydi, son birkaç hafta içinde kendimi tamamen ona kaptırdığımı fark ettim... Ben bunu yaptıkça elimin durumu iyice kötüye gitti. Sanki bunlar bağlantılıydı ve Adrian'a beslediğim duyguların bir bedeli vardı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Gitmelisin. Galanı kaçırıyorsun."

Adrian bir süre bekledi. Sanki orada durmak *hoşuna gidiyordu*. Sonra bakışlarını benden uzaklaştırıp yere atladı ve merdivenden inmeme yardım etti.

Gitmeye yönelik bir hamlede bulunmadı.

Grace'in salıncağının yanında durdu ve çömelip ona selam verdi. Grace ona gülümserken emziği ağzından fırladı. Adrian karnını gıdıkladıktan sonra emziği tekrar ağzına taktı. Ardından, gitmek yerine, Harry Puppins'i köpek yatağından alıp sırtını şifoniyerime yasladı ve köpeğin başını okşarken bana gülümsedi.

Pekâlâ...

Sabahlığımı vücuduma sıkıca doladım. "O hâlde yarın görüşürüz?" dedim sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek. "Babam beni utandıracak. Umarım bunu biliyorsundur."

Adrian öylece durdu. "İdare edersin."

Bunu kendi kendime söylediğimde saçmalık olduğunu düşünüyordum. *Adrian* söyleyince ona inandım. Belki de bazı şeyleri düzeltmenin bir yolunu bildiği ya da bana düzgün olmadıklarını unutturabildiği içindi.

Babam evde kaydettiği ilerlemeyi görmemi istiyordu. Gardırop üzerine devrildiğinden beri oraya gitmemiştim.

Sonja iki hafta önce işe başladığından beri sık sık konuşmuştuk. Babam onu gerçekten *sevmiştir*. Sonja profesyonel bir düzenleyici ve biyolojik tehlike konusunda uzmanlaşmış bir temizlik ekibi getirtmek istemiştir. İsteddiği her şeyi yaptım. Düşünmeden para saçtım. O parayı ya şimdi harcayıp babamı iyi bir noktaya taşıyacaktım ya da babam ben öldükten sonra parayı saçma sapan şeylere harcayacaktı; şimdi harcamayı tercih ederdim.

Sonja ayrıca obsesif kompulsif bozukluğu tedavi eden bir terapist önermişti, sanırım babamın bu hastalıktan mustarip olduğunu düşünüyordu. Babam haftada iki kez onunla görüşüyordu.

Babam gelişimi konusunda oldukça heyecanlıydı ama ben şüpheliydim. İçini iyice kurcalamadan bir poşet çöp bile atamadığımdan, Sonja'nın büyük bir fark yaratabildiğini sanmıyordum.

Her neyse, şu anda tek problem her şeyi maddi olarak karşılamaya devam edecek kadar video çekmememdi. Önümdeki on iki ay boyunca halletmem gereken şeyler için yetersizdi.

İsa Karın Kaslı videomdan sonra üç video daha yayınlamıştım. Birincisinde saçımı boyadım ve Adrian'dan hiç bahsetmedim. Herkesin onun hakkında bir şeyler duymak istediği düşünülürse, bunun çılgınlık olduğunu biliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımın o tarafı sadece *bana* ait olsun istiyordum.

Adrian benim için bir anekdot değildi. Gerçekti. Onun için hissettiklerim gerçekti. Milyonlarca yabancıyı sırf eğlenmeleri için katılmaya davet ederek bunu ucuzlaştırdığımı hissettim. Ama saçımı boyadığım video ilgi çekmedi. İz-

leyicilerim *kızgınlardı*. İnsanlar İsa Karın Kaslı'yı duymak için can atıyorlardı ve onlara istediklerini vermezsem abonelerimi kaybetmekten korktum; para kazanmamayı göze alamazdım. O yüzden sonraki iki video Adrian'la geçirdiğim günlerin birer özetiydi; son derece romantik, çocuksu bir aşk yaşıyormuş gibi davranıyordum ve açıkçası rol yapmıyordum. Drake'le ilişkimden beri en çok izlenen videolardan bazıları bunlar oldu. Özel hayatımı paylaşmaktan pek hoşlanmasam da bu sevimsiz ama gerekli bir şeydi.

Pazartesi günkü video için oldukça sarsıcı bir şey planlamıştım ve bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Paraya ihtiyacım vardı. Günlük yaşamımı sürdürmeye yetecek kadar vardı, buna babamın ve Brent'in masrafları da dahildi. Yıllardır hastalanma ihtimalime karşı kenara yeterince para ayırmıştım. Ama bundan daha ilerisini düşünmem gerekiyordu.

Aileme hayatlarının geri kalanı boyunca mütevazı bir şekilde yaşayacakları kadar kazanç sağlamak istiyordum. Dün muhasebecimle görüşüp Grace, Brent, babam ve Annabel için güvence oluşturmuştum; Annabel'in her ay uyuşturucu testi yaptırması şartıyla fona erişimi olacaktı ve testi geçemezse bir rehabilitasyon merkezine yatmak zorundaydı. Kusursuz bir plan değildi ama en azından onun biraz sorumluluk almasını sağlardı.

Ben öldükten sonra Sonja'nın çalışmaya devam etmesi için de maaş ayarlamıştım ve hayır kurumuma yüklü miktarda para kalmasını garanti altına almıştım. Organlarımı bağışlamayı da ihmal etmedim. DNA'ndaki kusurlar organ bağışçısı olmama engel değildi. Tüm organlarımı alabilirlerdi ve böyle yapmalarını umuyordum.

Hâlâ cenaze törenimi ayarlamam gerekiyordu ama henüz onun için hazır değildim. Gerçi onun da masraflarını

karşılayacaktım. Gittiğimde kimseyi bu detaylarla uğraşmak zorunda bırakmayacaktım.

Son iki haftadır Adrian isteyken bu iç karartıcı “yolun sonu” listesiyle uğraşıyordum. Akşam olunca da her şeyi boş veriyordum. Adrian’la akşam yemeği yiyordum ve bana her şeyi unutturuyordu. Kendisi ve muhteşem yeşil gözleri dışında hiçbir şey kalmayana dek berbat dünyanın etrafımda bulanıklaşmasını sağlıyordu, geceleri evime dönmek bile istemiyordum. Onun yanında kalıp bana hissettirdiklerini hissetmeye devam etmek istiyordum. Durulmak istiyordum.

Adrian şifoniyerden uzaklaşıp Harry Puppins’i yatağına koydu. “Sen giyinirken Grace’i biberonla beslememi ister misin?” diye sordu merdiveni katlayıp duvara yaslariken.

Başımı iki yana salladım. “Geri dönmelisin. Galayı çıkaracaksın...”

O anda fark ettim.

Adrian’ın gelmesini beklemiyordum. Henüz ortalığı toplamamıştım ve bu kirli büyükanne külotumun hâlâ halının üzerinde, giysilerimi çıkardığım yerde, tam aramızda durduğu anlamına geliyordu.

Dehşete kapılarak nefesimi tuttuğum anda Adrian’a baktım ve gözlerinin yere doğru benimkileri takip ettiğini fark ettim.

Utancımdan boynum kıpkırmızı oldu. Bir an için gözlerimi kocaman açarak ona baktım, sonra iç çamaşırımı almak için yere eğildim. Ama eğilirken sabahlığımın geniş yenine basınca memelerimden biri dışarı fırladı. Çığlık atıp frari mememi örttüm ama çok geçti. Adrian görmüştü. *Her şeyi görmüştü.*

Sabahlığımı sıkıca etrafıma dolayarak kaskatı kesilirken, özgür iradesiyle tekrar dışarı kaçabilirmiş gibi elimi

göğsüme bastırdım. “Hayır,” diye nefesimi verdim. “Hayır hayır hayır. Bu olmadı.”

“Sorun değil,” dedi Adrian hemen. “Büyük bir mesele değil.” Dudaklarının kenarı seğirdi.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. “Hayatım kahrolası bir romantik komedi gibi...” diye fısıldadım. “Senin üzerinde smokin var ve benim memelerim ortada uçuşuyor.”

Adrian artık sırtıyordu ve çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. “Hiç komik değil! Az önce ikinci aşamaya geçtik!”

Daha fazla dayanamayıp kahkahalara boğuldu.

İçerlemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım ama Adrian’ın kahkahası *beni* de güldürdü. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Gördüğün *her şeyi* unutsan iyi olur.”

Başını iki yana salladı. “Ah, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Adrian, seni öldürürüm. Hapse girmekten korkmuyorum.”

Artık katıla katıla gülüyordu. “Beni neyle öldüreceksin? Silahla mı yoksa şu saplayabileceğin küçük şeyle mi?”

“Adrian!” Ah! “Çık dışarı!”

Onu çekiştirerek kapıdan çıkardım, galasının yolunu tutarken koridorda hâlâ güldüğünü duyabiliyordum.

Yüzüne tekrar bakmadan önce muhtemelen en az bir aya ihtiyacım vardı.

Ama bana yaklaşık beş dakika verdi.

Biri kapımı tıklattı, eğilip delikten bakınca diğer taraftan bir parmakla kapatıldığını gördüm.

“Kim o?” diye sordum çoktan bir tahminim olsa da.

“Oda servisi,” dedi kapıya doğru gülünç, bir tiz sesle. Zinciri yuvasından çıkarırken gözlerimi devirdim.

Üzerinde hâlâ smokiniyle ön kolunu kapı çerçeveme yaslamış duruyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne var? Mememe gülmek için geldiysen, özel davetine dönebilirsin.”

Adrian ıslıl ıslıl gülümsemelerinden birini takınarak bana baktı. “Dönmeyeceğim. Sana bir şey getirdim. İçeri girme- me izin ver ve gözlerini kapat.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Geri gitmeyecek misin?”

“Gözlerini. Kapat.”

Ona ters bir bakış attım ama kapıyı ardına kadar açıp gözlerimi kapattım. İçeri girdiğini, sonra da sürgülü cam kapının açıldığını duydum. “Ne yapıyorsun?” diye sorarken soğuk hava dalgasını hissettim.

“Sakın gözlerini açma,” dedi Adrian, sesi dışarıdan geliyor gibiydi.

Kapının kapandığını, perdelerimin çekildiğini duydum. Adrian tekrar konuştuğunda tam karşımda duruyordu. “Pekâlâ. Artık bakabilirsin.”

Gözlerimi açtığımda onu beni komik buluyormuş gibi gülümserken buldum. Smokininin ön kısmı ıslaktı.

“Neden ıslaksın?”

“Gidip kanepeye otur.”

“Neden?”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hadi.”

Onu süzdüm ama kanepeye gidip minderlerden birine yerleştim.

Adrian koridora çıkıp büyük bir yiyecek poşetiyle geri geldi. Smokininin ceketini çıkarıp mutfak masamın sandalyelerinden birinin arkasına astı. Sonra papyonunu gevşetti ve ıslak gömleğinin düğmelerini çözüp onu da çıkardı. Kanepede yanıma oturduğunda üzerinde beyaz tişörtü ve pantolonundan başka bir şey yoktu. Sehpa eğilip yiyecek

paketlerini çıkarmaya başladı. Sonra birini açtı ve kocaman, turuncu bir ıstakozu kaldırıp salladı.

Kahkaha attım. “Bana ıstakoz mu getirdin?”

“Havyar, karides, baklava ve kanepeler... Hatta garnitür bile getirdim. Bak.” Kollarını poşete sokup üzerine yardım kuruluşunun isminin kazındığı yarısı kesilmiş bir karpuzu gururla çıkardı.

Güldüm. “Aman Tanrım, bir daha Depot’a gitmene izin vermeyecekler.”

Karpuzu uygunsuz bir masa süsüymüş gibi sehpanın ortasına koydu.

Hâlâ *gülümsüyordu*.

“Şunu kessen iyi olacak,” dedim ona yan gözle bakarak.

“Ne? Sadece Lenny’nin söylediği komik bir şey aklıma geldi.”

“Yalan söylüyorsun.”

Belki de karşısında kendimi her gülünç duruma düşürdüğümde bir Kegel egzersizi yapmaya başlamalı ve bu utançtan fayda sağlamalıydım. İki hafta içinde pelvik taban kasımla bir erkeği ortadan ikiye bölebilecek hâle gelebilirdim.

“Aslında seni daha önce de üstsüz gördüm. Tabloda.” Başıyla duvarı işaret etti.

“Tamam ama aynı şey *değil*. O bir çizim ve ressam başına buyruk takıldı...”

“Hayır, öyle yapmamış. Açıkçası hakkını tam olarak vermemiş.” Bana yan gözle baktı. “En azından gördüğüm kısım için.” Sırıtip poşettekilerin tamamını çıkardı.

Elimle gülümsememi gizlemek zorunda kaldım.

“Pekâlâ, ne yemek istersin?” diye sordu.

“Ah, hepsini? Ama geri dönmen gerekmediğinden emin misin?”

Erimiş tereyağı kutusunun kapağını açtı. “Bence yardım gecesi bensiz de devam edebilir.”

“Tavan vantilatörüne sıkışmış hâlde ölmediğimden emin olmak için yemekten ayrılmak zorunda kalmana rağmen bana kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?”

Güldü.

Kaşlarımı çattım. “Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?” Yanında getirdiği şeylere baktım. “Seni aradıktan yaklaşık on dakika sonra geldin. Tüm bunları hazırlatıp üstelik bir garnitür çalmana rağmen nasıl imdadıma bir saatten kısa sürede yetiştin?”

Adrian boğazını temizledi ve sehpaye çıkardığı yiyeceklerle bakarak konuştu. “Zaten yoldaydım.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Seni aradığımda eve mi dönüyordun? Parti altı buçukta başladı. Şu anda yediyi çeyrek geçiyor. Eline bir poşet alıp yağmalamaya mı başladın? Kalmayı planlamıyor muydun?”

“Sanırım hayır.”

Birkaç yemek kabını daha açmasını izledim. “*Neden?*”

Uzun bir süre yanıt vermedi. “Zor bir gün geçirdiğini ve biriyle birlikte televizyon izlemek isteyebileceğini düşündüm.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

O biletlerin her biri iki yüz dolardı. *Kontrol etmiştim.* Onunla birlikte gidebilmek için ben de almak istemişim. Gerçi beni davet etmemişti. Ama etkinliğin biletleri tükenmeseydi, utanmadan oraya giderdim.

Sessiz müzayede, bir çekiliş, canlı müzik ve dans vardı. Etkinlik gece yarısına kadar sürecekti. Adrian bir smokin kiralamıştı. Sonra da öylece... *Çekip gitmiş miydi? Benimle televizyon izlemek için mi?*

Ya Marcus’la dışarı çıkmaktan gerçekten nefret ediyordu ya da *The Office*’i gerçekten sevmişti.

Hey, belki de benden çok hoşlanıyor ve uzak durmaya dayanamıyordu, mümkün olduğunca hızlıca yanıma dönmek istemişti.

Ha *ha*.

“Sürprizimi görmek ister misin?” diye sordu.

“Bu değil mi?”

Gülümseyip ayağa kalktı. Sürgülü cam kapımın perdesini çekip açmasını izledim.

Ellerimi ağzıma götürdüm.

Orada, balkonumun karla kaplı küçük bistro masasında buzdan bir kuğu heykeli vardı.

“Tatlı büfesinden aldım.” Adrian elini havaya kaldırdı. “Endişelenme, çalmadım. Onun için birkaç yüz dolar bağışta bulundum. Almama seve seve izin verdiler.”

Başımı iki yana salladım. “Onu yukarı mı taşıdın?” diye nefesimi verdim.

“İlkbahara kadar orada olacak. Ona her baktığında o buz küpünü senin için iki kişilik arabamda taşıdığımı hatırlamanı istiyorum.”

Yüreğim sızladı, bir okyanusun ötesine uzanmaya çalışan kollar gibi boş yere ona uzandı.

Adrian harikaydı. Her açıdan harikaydı.

Tek istediğim yaşamaktı. Yaşlanmak ve daha fazla vaktimin olmasıydı. Şimdiyse bunlar kadar istediğim bir şey daha vardı.

Onu istiyordum.

Ama muhtemelen hiçbiri benim olmayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU İNSANLAR ÇÖPLÜKTE
AKŞAM YEMEĞİ YİYORLAR,
SEBEBİNE ASLA İNANAMAYACAKSINIZ!

VANESSA

Babamın garaj yoluna girdik. Cumartesi akşamı saat altı buçuktu. Grace'i yoga eğitmeni kadına bırakmıştık. Adrian ile benim iki saat boyunca katlanmaya razı olduğumuz kapkara küfü ve toz akarlarını solumasını istemiyordum.

Adrian arabayı park edip eve baktı. "Gerçekten orada akşam yemeği mi yiyeceğiz?" diye keyifsizce sordu.

Ona döndüm. "Benimle birlikte hepatit virüslerinden birine yakalanmak istediğini sanıyordum?"

Alaycı bir şekilde güldü.

Carmex'imi sutyenimin içinden çıkardım. "Babamın bizi öldürmeyecek bir yemek pişirebileceğini sanmıyorum ama Sonja'ya güveniyorum," dedim dudak balmını sürerken, sonra kapağını kapatıp tekrar bluzumun içine attım. "Bence idare edeceğiz."

Ön camdan dışarı baktım. Noel ışıkları yanıyordu. Babamın kutlama modunda olduğunu söylemek isterdim ama ışıklar dört sene önce asılmış ve asla kaldırılmamıştı. Yılın bir ayı boyunca babamın evi komşuları sinirlendirmiyordu.

“Baban ne iş yapıyor?” diye sordu Adrian.

Başımı iki yana salladım. “Şu an mı? Hiçbir şey. Pek çalıştığı söylenemez. Eskiden muhasebeciydi. Çok zekidir. Sonra biriktirdiği rasgele şeyleri satabildiğini keşfedince işini bırakıp eBay ve Craigslist’te satış yapmaya başladı. Ama pek becerikli değildi ve satmaya çalıştığı şeylerin çoğu işe yaramazdı, o yüzden yeterince para kazanamadı. O noktada istifçilik alışkanlığı iyice kötüye gitti çünkü her şey ‘tamir edilip satılabilir’ hâle geldi.” Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. “Eve her şeyi getirmeye başladı. Kaldırımın kenarında duran bir klozet. Kırık bir valiz, birinin eski buz patenleri.”

“Bisikletler.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Çoook fazla bisiklet.”

İçimi çektim. “Çok üzerine gittiğimi biliyorum ama bence elinden geleni yaptı.” Duraksadım. “Yaşadığı şeyler hiç kolay değildi. Yeterince trajedi herkesin kötüye gitmesine sebep olabilir.”

Adrian bana döndü. “Bence bu kişinin karakterine bağlı. Bilirsin, sen de babanın yaşadığı şeyleri yaşadın ama onun gibi kötüye gitmedin.”

Ona hafifçe gülümsedim. “Evet. Sanırım bu tür şeyler yaşlandıkça kötüleşiyor. Umarım beni de etkileyeceği kadar uzun süre yaşarım. Evinde bulduğu şeyleri paket yapıp Noel’de hediye olarak dağıtan eksantrik bir yaşlı kadına dönüşürüm.”

Güldü.

Onu dürttüm. “Hey, ben senin çılgın ailenle ne zaman tanışacağım?” diye sordum. “Tüm ilginin benimkilerde toplanması hiç adil değil.”

“Ailem şu anda Nebraska’da. Annem, kocası ve büyü-kannemle ekim ayında oraya taşındı. Richard ve annem Noel’de beni davet ettiler ama gitmeyeceğim.”

“Neden?”

Başını iki yana salladı. “Kendimi rahat hissetmiyorum. Richard’ı pek sevmiyorum.”

“Öyle mi? Neden? Pisliğin teki mi?”

Şakama hafifçe güldü. Bir süre duraksadıktan sonra de-rin bir nefes verdi. “Richard benim babam.”

Ağzım açık kaldı. “Ne? Aileyi terk eden mi? O baba mı?”

Adrian başıyla onayladı. “Ta kendisi. Bir sene önce ba-rıştılar. Tekrar evlendiler.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Aman Tanrım,” diye nefesimi verdim.

Adrian alaycı bir tavırla güldü. “Evet.”

“Peki... *Neden?* Neden sizi terk edip gitmiş?”

Ön cama bakarken başını iki yana salladı. “Birlikte ça-lıştığı bir kadınla gizli ilişkisi vardı. Bizim için onu terk etti. İlişkisi sürmedi.”

Arkama yaslandım. “Vay canına.”

“Evet. Annem perişan hâldeydi. *Yıllarca*. Depresyona girip çıktı. Onun yerine her şeyi ben yapmak zorunda kal-dım. Faturaları ödedim, evi temizledim. Hatta eyalet dışın-da bir üniversiteye bile gidemedim. Onu bırakamadım.”

Başımı iki yana salladım. “Baban nafaka ödemedi mi?”

Başını onaylar anlamda salladı. “Ödedi. Hakkını ver-mem gerekir. Çocuk ve eş nafakası ödedi, hatta mecbur ol-mamasına rağmen ödemeye devam etti. Benimle ilişkisini sürdürmeye çalıştı ama hiç ilgilenmedim.”

Dudaklarımı büzüştürerek nefesimi verdim. “Evet, anla-yabiliyorum.” Ona baktım. “Ama tekrar birbirlerine dön-meleri romantik sayılır.”

Adrian bana bakakaldı.

“Ne?”

Çenesi seğirdi. “Annem gibi konuşuyorsun.”

Omuzlarımı silktim. “Doğru ama. İnsanlar bazen hata yaparlar. Görünüşe bakılırsa, baban hatasını anlamış. Belki de birbirlerinin ruh eşiydiler ve ikisi de mutluluğu başkalarında bulamadı.”

“Ruh eşlerine *inanmam*,” dedi Adrian ters bir tavırla.

Dudak büktüm. “Babam da son kullanma tarihlerine inanmıyor ama bu var olmadıkları anlamına gelmez.”

Neşesiz bir kahkaha attı.

“Annen mutlu mu?” diye sordum.

Camdan dışarı bakıp isteksizce başıyla onayladı. “Evet. Sanırım mutlu.”

Tekrar omuzlarımı silktim. “Güzel. Babanı affetmelisin.”

Başını hızla bana çevirdi. “Ne?”

“Neden olmasın? Yani onu sevmek zorunda değilsin. Ona güvenmek, yaptıklarını unutmak ya da Facebook’ta onu takip etmek zorunda değilsin. Ama o artık annenin hayatında ve bu nefreti sürdürmek sadece anneni ve büyükkanneni incitir. Noel’de bile onları görmeye gitmeyecek misin? Neden? Baban orada olduğu için mi? Onun canı cehenneme. Git ve aileni gör.”

Gözlerini kırpıştıtararak bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Vay canına. Bu arabadaki biri hiç Şükran Günü’nde kadın düşmanı sarhoş amcasını görmezden gelmek zorunda kalmamış ve bu fazlasıyla belli oluyor.” Ona doğruca bakabilmek için oturduğum yerde döndüm. “Adrian. Nefret yorucudur. Hayat nefret etmek için çok kısa. Boş ver. Bu arada, onu sadece siyah veya beyaz olarak değil, bir bütün olarak görmene yardımcı olabi-

lir. O hem seni ve anneni seven baban *hem de* bir zamanlar ikinizi de üzen, berbat bir şey yapmış biri olabilir. Her ikisi de *olabilir*.”

Kendi içinde bir tür mücadele verdiğini yüzünden anlayabiliyordum. “Ne yani? Noel’de oraya mı gideyim?”

“Evet. Neden olmasın? İstersen ben de seninle gelirim. Kötü geçerse döneriz.”

Adrian kaşlarını çattı. “Gelir misin?”

Omuzlarımı silktim. “Elbette.”

Başıyla evi işaret etti. “Peki ya baban? Burada olmazsan Noel’de yalnız kalmaz mı?”

Umursamazca elimi salladım. “Brent uğrar. Noel Arifesi’nde onu ziyaret ederim. Kahvaltıda onu Dennys’e ya da öyle bir yere götürürüm. Çok hoşuna gider. Sonrasında yola çıkar ve akşam yemeğine kadar Nebraska’da oluruz.”

“Noel’i benimle geçirmenin sakıncası yok mu?”

“Zaten seninle geçirecektim.”

Dudaklarının kenarları seğirdi.

Uzun bir süre bana baktı. “Pekâlâ.” Başıyla onayladı. “Tamam. Gideceğim, bunu deneyeceğim.”

Yüzü anında yumuşadı. Sanki kalbinin derinliklerinde bu meseleyi serbest bırakmak için izin istiyordu ama bunu kendi kendisine veremiyordu.

Adrian’ın çok çabuk vites değiştiremediğini fark ettim. Onu harika kılan şeylerden biri de buydu. Önemmediği insanlara olan düşkünlüğü sarsılmazdı. Bu onu istikrarlı ve güvenilir yapıyordu. Ama aynı zamanda inatçıydı, ona faydası olmayan şeylere gereğinden fazla kafasını takıp duruyordu.

“Biliyor musun, belki de biriyle konuşmalısın,” dedim. “İyi bir terapist bu konuların bazılarını çözmene yardımcı olabilir.”

Başını iki yana salladı. “Annem yıllarca terapiye gitti ama bu onu iyileştirmiş gibi görünmüyor.”

“Bir şeyleri düzeltmediğini nereden biliyorsun? Belki terapi olmasaydı, annen çok daha kötü bir durumda olacaktı.”

Karşılık vermedi.

“Her neyse, bu eğlenceli olacak,” dedim. “Yolda dinlemek için bir sesli kitap seçmeliyiz. Benzin istasyonunda durup bir sürü abur cubur alalım.”

Adrian bana gülümsedi.

Nebraska’ya gideceğimiz için *heyecanlıydım*. Annesinin evinde tek misafir odası olmasını ve yatağı paylaşmak zorunda kalacağımızı umuyordum.

Sonra dudaklarımın kenarları hafifçe aşağı kıvrıldı.

Adrian her zaman bekâr olmayacaktı. Hayatına biri girdiğinde de onunla herhangi bir yere gidemeyecektim. Muhtemelen hiçbir zaman. Bunu yapabileceği bir kız arkadaşı olacaktı.

Ya tekrar birileriyle çıkmaya başlarsa?

Bu düşünce beni âdeta öldürdü. Ya Rachel’ın sebep olduğu ayrılık krizinden çıkıp tam bir seks manyağına dönüşürse? O küçük apartman dairemde oturup duvarın diğer tarafında başka kadınları becermesini mi dinleyecektim?

Bu düşünce kalbimi biraz kırdı. Çok aptalcaydı ama düşününce bile ihanete uğramış gibi hissettim. Aldatılmak gibiydi.

Başka biriyle birlikte olduğunu hayal edemiyordum. Teknik olarak bana ait falan değildi. Ama pratikte benimdi. Önemli olan her bakımdan değil. Yeterli olmaya yetecek kadar da değil. Ama *benimdi*.

En azından şimdilik.

“Sorun ne?” diye sordu endişeyle bana bakarak. “Ciddileştin.”

“Otuz yaşıma girdiğimde hâlâ hayatta olursam ve sen de bekârsan, benimle evlenir misin?”

Güldü. “Ne?”

“Benimle bir evlilik anlaşması yapar mısın? Bir sene sonra sen bekârsan, ben de hayattaysam evleneceğiz. Aynı ekoseli gömleklerden giyen ve balkabağı tarlasına gidip nişan fotoğrafları için aynı anda zıplayan Pinterest çiftlerinden biri olabiliriz.”

Yüzünde keyifli bir ifade belirdi. “Öncelikle hayatta *olacaksın*. İkincisi, ikimiz de zıplamadığını biliyoruz.”

Dudaklarımı büzüştürdüm. “Doğru. Haklısın. Senin de ekoseli gömleğin yok. Sadece bacaklarımızın ve ‘evet dedi’ yazan bir karatahtanın görüldüğü fotoğrafa ne dersin? Bizimkinde ‘Bana acıdı,’ yazabilir.”

Kahkaha attı. “Bu işe en uygun adam olduğumdan emin misin?”

“Kesinlikle. Çılgın ailemi bir başkasına açıklayamam. Çok çaba gerektirir.”

Tekrar güldü. “Aşk evliliği yapmak istemiyor musun?”

İstiyorum. *Zaten bu yüzden sana evlenme teklif ettim.*

Derin bir nefes alıp konuyu değiştirdim. “Hey, dün ofiste olanlar için üzgünüm.”

O muhteşem yeşil gözleriyle bana bakarken ellerimi ellerinin arasına aldığı anda kalbimin nasıl teklediğini hatırladım.

Adrian bana hiç dokunmamıştı. Elbette dokunmamıştı, biz sadece arkadaştık. Ama çılgınlık atan ruhumu hoş bir fısıltı gibi sakinleştirmişti.

Grace’in neden onu tercih ettiğini anlıyordum. Kolları, güvenli ve kusursuz olan her şeyi simgeliyordu. O kolların arasında olabildiğim tek ânın da kendi kurallarımı çiğneyip kaderimin yasını tuttuğum zaman olmasından nefret ediyordum.

“Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu Adrian.

Bir süre duraksayıp pencereden karla kaplı çimenlere baktım.

“Bilirsin, insanlara güneş dünyaya yaklaşıyor olsaydı ve sadece yirmi dört saatlik ömürleri kalsaydı ne yapacaklarını sorarlar. Herkes aileleriyle bir arada olup en sevdikleri yemeği yiyeceklerini ya da hep gitmek istedikleri bir yere gideceklerini söyler. Hiç kimse son günü yataklarına kıvrılıp ağlayarak geçireceğini söylemez çünkü bunu yapmazlar. Son saatlerinde kimse bunu yapmak istemez.” Ona baktım. “Yani evet, ağlarsın. Öleceğin için korkarsın. Olacakları bildiğin için gün boyunca kendini gökyüzüne bakarken bulursun çünkü bu insanın doğasında vardır. Ama çoğunlukla kalan vaktini en iyi şekilde geçirmeye çalışırsın. Özellikle de elinden bir şey gelmiyorsa. Kaçış yok, saklanabileceğin bir yer yok. O zaman neden uğraşsın ki? Sonu düşünüp durmak anlamsızdır.” Gözlerinin içine baktım. “Hayatını en kötü şeyi düşünerek geçirirsen, nihayet gerçekleştiğinde onu iki kez yaşamış olursun. Ben de kötü şeyleri düşünmemek için *elimden geleni* yapmaya çalışıyorum. Ama arada sırada insan olduğum için ben de yukarı bakıyorum.” Sesizce onu inceledim. “İşte dün de güneşe baktığım günlerden biriydi.”

Adrian yumuşak bir ifadeyle bana baktı. “Sen olağanüstü bir kadınsın, Vanessa Price, bunu biliyor muydun?” diye sordu kısık bir sesle.

Hafifçe gülümsedim. “İçeri girsek iyi olacak,” dedim. “Babam bekliyor.” Çantamı aldım. “Unutma, ağzından nefes alırsan daha kolay geçer.”

Adrian beni temin edecek şekilde gülümseyip arabadan indi.

Ön verandada dururken kapıyı tıklattım, birkaç saniye sonra açıldı.

Babam bize ıslıl ıslıl bir ifadeyle bakarken Sonja da hemen arkasında gülümsüyordu. “Mütevazı evime hoş geldiniz,” dedi babam abartılı bir şekilde. “Lütfen, içeri girin.”

Kapının girişinden çekilince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Fark ettiğim ilk şey ışıktı. Babamın evi her zaman loş olurdu. Bana *Stranger Things*’teki ürkütücü ve gri Altüst dünyasını hatırlatırdı. Ama giriş aydınlıktı. Sıcaktı. İçeri girince sebebini anladım.

Ev *pırıl pırıldı*. Onu hiç bu kadar temiz görmemiştim. Girişten oturma odasına doğru hayretle baktım. “Baba...” diye nefesimi verdim.

Yığınlar yoktu. Tüm çöpler ve ıvır zıvır gitmişti. Halıyı görebiliyordum ve *temizdi*. Aslına bakılırsa yeniydi. Duvara yaslı düz ekran televizyon monte edilmişti. Biri Melanie’nin ilkokulda yaptığı duvara raptiyelenmiş resmi çerçeveletip asmıştı. Kanepenin yanında yeni görünen bir oyun parkı vardı ve kenarına özenle katlanmış kroşe bebek battaniyesi asılmıştı. Üstüne üstlük koku yoktu. En azından kötü bir koku yoktu. Ev içeride domates sosu pişiyormuş gibi kokuyordu.

Bacaklarımın beni taşımama ihtimaline karşı Adrian’ın kolunu tutup sıkıca kavradım.

Babam topuklarını üzerinde ileri geri sallanarak eve sınıyordu.

Sonja bana gülümsedi. “Hedefler hakkında bol bol konuştuk. Babanın bir numaralı hedefinin ne olduğunu biliyor musun, Vanessa?”

Babama bakarken öylesine duygulandım ki nefesim keşildi.

Babam başıyla oyun parkını işaret etti. “Grace’in arada sırada büyükbabasının evinde kalmasını istiyorum.”

Gülmeye başladım. Sonra bir anda –tam olarak aynı hızda– ağlamaya başladım.

Sanırım hiçbir zaman ailemin iyi olabileceğine inanmamıştım. Hiçbir anlamda. Hastalanmak hakkında beni en dehşete düşüren, ölümle barışık olmama engel olan tek şey buydu. Ama belki babam değişebilirdi. O *değişirse* belki Annabel ve Brent de değişebilirlerdi. Onlar iyi olurlarsa Grace de iyi olabilirdi. İşte o zaman gidebilirdim. Kendime ve kalan vaktime odaklanabilirdim, böylece ALS'nin alacağı şeyler azalırdı. Hayatımı alabilirdi ama ben gittiğimde ailemi de benimle birlikte götüremezdi.

Adrian eğilip kulağıma fısıldadı. “Buranın berbat bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum...”

Aynı anda gülüp ağlarken Adrian bana sarıldı.

Babam çantamı astı. “Akşam yemeği için gulaş yaptım, tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Gözyaşlarımın arasından tertemiz evinde duran babama baktım. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarıldım.

Sevgimizi pek belli eden bir aile değildik. Ona sarılmayı beklemiyordum, o da beklemiyordu. Ama ikimiz de buna sevindik ve bir saniyeliğine de olsa yine küçük bir kız oldum.

Ondan uzaklaşıp gözlerimin altını silerken elinde bir martini tutan Brent, Joel’la birlikte köşeyi döndü. “Aman Tanrım. Aman TANRIM.” Brent dramatik bir hareketle evi gösterdi. “Dışarıda çöp kamyonlarını gördüm ama *içeri* bir şeyler taşıdıklarını sandım.”

Güldüm.

Brent elini havaya kaldırdı. “Baba, kendinle ne kadar gurur duysan az.”

Babam gözleri dolarken gülümsedi. “Özel bir sürprizim var. Hadi bakalım, oturma odasına.” Ellerini çırpı.

Bizi kanepeye yönlendirdi ve neye götürdüğünü görünce nefesimi tuttum.

Sehpada aile fotoğraf albümlerimiz vardı. Babamın bulamadığını söylediği albümler. Onca şeyin arasında kaybol-

duğundan ve bir daha asla göremeyeceğimden korktuğum albümler.

“Onları buldun mu?” dedim heyecanla birini elime alırken.

“Buldum,” dedi babam gururla. “Bu güzel hanımın yardımıyla elbette.”

Eskiden masa oyunlarının istiflendiği bir sandalyede oturan Sonja gülümsedi. “Asıl çaba gösteren oydu. Beni gerçekten etkiledi.”

Babam neredeyse ışıldıyordu.

O her zaman kendisiyle olması gerekenden daha fazla gurur duyardı. Büyüklük hezeyanından mustarıptı. Fakat bu kez gururlanmayı hak ediyordu.

Kanepeye oturup fotoğraf albümünü saygıyla açtım. Bu annemin fotoğraflarının olduğu albümdü. Sayfalara bakarken gözlerim doldu. Annem bir katlanır sandalyede oturuyordu ve Mel ile ben çimenlerin üzerindeki çocuk havuzunda oynuyorduk. Cadılar Bayramı’nda annem motosikletçi bir kız gibi giyinmişti ve elinde balkabağı feneriyle gülümseyordu. Doğum günlerinde bize hep Baskin-Robbins dondurası alırdı. Ev o zamanlar da tertemizdi.

Babamın yirmi beş sene önce çekilmiş fotoğrafları da çıktı karşıma. Favorileri vardı ve gözleri daha berraktı.

Henüz yıkılmamıştı.

Biri öldükten sonra dalgalanma etkisinin ne kadar sürdüğünü merak ettim. Belki de o kişiyi tanıyan herkes ölene kadar sürüyordur? Yoksa hasar bir sonraki nesle aktarıldığı için bu nesiller boyunca devam edip herkese dokunuyor ve sebebini bilmemelerine rağmen onları değiştiriyor muydu?

İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu.

Grace teyzesi Melanie’yi hiçbir zaman tanımayacaktı ama onun kaybından yine de etkilenecekti çünkü bu kayıp annesini mahvetmişti.

Annabel ALS yüzünden tanık olduğu şeyleri unutmak için uyuşturucuya başlamıştı. O benim yaptığımı yapamıyor, her şeye rağmen iyi bir hayat yaşayamıyordu. Göğüs gerdiği acıyı ve yıkımı hafifletecek bir şeye ihtiyacı vardı. O yüzden artık onun kaybı Grace'in de kaybıydı. Annabel uyuşturucuyu bırakmazsa, Grace tüm hayatı boyunca bu dalganın etkisinde kalacaktı ya da ben Grace'i o havuzdan çıkaracaktım. Bu trajediyi paylaşmayan başka bir ailenin onu evlat edinmesini sağlayacaktım.

Silkelendim.

Bunu düşünmenin anlamı yoktu. Bugün değiştirmeyeceğim şeyleri yeterince düşünmüştüm. Bir daha güneşe bakmak istemiyordum.

Adrian yanıma oturdu, o kadar yakınımıdaydı ki kalçası benimkine baskı yaptı. Fotoğraf albümüne baktı. "Ona benziyorsun," dedi.

Başım la onayladım. "Evet. Benziyoruz," dedim kısık sesle.

Tıpkı benim gibi onun hastalığı da görünmezdi ama oradaydı, tuzağını kurmak üzere içinde pusuda beklemişti.

Annem dansçıydı. Bir akademide ders veriyordu. En çok sevdiği şeyi yapma becerisini kaybetmek, her gün bir kasının erimesi ekstra acımasızdı. Bazı şeylerin ölümden daha kötü olduğunu hatırlatıyordu; yaşamaya değer şeyleri kaybetmek ölümden daha kötüydü.

Benim sevdiğim şey seyahat etmektir.

Hiçbir şeyi uzun vadede saklamamıştım. Üniversiteye gitmemiştim. Zaten o zamanlar masrafını karşılayabilecek durumda değildim. Zaten aldığım eğitimi kullanma şansım bile olmadan öleceksem, neden bir odada oturup diplomamı almak için uğraşacaktım ki?

Ne kolesterolüme dikkat ediyor ne de egzersiz yapıyordum. On sene sonra nerede olacağım hakkında endişelen-

miyordum. Kendim için değil, ailem için uzun vadeli planlar yapıyordum. Ama *bunu* planlamıştım.

Dünyayı gezmeye karar verdiğimde, tekerlekli sandalye kullananlar için en iyi şehirleri araştırmıştım. Tüm seyahatlerimde bunlardan bir tanesine bile gitmemiştim. Barselona, Viyana, Singapur, Sydney, Berlin; bunları sabırsızlıkla bekliyordum. Yaşamaya değer bir hayat sürmeye devam etmek ve mümkün olduğunca yeni maceralar yaşamak istiyordum. Bu dünyadaki vaktimden tüm mutluluk damlacıklarını sıkıp akıtacaktım. Her saniyenin tadını çıkaracaktım.

Özellikle de saniyeler azalmaya başlamışken.

Akşam yemeği harikaydı. Hatırladığım kadarıyla uzun zamandır ilk kez babama karşı endişeli, kızgın ya da dargın hissetmiyordum. Sadece onunla vakit geçirmenin tadını çıkarıyordum. Eğlenceli hikâyelerini anlatıp gülmesini dinledim ve ne kadar etkileyici olabildiğini hatırladım. En iyisi de Adrian'ın da bunu görmesiydi. Babam esprili bir şey anlatırken Adrian bana bakınca bunu gözlerinde görebiliyordum. Birini çocukluğunuzdaki sihirli bir yere götürmek ve üzerinde aynı etkiyi yaratmasa da sizin gördüğünüz tüm güzellikleri kendi gözleriyle görmesini izlemek gibiydi. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemezdim.

Babamla gurur duymak istiyordum. Yeryüzünde Adrian dışında karşısında böyle hissetmek istediğim kimse yoktu.

Son derece normal ve akli başındaydı, hayatını düzene koymuştu, bense arka arkaya yangın alarmları verip duruyordum. Kaos hortumuna kapılmış enkaz parçaları gibiydim. Eğlenceli olduğum için benimle vakit geçirdiğini

biliyordum ve onunlayken eğlenceli kalmak için çok uğraşıyordum. Ama Adrian benimle vakit geçirdikçe daha çok şey görüyordu ve gördüğü şeylerin çoğu üzücüydü. Paylaşmak ve biraz olsun normalliği kutlamak bir hediye gibiydi.

Yemekten sonra Adrian benimle omuz omuza verip buluşukları yıkamaya yardımcı oldu. Yemeği babam ve Sonja yapmışlardı, o yüzden ortalığı biz topladık. Joel ve Brent’le birlikte oturma odasındaydılar; Brent keyif çatmayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ama bu tam da ondan beklenilecek bir davranıştı.

Adrian bana baktı. “Babanın burada başardıklarıyla gerçekten gurur duymalısın,” dedi kısık bir sesle.

Başım la onayladım. “Duyuyorum.”

Tüm ev toplanmamıştı. Eski odamda babamın hâlâ saklamak ve satmakta ısrar ettiğı yarım düzine bisiklet vardı. Henüz üst kata da dokunulmamıştı. Ama ilerleme cesaret vericiydi.

Sonja evi temizleme sürecinin bazı şeylerden kurtulmaktan daha önemli olduğunu bize açıklamıştı. Bu, babamın ilk başta tüm bunları neden biriktirme ihtiyacı hissettiğini anlamasını sağlamaya yardımcı oluyordu. Saldırı planı sadece temizlemekten ibaret değildi. Babamın doğru davranışları yeniden öğrenmesi ve en başta biriktirme dürtüsüne sebep olan stresle baş etmesi için farklı yollar bulması gerekiyordu. Yapması gereken ilk şeylerden biri de farklı bir iş bulmaktı. Para kazanmak için bir şeyler toplamasını gerektirmeyecek bir iş. Sonja’nın bana bunun riskli bir durum olduğunu söylemesine gerek yoktu, kendi gözlerimle görmüştüm. Babam yine muhasebecilik yapmak istiyordu. Pazartesi günü de iş görüşmesi vardı.

Tabaklardan birini kurulaayıp tezgâha koydum. “Biliyor musun, Sonja’yı tavsiye etmeseydin böyle bir şey gerçekleşmezdi.”

Babamdaki bu büyük değişimde Sonja'nın bir katalizör olduğu aşıkârdı. Fakat onun burada olma sebebi Adrian'dı.

Bana bir eşim varmış gibi hissettiriyordu. Sanki her şeyi çözmek ve ne yapılması gerektiğini bilmek zorunda olan kişi sadece ben değildim; şimdiye kadar o kişi yalnızca ama yalnızca bendim. Grace konusunda bile asıl yükü üstlenen Adrian'dı. Sanki Grace artık ikimize aitti. Ona birlikte ebeveynlik ediyorduk ve her şey çok doğal, çabasız bir şekilde gelişmişti.

Dün ofisinde söylediklerimde ciddi dim: Birçok arkadaşım vardı. Ama beni Adrian gibi tanımıyorlardı. Kimse tanımıyordu. Drake ona anlattığım bazı hikâyeleri biliyordu. Ona karşı hep dürüst olmuş ve onunla her konuda konuşmuştum. Ama Adrian gibi bunları benimle birlikte yaşamak farklıydı. Birine babamın evinden bahsetmek ile onu bir gardırobun altından kurtarmak için oraya birlikte gitmek bambaşka şeylerdi.

Adrian'm gördüklerini görüp de kaçmayan ya da seni yargılamayan bir insanda, sonsuza dek sevimli gelen bir şey vardı. Bana kendimi güvende ve istikrarlı hissettiriyordu. Sanki rüzgârda süzülüyordum ve tüneyebileceğim, sığınabileceğim, kökleri derinde, güçlü bir ağaç bulmuştum. Perişan olup delirsem bile Adrian'ın yanımda kalacağını ve bana destek olacağını düşünüyordum.

Bulaşıkları yıkamayı bitirdikten sonra oturma odasına geçtik. Adrian iznimizi isteyip banyoya gitti. Yalnız kaldığımız anda babam beni sorgulamaya başladı. "Avukatla nasıl gidiyor?" Gür kaşlarını oynattı.

Elbette. Bunu sorması an meselesiydi.

Başımı iki yana salladım. "Sadece arkadaşız, baba," dedim kısık bir sesle.

Babam kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sır verir gibi bana doğru eğildi. "Adam sana sırılsıklam âşık. Ona bir *bak*," diye fısıldadı.

Sonja kahve kupasına doğru gülümserken Joel başıyla onayladı.

“Gözlerini senden ayıramıyor,” diye fısıldadı Brent. “Tüm gece tenis maçı izler gibiydi; ortalıkta dolaşmanı izlerken başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Beni izlemiyor.”

Babam başını iki yana salladı. “Bunu görmemek için kör olman lazım. Lütfen bana bu kadar salak bir kız yetiştirdiğimi söyleme.”

Gözlerimi kısarak ona baktım ama Adrian holde bize doğru ilerlemeye başladığı için karşılık verme şansım olmadı.

Babam abartılı bir şekilde gülümsedi. “Bu geceki aktiviteleri burada sonlandırsak iyi olacak. Genç adamların romantik bir gece planladığına eminim.”

Gözlerimi devirip Adrian’la bakıştım. Gülümsemekle yetindi.

“Gitsek iyi olur. Grace’i gerekenden daha uzun süre bırakmak istemiyorum,” dedim titreyen cep telefonumu cebimden çıkarırken. Tanımadığım bir numaraydı ama bizim bölgeden olduğu için ekranı kaydırıp görüşmeyi kabul ettim. “Alo?”

Orada oturup hattın diğer ucundan bana söylenenleri dinledim.

Ümitsizliğe kapıldım.

Hastaneden bir polis memuru arıyordu.

Kız kardeşim ameliyattaydı.

Vurulmuştu.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DOKTOR DIŞARI ÇIKINCA HERKES HAYRET ETTİ!

ADRIAN

Royaume Norhwestern Hastanesi'nin bekleme salonundaydık. Saat ondu ve iki saattir buradaydık.

Aldığımız bilgiler yetersizdi. Anlaşılan, Annabel birinin mülküne izinsiz girmiş, bir pencereden içeri atlamış ve evde yaşayan kişi onu vurmuştu. Mermi omzuna isabet etmiş ve hayati tehlikesi varmış. Yarasının kapatılması için ameliyata alınmış. Vanessa, Brent ve Gerald onu sonrasında görebileceklerdi.

Vanessa'nın onu arayan polis memurundan edindiği kısa bilgiler dışında kimse bizimle konuşmadı. Bildiğim kadarıyla henüz hiçbir suçlamayla karşı karşıya değildi. Haneye tecavüze ek olarak Annabel'in üzerinde şişeler dolusu narkotik ilaç bulmuşlardı. Hiçbiri onun adına değildi. Onları nereden bulduğunu kimse bilmiyordu ama o eve izinsiz girmeye çalıştıysa, başka evlere de girmiş olmalıydı.

Gerald ve Sonja kısık sesle konuşuyorlardı. Brent ve Joel telefondaydılar. Vanessa yanımda bir sandalyeye kıvrılıp

başını omzuma koymuştu. Kolumu ona dolayıp ceketimi üzerine atmıştım. Tepesine bir öpücük kondurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Birçok şeyi yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Evimde yatağında olmayı tercih edeceğimi söylemek isterdim ama Vanessa yanımda olmayacaksa, bu sandalyede oturup ona sarılmaktan son derece memnundum.

Babası yerine destek bulmak için bana gelmişti.

Dünyadaki tek güvenli liman benmişim gibi kollarımın arasına çekilmişti ve benim de tek istediğim ona bunu sağlamaktı. Bugün *daima* onun yanında olmayı istediğimi fark etmiştim. Onun işine yarayabileceğim her fırsatta yanında olmayı istiyordum. Buna açlık duyuyordum. Bunu bekliyordum. Ne zaman onu yakalamama ihtiyaç duyacağını görmek için sürekli onu takip ediyordum. Güzel gözlerini odada gezdirip bana odaklandığını görmek, dönüp duran bir hortumdan onu çekip yatıştırmam için gereken bir işaretti.

Gerald'ın kendisini toparladığını gördüğüme çok sevinmiştim. Vanessa adına minnettardım. Ama bu gece Gerald fark etmediyse bile benim fark ettiğim bir şey vardı: Vanessa ya da ailesinin bana gösterebileceği hiçbir çılgınlık onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeye yetmezdi.

Kapılar açıldı ve doktor dışarı çıktı. Onu görür görmez Vanessa ayağa fırladı ve ailecek doktorun etrafını sardılar.

Doktor kısa konuştu. "Ben Dr. Rasmussen. Annabel istirahat ediyor. Durumu stabil," dedi tekdüze bir sesle. "Hastanede bir günden fazla kalması gerekeceğini sanmıyorum."

Vanessa rahatlamış görünüyordu. "Onu görebilir miyiz?"

Doktor bu soru canını sıkmış gibi ona baktı. "Hayır, göremezsiniz. Çünkü tutuklu."

Bunun üzerine Vanessa'nın yüzü asıldı. "Ne?" dedi nefes nefese.

Gerald yanımda bembeyaz kesildi. “Tutuklu mu? Neden?”

Doktor ona aldırmadı. “Ziyaretçi kabul edemez, taburcu edilince Hennepin hapislane sistemine verilecek,” dedi hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile tenezzül etmeden.

Çenem kasıldı. Adamın tonundan hoşlanmadım ve neden bu şekilde konuştuğunu çok iyi biliyordum.

Onun için Annabel bir suçlu ve uyuşturucu bağımlısıydı. Bunların ikisi de onu ilgilendirmiyordu. Annabel, Vanessa’nın kız kardeşi ve Grace’in annesiydi. Bu adam önyargılarının yetersiz bakım olarak kendini göstermemesi için Tanrı’ya dua etse iyi olurdu çünkü daha önce hiç görmediği bir doktor hatası davasıyla hayatını altüst edebilirdim.

“Ben onun avukatıyım,” dedim sert bir sesle. “Anayasanın altıncı maddesine göre hukuki danışmanlık almaya hakkı var. Onunla konuşmam gerekecek.” Adamın gözlerinin içine baktım. “Ve onunla görüştüğümde de *eksiksiz* bir tıbbi bakım aldığını görmek istiyorum.”

Doktorun gözlerini kıstığını gördüm.

Bu durumlarla çok karşılaşmıştım. Suçlu hastalara her türlü üstü kapalı acımasızlık gösterilirdi. Onlara ağrıkesici vermeyi geciktirirlerdi, canlarının daha fazla acıması için mümkün olan en büyük iğneyle kanlarını alır, onları tedavi eder etmez sokağa bırakırlardı. Hastanın zararına olsa bile sırf katlarından atmak için erken taburcu ederlerdi. Tüm numaralarını biliyordum.

Şimdi de doktor bildiğimi öğrenmişti.

“Pekâlâ,” dedi kaskatı bir şekilde. “Hemşire masasında kimliğinizi gösterin. Anestezinin etkisinden çıkması için ona yirmi dakika izin verin, aksi takdirde pek fazla konuşamaz,” diye ekledi. Sonra gitti.

Vanessa bana baktı. Ardından ağlamaya başladı.

Ellerimi omuzlarına koydum. “Hey, bunu yapma.”

Altdudağı titredi. “Benim suçum. Cep telefonunu kapatırdım. Muhtemelen üşüyüp acıktı. Dışarısı eksi beş derece olduğu ve beni arayıp yardım isteyemediği için eski evine gidip pencereden içeri girmeye çalışmış. Şimdi de bir kurşun yarasıyla hapse girecek.”

Brent boğazını temizledi. “Aslına bakılırsa, *benim* suçum.” Dişlerinin arasından hızlıca nefes aldı. “Sen babamın evine gidemeyeceğini söyledikten sonra Joel ve benimle kalmaya başladı. Bu sabah Tiffany bilekliğim kaybolduktan sonra onu evden kovdum.”

Vanessa gözlerini kırıştırtarak ona baktı. “Bunca zamandır seninle miydi?”

“Arabayı çarptıktan sonra beni aradı.” Brent suratını ekşitti.

Vanessa’nın ağzı açık kaldı. “Neden bana söylemedin?!”

“Nasil tepki gösterdiğini biliyorsun! Her neyse, ona kesin kurallar koydum ve her şeyi berbat ettiğinde o kuralları uyguladım... Ama ne diyeceğim, biliyor musun? Hayır.” Brent kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu benim suçum falan değil. Senin ya da babamın suçu da değil. Annabel berbat hâlde ve bu kendi suçu. Belki de aptal kıcının hapse girmesi gerekiyordur.”

“Brent!” Vanessa bembeyaz oldu. “Onun yardıma ihtiyacı var! Hapse atılmaya değil!”

Elimi kaldırdım. “Yardım alacak. Hapse girmeyecek. Bundan emin olacağım.”

Vanessa burnunu çekerek bana baktı. “Nasil?”

“Şu izinsiz girdiği ev... Bir zamanlar orada yaşadığını mı söyledin? Orası eski evi mi?”

Vanessa başıyla onayladı.

“Onu tahliye mi ettiler? Yoksa kendisi mi evden ayrıldı?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım o ayrıldı.”

“Ne kadar oldu?”

Gözlerini sildi. “Üç, belki dört hafta?”

“Pekâlâ. O hâlde hâlâ oranın sakini ve orada bulunmaya yasal hakkı var. Başkasının mülküne izinsiz girmiyordu. Aksine, onu vuran kişinin Annabel’den daha çok endişelenmesi gerektiğini söyleyebilirim. Suç duyurusunda bulunan Annabel olacak.”

“Peki ya haplar? Üzerinde bir sürü çalıntı hap varmış. Onları sattığını ya da o tür bir şey iddia edemezler mi? Uyuşturucu satıcısı olduğunu söyleyemezler mi?”

“Başka bir sorun çıkarsa, yardımını isteyebileceğim biri var. Annabel’in hapse girmesi yerine savcıyı onu bir tedavi programına katılmaya zorlaması için ikna edebilirim. Polis merkezine adımını bile atmayacak, sana söz veriyorum. Şu anda kendisi için en iyi yerde. Güvende ve yardım alacak. Bunu halledeceğim. Endişelenmene gerek yok.”

Güzel yüzünden stresin kaybolduğunu ve rahatladığını gördüm.

Vanessa bana güveniyordu. İşleri yoluna koyacağımı söylediğimde bana inanıyordu ve dediğimi yapacaktım.

İşimde iyiydim. Ama Vanessa’nın yapacağımı söylediğim şeyi yapabileceğimi bildiğini görmek, şu âna kadar kazandığım tüm davalara kıyasla beni hukuk eğitimim ya da hakkımda yazılmış herhangi bir makaleden daha çok gururlandırmıştı. Benimle ilgili düşünceleri ve bana verebileceği tavsiyeler her şeyden önemliydi.

Vanessa annemi ziyarete gitmem gerektiğini söylemeseydi, Noel’i annem ve Richard’ın evinde geçirmeyi asla kabul etmezdim. Ona tamamıyla güveniyordum. Özellikle de beni mutlu edecek şeyler hakkında. O şeylerin ne olduğunu anlamak için kısıtlı dünya görüşümün dışında düşünemediğimi fark etmeye başlamıştım.

Yerinden kımıldamayan biriydim. Değişimden hoşlanmazdım. Uyum sağlamak hoşuma gitmezdi. Bir şeyden ya da birinden nefret etmeye karar vermek ve buna bağlı kalmak daha kolaydı çünkü diğer seçenek kendimi bilinmezliğe veya üzülmeye açık bırakmak anlamına gelirdi. Vanessa haklıydı. Neden Richard'dan nefret ediyordum ki? Ne anlamı vardı? Bu ben dahil herkesi mutsuz ediyordu. O olmasaydı bunu fark edeceğimi sanmıyordum.

Vanessa yaşlı gözlerle bana bakarken, elimi pürüzsüz yanağına koyup başparmağımla gözyaşını sildim. “Gidip Annabel’le konuşacağım ve hepimizin eve dönebilmesi için bu meseleyi kapatacağım.”

Gerald hâlinden memnun görünüyordu. “Sana ailede bir avukat olmasının iyi olacağını söylemiştim...”

“Baba!” Vanessa ona dik dik baktı.

“Bu çok saçma,” dedi Gerald hiç istifini bozmadan. “On dokuz yaşında masum bir kızı hapse atmaya çalışmaları, *kendi* evinin penceresine tırmandığı için vurulması. Bu hükümetin kendi hâlinde yaşayan, vergisini ödeyen vatandaşlarıyla uğraşmak dışında yapacak daha iyi şeyleri yok mu? Valiye sert bir mektup yazıp onu münasip bir yerine sokmasını söyleyeceğim.”

Brent dramatik bir tavırla içini çekti. “Elbette. Harika bir fikir. Kendi kâkülünü kesmek kadar iyi bir fikir. Bana ihtiyacınız olursa, otoparkta bulduğumuz sigara izmaritlerini içiyor olacağız.” Sırt çantasını alıp Joel’in elinden tuttu ve gittiler.

Vanessa bıkkınlıkla bana bakınca ona gülümsedim.

Brent’i sevmiştim. Kusurları ve tuhaflıkları bir yana, Gerald’dan da hoşlanmaya başlamıştım.

Gerald ailesini seviyordu. Kızlarını ve Grace’i seviyordu, her ne kadar saçma fikirleri olsa da –örneğin, akşam

yemeği esnasında aya yapılan inişin aldatmaca olduğunu söylemişti— onu sevmemek bence zordu.

Vanessa'nın kolunu hafifçe sıkıp hemşire masasına ilerledim.

Bu Annabel'le ikinci karşılaşmamdı ve yarım saat boyunca hikâyenin sersemlikle anlatılmış versiyonunu ondan dinledikten sonra *bile* onunla hiç tanışmamış gibi hissettim. Anestezinin etkisinden çıkıyordu ve kendi aldığı uyuşturucu ya da hastanenin verdiği ilaçların etkisi altındaydı. Her halükârda, karşılaşmamızın farkında olduğunu sanmıyordum. Vanessa'nın onunla görüşememesine sevindim. Bu onu üzerdi. Kız kardeşi yatağa kelepçelenmişti.

Başhemşireyle konuştum ve hastanın narkotik ilaçlara yüksek toleranslı olduğunu, ağrıkesici verilirken bunun göz önünde bulundurulması gerektiğini söyledim. Aynı zamanda, rahat ettirilmesini beklediğimi ve bakımını yakından takip edeceğimi de ekledim.

İşim bittikten sonra Vanessa'yı eve bıraktım. Gerald ve Sonja'nın kendi arabaları vardı, Joel ile Brent'i de yanlarına aldılar. Vanessa bitkin görünüyordu. Grace'i yoga eğitmeninden aldık ve onu eve taşıdım, bebeği yatağına yatırma bahanesiyle içeri girdim ama açıkçası onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Aramızdaki duvarlardan nefret ediyordum. Hem somut hem de gözle görülmeyen duvarlardan.

Vanessa'ya geceyi benim evimde geçirmesini teklif etmek istiyordum ama bu saçma olurdu çünkü misafir yatak odam yoktu. Yine de sormak istiyordum. Sorarsam kabul edeceğini biliyordum. O her zaman kafamı dağıtıp beni eğlendiriyordu. Geceyi bende geçireceği için muhtemelen sevinç çığlığı atıp davetimi kabul ederdi ve beni tırnaklarına oje sürmeye, çamur maskesi yapmaya falan ikna ederdi;

umurumda değildi. Tüm bunları yapardım. Onu Grace'le birlikte yatak odama yerleştirip kanepede uyuyabilirdim...

Ama bu benim için kötü bir fikirdi.

Vanessa bana karşı dostça davransa da o sadece arkadaş olduğum bir kadın değildi. Onunla yaptığım her şeyin bir anlamı vardı. Bana ne zaman kendisinden bir parça verse, bunu geri vermekte zorlanıyordum. Yarın sabah uyanır ve onu orada görürsem, göremediğim her gün hiç olmadığım kadar boş hissederdim.

Bu yüzden bende kalmasını isteyemezdim. Bu sadece sınırları bulanıklaştırıp işleri benim için daha da zorlaştırırdı. O sınırları oraya koymasının bir sebebi vardı. Orada kalmalarını istediğini de açıkla belli etmişti.

Vanessa pijamalarını giymek için banyoya giderken Grace'in bezini değiştirdim. Dışarı çıktığında saçını atkuyruğu yapmış ve yüzünü yıkamıştı. Üzerinde kestane rengi bir Vance Regrigeration tişörtü ve puanlı bir pijama altı vardı, diş macunu ve bir tür çiçeksi sabun ya da losyon kokuyordu.

Benim de üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Onunla yatağa girmeye hazırlanmalıydım. Bu his öylesine gelişigüzel ve doğaldı ki bana burada yaşıyormuşum gibi gelse de öyle bir şey olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım.

Acaba gecenin bir yarısı onunla birlikte olmak nasıl olurdu? Birbirimize hiç dokunmasak bile yanında uyumak. Vanessa'nın uyumasına izin vermek için Grace'le birlikte uyanmak, Vanessa'nın hafifçe nefes aldığını duymak ve gözlerimi açarken onu bir battaniyeye sarınmış şekilde görebilmek. O ve Grace'in güvende, koruma altında olduklarını bilmek... Çünkü başlarına bir şey gelmesine asla izin vermeyecektim...

O geç saatler bana yasaktı. Onu öpmek kadar yasaktı. Ama bunları istiyordum. Bunlara sahip olma ayrıcalığını istiyordum.

Çaresizliğimin giderek arttığını hissetmeye başlamıştım. Ruhumun derinliklerinde bundan daha fazlası olmamız gerektiğini biliyordum ama bunu onun anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

Ona duyduğum arzu beni tüketmeye başlamıştı. Bu giderek kötüleşecekti çünkü onunla geçirdiğim her gün beni zaten tüketiyordu.

Grace'i beşiğine yatırırken Vanessa yanıma gelip hafifçe içini çekti. "Biliyor musun, bir felaketi uzaktan gören insanlar ona yaklaşmayı reddederler," dedi yorgun bir şekilde. "Sen hariç. Artık Pricelardan biri müvekkilin."

"Yardım etmenin benim için mahsuru yok," dedim doğrulup ona dönerek.

Vanessa bana baktı. "Keşke benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmemin bir yolu olsa."

"Senin için bir şeyler yapmak *hoşuma gidiyor*."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Çünkü sen her şeyi düzelten kişisin. Bu senin için kontrolü elinde tutmanın bir yolu. Ama biliyorsun, düzeltilemeyecek şeyler de var. Her zaman her şeyi düzeltemezsin, Adrian."

Ben karşılık vermeyince konuyu değiştirdi. "Annabel onu gördüğünde nasıldı? İyi miydi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sersemlemişti. Biraz da korkmuştu. Ama düzelecek."

Vanessa başını iki yana salladı. "Düzelecek mi? Ya bu umduğumuz uyandırma çağrısı değilse? Ya vurulmak onun için dibi boylamak değilse?"

"Onu uyandırmak için yapabileceğin bir şey yok. Sadece Grace'le ilgilen ve kendine odaklan."

Dudağını ısırıp uzun bir süre duraksadı. "Dün sabah evlat edinme avukatıyla görüştüm."

Gülümsedim. "Öyle mi? Ne dedi?"

Bakışlarını kaçırdı. “Annabel’i ebeveynlik hakkında vazgeçtiğine dair bir belgeyi imzalamaya ikna edebilirsem, Grace’i birkaç ay içinde bir aileye verebileceğini söyledi.”

Bu bir kurşun gibi göğsüme saplandı.

“Ne?” diye nefesimi verdim. “Onu *senin* evlat edineceğini sanıyordum.”

Vanessa başını iki yana sallayıp bana döndü. “Adrian, bir sene sonra hayatta olmayabilirim.” Yine çenesi titredi. “Onun annesi *olamam*.” Son kelimeyi güçlkle söyledi.

Grace’e bakarken kalbimde hissetmeye hakkımın olmadığı bir sızı hissettim.

Gözlerimi Vanessa’nın gözlerine çevirdiğimde ıstırap içindeydim. “Adrian, istikrarlı bir hayatı olması için ona en iyi fırsatı sunmalıyım. Umarım Annabel uyuşturucuyu bırakır. Umarım temiz *kalır*. Ama bunu yapamazsa... Hayatım annelik için uygun değil. Özellikle de bekâr annelik için. Onun için en iyi şeyi yapmak zorundayım.”

Bir anne olmanın Vanessa’nın kariyeri için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Eninde sonunda yolculuklara dönmesi gerekecekti. Yaptığı şeyin sürdürülebilir olmadığıнын farkındaydım ve Vanessa videolar çekerken küçük bir çocuğu dünyanın farklı yerlerine sürüklemek gerçekçi değildi. Bebeği *markete* götürmek bile fazlasıyla zordu. Vanessa seyahat ederken Grace’i uluslararası uçuşlarda ve onun rutinine ayak uydurmaya çalışırken hayal edemiyordum. Ama ondan vazgeçmek mi?

Şaşkınlıktan elimi ağızma götürdüm.

Ne diyebilirdim ki? Ailenin bir ferdi değildim. Grace’in babası değildim. Vanessa’nın erkek arkadaşı bile değildim. Ben sadece komşusuydum... Birkaç hafta önce tanıştığı ve arada bebeğe göz kulak olan bir adamdım. Bu beni ilgilendirmezdi.

O hâlde neden iznim olmadan bir şey elimden alınmış gibi hissediyordum?

Vanessa gözyaşlarını silerken değişimin yaklaştığını hissettim. Konuyu değiştirmek, onu üzmeyecek bir şey düşünmek ya da yapmak için gösterdiği o çaba.

Gözlerini güneşten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Hey,” dedi. “Geceyi burada geçirmeye ne dersin?”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Bu gece burada kalabilirsin. Kanepem açılıp yatak oluyor. Eğlenceli olabilir. Geç saatlere kadar *The Office* izler ve çamur maskesi yaparız.”

O kadar ironikti ki neredeyse gülecektim.

Başımı iki yana salladım. “Kalabilmeyi isterdim. Ama bu gerçekten uygun olmaz.”

Yüzü düştü. “Ah. Haklısın.” Saçından bir tutamı kulağının arkasına attı. “Anlıyorum.”

Bir süre öylece durduk ve aramıza tuhaf bir ağırlık çöktü. Düşün buharı gibi asılı kaldı.

Eve gitmek istemiyordum. Ama ışıklar loşken Vanessa’nın evinde olmak ve yalınayak, sutyensiz bir şekilde bana geceyi evinde geçirmemi teklif etmesi tehlikeliydi.

Buradaki incinme potansiyelinin son derece farkındaydım. Peşine düşülmesini istemeyen bir kadına âşık olduğumu biliyordum. Kendimi peşine düşmemi istemesini dileğim samimi durumlara sokmak benim için iyi değildi. Öte yandan, gitmek de istemiyordum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Onunlayken gözlerimi asla kapatmak istemiyordum. Gözlerimi kırptırmak bile istemiyordum. Geçen gün ofisimdeyken ve o merdivenin tepesindeyken, Vanessa’nın parfümü yazın yanıp sönen ateşböcekleri gibi etrafımda dans ederken bunu anlamıştım. Sabahlığı açılınca onunla birlikte gülerken ve babasının evinde yan yana

otururken bir kamp ateşi gibi sıcaklığını hissettiğimde anlamıştım.

O kocaman, kırılğan kahverengi gözleriyle bana bakınca tekrar onu öpmeyi düşündüm. Bir yanım her şeyi boş verip bunu yapmak, riske girmek, kuralları çiğnemek, sonuçları ve onu kaybetme ihtimalini umursamamak, sadece ona sokulmak istiyordu.

Gözlerimi dudaklarına çevirdim. Yumuşak ve sıcak görünüyorlardı. Ellerimi bluzunun üzerinde ve belinde gezdirip onu kendime doğru çektiğimi hayal ettim. Burnumu boynuna dayayıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek ve ağzının tadına bakmak istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum.

Dudaklarına sadece bir saniye gözlerimi diktim ve sonra bakışlarımı onun haricinde bir yere kaçırdım.

Vanessa'nın üzerimdeki gücüne dair hiçbir fikri yoktu ve bu geceye kadar *ben de* bunu fark ettiğimi sanmıyordum. Gerald'ın ailede bir avukat olduğunu söylemesi neredeyse komikti çünkü bu *doğruyd*. Vanessa'nın ihtiyacı olan her şeyi yapardım. Hiç çaba harcamadan beni avucunun içine almıştı.

Bir kadının isteği üzerine aptalca bir şey yaptıkları için hapse giren müvekkillerim olmuştu ve her defasında bu kadar saf olabildikleri için başımı iki yana sallayarak onlara bakmıştım. Ama şimdi bunu anlıyordum. Vanessa beni arayıp bir ceset taşımasına yardım etmemi isterse, beş dakika içinde lastik eldivenler ve çamaşır suyuyla kapısında belirebilirdim.

Boğazımı temizledim. "Gitmeliyim."

Ceketimi alıp aptalca bir şey söylemeden ya da –daha da kötüsü– yapmadan dışarı çıktım.

Gece yarısı yatağıma uzandım, Vanessa'nın uzandığı yatağıyla aramda muhtemelen otuz santimetre vardı. Artık resmen doğum günüydü. Tüm gün hazır bekleyen mesajımı ona gönderdim. Üzerinde bir mum olan Nadia Cakes'in tuzlu karamelli turtasının bir fotoğrafıydı ve altında, "Selam dostum, turtaya ne dersin?" yazıyordu.

Duvarın diğer tarafından güldüğünü duydum.

"Elbette, evet derim. Uyanığım, gel hadi," yazarak yanıt verdi.

Doğrulup aramızdaki alçı ve tuğla duvara baktım. Oraya gitmek istiyordum. Vanessa'nın evine gitmemi gerçekten istemesini istiyordum. Üstelik sadece geceyi orada uyuyarak geçirmek için değil.

Gülen bir emojiyle karşılık verdim. Ardından yan tarafa döndüm ve sonraki saati sağa sola dönüp onu özleyerek ve yanlışı yatakta uyumaya çalışarak geçirdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

KENDİ DOĞUM GÜNÜ PARTİMDE
KİMİ GÖRDÜĞÜME İNANAMAYACAKSINIZ!

VANESSA

Doğum günümün sabahını babam ve Brent’le geçirdim. Bir Nar-Anon toplantısına daha gittikten sonra yemeğe çıktık. Toplantı iyi vakit geçirme anlayışına uymuyordu ama onları oraya gitmeye zorlamak için doğum günümü kullanmaktan çekinecek hâlim yoktu. Adrian, Grace’e göz kulak oluyordu.

Bizimle birlikte gelmek istemişti.

Önce bana kahvaltı hazırlamayı teklif etti. Ona nereye gideceğimi söyledikten sonra da eşlik etmesini isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim. Vicdanımı rahatsız etmeden katlanmasına izin verebileceğim şeylerin bir sınırı vardı. On iki saatten kısa süre içinde iki kez babama maruz kalmak, bir Nar-Anon toplantısı ve Perkins muhtemelen bu arkadaşlığın sonu olurdu.

Saat on bir gibi eve döndüm ama Adrian birkaç saati kendime ayırabilmem için Grace’e bakabileceğini söylemiş-

ti. Duş alırken benim yerime Grace’e hep göz kulak olurdu ama bunu hiç uzatmazdım. Ondan faydalanmak istemiyordum. Birkaç saat yalnız kalmak muhtemelen aldığım en güzel hediye idi. Çok heyecanlandım. Dünyanın en uzun köpüklü banyosunu yapacaktım.

Buna ek olarak, eve girdiğimde karşımda çiçekler buldum. Adrian ortalığı da temizlemişti. Halının üzerinde elektrikli süpürge izleri vardı. Yatağımı toplamış ve tüm bulaşıkları yıkamıştı. Hatta banyoyu bile temizlemişti.

Adrian’ın evine koşup tüm giysilerini yırtarak çıkarmak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu anlatamazdım.

Dün gece ona benim evimde kalmasını teklif etmişim; skandala sebep olabilecek bir şey planlamıyordum ama o başlatsaydı hayır demezdim. Aksine, nazıkçe reddedip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde evine kaçtı. Sonra gece yarısı bana bir kek resmi yolladı ve ona eve gelmesini söyledim. Şaka yapmıyordum.

Bana gülen bir emoji gönderdi.

O kadar depresif bir durumdu ki. Bana kesinlikle ilgi duymayan bir adama âşık oluyordum çünkü elbette böyle olacaktı.

Banyo yapıp uzun bir süre kestirdim. Sonra hazırlanıp saat altıda Adrian’la evinde buluştum. Bu gece beni doğum günü yemeğine çıkarmak için Becky’yi Harry Puppins ve Grace’e evinde bakmakla görevlendirmişti. Becky’nin bu işi gayet iyi yapabileceği ve bebek bakımıyla ilgili fazlasıyla tecrübesi olduğuna beni ikna etmişti. Sanırım Becky de beni ikna etmişti ama yanımdayken hâlâ konuşmakta zorlanıyordu.

Adrian bizi St. Paul’daki lüks bir semt olan Summit Caddesi’ne götürdü. Sokak tarihi malikânelerle doluydu; 1800’lerin demiryolu sermayedarları ve kereste patronları-

nın evleriydi. Önündeki tarihi tabelaya bakılırsa, 1881’de inşa edilmiş devasa bir evin önüne yanaştık.

“Neredeyiz?” diye sordum, Adrian garaj yolunda ilerlerken ön camdan dışarıya baktım.

Sırıtiyordu. “Sürprizi berbat etmeyeceğim.”

Kapı açıldı ve Adrian öylece içeri girdi. Bitişik odadan antreye aşına olmadığım sesler geliyordu. Evde muhteşem bir yemek kokusu vardı.

Adrian doğum günü pastamı büfeye koydu ve ceketimi çıkarıp asmama yardım etti. “Merhaba,” diye seslendi kendi paltosunu çıkarırken. “Geldik.”

Köşeyi dönen ilk kişi görmeyi beklediğim son insandı. Malcolm. Bir de video kaydı yapıyordu.

“Doğum günün kutlu olsun, Vanessa!” dedi kameranın arkasından.

Güldüm. “Aman Tanrım. Neler oluyor?”

“Umarım onu aramamın senin için mahsuru yoktur,” dedi Adrian. “Kanalın için içerik üretmekte sıkıntı yaşadığını biliyorum ama bu gecenin video çekmeye değer olacağını düşündüm. Buradaki herkesten izin aldım. Yayınlamak sana kalmış.”

Bir saniye sonra bunu neden isteyebileceğimi düşündüğünü anladım.

Bizi karşılamak için bir kadın köşeyi döndü.

Sloan Monroe’ydu.

Çıglık attım.

“Merhaba!” Bana içtenlikle sarıldı. “Doğum günün kutlu olsun! Seninle tanışmak çok güzel.”

Sloan kavalyme döndü. “Adrian, seni tekrar görmek çok güzel.”

Adrian yanağına bir öpücük kondurdu.

Sloan’ın fotoğraflarını görmüştüm. Dergilerin kapaklarında, kocasının ona ithaf ettiği albüm olan *Sloan*

In-Between'in afişindeki siyah-beyaz fotoğrafta. Ama Sloan yakından daha güzeldi. Uzun sarı saçlıydı ve kolu renkli dövmelele doluydu. Kahverengi gözlerini öne çıkaran bir tür ışıltılı far sürmüştü. Diğer misafirler arkasından do-luştukları için ona göz farını sorma fırsatım olmadı. Adrian'ın kuzeni Josh, eşi Kristen ve Grammy Ödüllü müzisyen Jaxon Waters olarak bilinen Sloan'ın kocası Jason geldi.

Ellerime doğru nefesimi verdim. "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadım.

Adrian bana gülümsedi. "Sloan sana akşam yemeğı pişiriyor. Yemek kitabından *osso buco* tarifi. Herkes senin için Ely'den geldi. Evi bu geceliğine ayarladım. Bana iyilik borcu olan bir müvekkilimden."

Ona bakarken gözlerim doldu.

Bu benim son doğum günüm olabilirdi. Hatta aile geç-mişime bakılırsa, muhtemelen öyleydi.

Adrian gidip bunu hayatımın en güzel doğum günlerin-den biri yapmıştı.

Üç saat sonra akşam yemeğı ve pastayı çoktan yemiş-tik. Oturma odasında, odun ateşiyle çıtırdayan kocaman bir şöminenin önünde Kristen ve Sloan'la birlikte oturuyor-dum. Erkekler barda sohbet ediyorlardı. Bana iyi ki doğ-dun şarkısı söyledikten sonra Malcolm'ı evine göndermiş-tim. Adrian'ın onu buraya getirmeyi akıl etmesini takdir etmiştim ama videoyu paylaşmayacaktım.

Birkaç gün önce biriyle Trader Joe'da fotoğraf çektir-dikten sonra Adrian bana ünlülükle nasıl baş ettiğimi anla-madığını söylemişti. ALS'ye karşı savaşımı mümkün kıldığı için bununla baş edebiliyordum. Ama Adrian bunda pay sahibi değildi.

Hayran kitlem hafife alınacak gibi değildi. O videoyu paylaşırsam, Adrian ânında ünlü olurdu. Anonimliğini tamamen kaybederdi. İsa Karın Kaslı lakabını taktığım bir adam hakkında konuşmak ve onun kimliğini gözler önüne sermek tamamen farklı şeylerdi. İnsan içindeyken tanınır, izleyicilerim internette peşine düşer, hatta işyerine bile gidebilirlerdi. Buradaki herkes buna muhtemelen alıştı. Sloan ile Jason'ın alışkın oldukları kesindi ve Josh ile Kristen da bağlantıları sayesinde şöhreti biliyorlardı. Fakat Adrian hâlâ mahremiyetine sahipti. Ona bunu açıkladığımda videoyu paylaşmamın onun için sakıncası olmadığını söyledi ama paylaşmamamı tercih edeceğini görebiliyordum. Bu yüzden de paylaşmayacaktım. Fakat Malcolm'ın o ânı kaydetmesi hoşuma gitmişti. Böylece bugünü her zaman hatırlayabilirdim.

Adrian'ın arkadaşlarına *bayılmıştım*. Sırf o istediği için buraya gelmelerine çok sevindim. Hepsinin akli başında ve iyi insanlar olmaları, bugünü özel kılmak için zahmete girmeleri çok hoşuma gitti. Bu kadar normal olmaları ve Adrian'ın benim hayatımdaki insanların saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalması beni biraz kışkandırdı.

Biraz sarhoştum. Jason martini yapıyordu.

Sloan içkisindeki zeytini yedi. “Tanrım, uzun zamandır bunlardan içmemiştim. Hâlâ bebek emziriyorum.”

“Kız mı erkek mi?” diye sordum.

Gülümsedi. “Kız. Adı Emma. Şu anda bir yaşında.”

Kristen'a baktım. “Sizin kaç çocuğunuz var? Dört mü?”

“Evet. Oliver beş yaşında. Kimmie on, Sarah on iki yaşında ve bebeğimiz de bir yaşında.”

Bacağımı altına aldım. “Vay canına, hepsine kim bakıyor?”

Kristen güldü. “Jason'ın annesi. Kadın tam bir azize.” İçkisini sehpa koyup öne eğildi. “Pekâlâ, bana söylemek zorundasın. Penisi nasıl? Büyük mü?”

Sloan inleyip koltuğuna yaslandı. “Aman Tanrım, yine penis meselesi!”

Gözlerim Sloan ile Kristen arasında gidip geldi. “Ne? Penis meselesi de neyin nesi?”

Sloan en iyi arkadaşına bakarken başını iki yana salladı. “Onlar sadece arkadaşlar. Penisini görmedi. Vanessa’yı rahat bırak.”

Elimi havaya kaldırdım. “Ah, hayır, bir dakika, bunu duymak istiyorum. Penis meselesi ne?”

“Duymak istiyor, Sloan. Bu işe karışma.” Kristen gülümseyip koltuğunun ucuna oturdu.

Sloan gözlerini devirdi.

“Josh’ın penisi kocaman ve bunun kalıtsal olduğunu düşünüyorum,” dedi Kristen.

Gözlerim odanın öteki tarafındaki Adrian’ı buldu. “Öyle *mi*?” diye fısıldadım.

Kristen başıyla onayladı. “Evet.” Sonra bana göstermek için ellerinin arasında belirli bir boşluk oluşturdu ve Sloan içkisini yudumlarken boğulacak gibi oldu.

Yakın arkadaşına bakıp başını iki yana salladıktan sonra öksüren Sloan, “Bu son derece münasebetsiz,” dedi.

Kristen gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Bu önemli bir araştırma, Sloan.”

Hızlıca başımla onayladım. “Katılıyorum, daha fazla araştırma gerekiyor.”

Kristen gülünce Sloan biraz dehşete kapılmış gibi göründü. Kristen’in Sloan’ı bocalatmaktan hoşlandığı hissine kapıldım. Bu işte çok iyi görünüyordu.

Kanepeye yaslandım. “Adrian’ın sihirli bir penisi olup olmadığını keşfetmeyi çok *isterim*. Ama ne yazık ki bana ilgi duymuyor.”

Kristen ve Sloan birbirlerine baktılar.

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. “Ne?”

Kristen gözlerini bana dikti. “Sana ne söylediğini bilmiyorum ama kendisi kesinlikle çarpılmış durumda.”

Sloan da gözlerini kocaman açıp yavaşça başıyla onayladı. Kaşlarımı çattım. “Ne? Hayır.”

Kristen tepemden arkama doğru baktı. “Şu anda başının arkasına bakıyor. Tüm gece sana bakıp durdu.”

Başımı çevirmedim ama yan gözle baktım. “Tenis maçı izler gibi mi?” diye fısıldayarak sordum. “Başını sağa sola çevirerek ortalıkta dolaşmamı mı takip ediyor?”

Sloan başıyla onayladı. “*Tam olarak* tenis maçı izler gibi. Aslına bakarsan, bu benzetme son derece doğru.”

“Bizi doğum günü partine davet etmek için aradığında Josh’la telefonda yarım saat boyunca senin hakkında konuştu,” dedi Kristen. “Josh telefonu kapattığında, ‘Vay canına, onu daha önce hiç böyle görmemiştim,’ dedi.”

Kalbim pır pır etti. Sonra bunu yapmaya hakkım olmadığını hatırladı...

İçimi çektim. “Adrian’ın benimle ilgilendiğini sanmıyorum.”

Sloan kaşlarını çattı. “Neden?”

Yaklaşan ölümüm sebebiyle olabilir mi?

“Hayat tarzım bir ilişki yaşamaya elverişli değil,” dedim bunun yerine.

Kristen başıyla onayladı. “Ah, evet, şöhret meselesi. Berbat bir şey. Biriyle çıkmaya çalışıyorsun ama soluğu senin kıyafetlerine falan kafasını takmış bir adamla alıyorsun.”

Sloan da başını salladı. “Jason için de zordu. Tanıştıktan ancak iki hafta sonra bana kim olduğunu söyleyebildi. Kolay değil.”

“Evet, gerçekten değil,” dedim. “Konuşmamayı tercih ettiğim şeylerden biri.”

Sloan kanalımı takip ettiğini belirten nazik bir gülümsemeyle baktı. “Unutma, evren sana dayanamayacağından fazlasını vermez.”

Kristen alaycı bir şekilde güldü. “Hayır, verir. Bu *her zaman* oluyor. Hiçbir şey evrenin umurunda değil, o tam bir pislik.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HOŞLANDIĞINIZ KİŞİ SİZİ FARK EDECEK Mİ?
BU TESTİ YAPIN!

ADRIAN

Kadınların oturma odasında kafa kafaya vermelerini izledim. “Sence ne hakkında konuşuyorlar?”

Jason içkisinden bir yudum aldı. “Kristen karımın gözünün gergin bir şekilde seğirmesine sebep olduğuna göre uygunsuz bir konu olduğuna bahse girerim.”

O sırada Kristen ellerini havaya kaldırdı. “Bu bilim, Sloan!”

Vanessa gülerek yan gözle bana bakarken güzel gözleri ışıldadı.

Ona sııttım. “Neler yapıyorsunuz hanımlar?” diye seldim.

Vanessa arkasına dönüp kanepenin üzerinden bana gülümsedi. “Eastwick’e şeytan çağırıyoruz. Bu tarafa gelmeyin.”

Josh kıkırdayıp bana bir Old Fashioned kokteyli verdi.

“Sadece bir tane,” dedim içkiyi alırken. “Araba süreceğim.”

“Aramana sevindim,” dedi Josh. “Daha sık buluşmalıyız. Bir ara Ely’ye gelip yeni evimizi gör.” Başıyla kızları işaret etti. “Vanessa’yı da getir.”

Ona bakıp gülümsedim. Onu oraya götürmeyi isterdim. Vanessa’yı her yere götürmek isterdim. Onu tanımaktan gurur duyuyordum. YouTube kanalında olduğu gibi sosyal bir kelebektir. Hangi durumda olursa olsun, yanındaki insanları cezbedebilecek bir kadındır.

Vanessa coşkuluydu. Bu şekilde tanımlayabileceğim biriyle hiç karşılaşmamıştım ama doğrudur. Işıldıyordu. Etrafına enerji saçıyor, yakınında bulunan her şeyi ve herkesi aydınlatıyordu.

Jason’ın profilime doğru konuştuğunu anlayınca Vanessa’ya baktığımı fark ettim. “Anlayamadım, ne dedin?” diye sorup ona döndüm.

“Sloan’la çıkarken elinden geleni yapmadığına sevinirim diyordum; aksi taktirde karım benimle değil, seninle evlenirdi.”

Kıkırdadım. “O konuda hiç şansım yoktu. Şimdiye kadar hiçbir kadın bir randevudan onun kadar hızlı kaçmadı.”

Jason kahkaha attı. Sesi duyan eşi dönüp bakınca ona göz kırptı.

“Ne zamandır çıkıyorsunuz?” diye sordu Jason.

“Çıkıyoruz,” dedim bardağıma doğru. “Sadece arkadaşız.”

Josh alaycı bir şekilde güldü. “Emin misin?”

“Vanessa çıkmakla ilgilenmiyor,” dedim.

Josh güldü. “Karım da bir zamanlar bana aynı şeyi söylemişti.” Antreye doğru başıyla işaret etti. “Hey, sanırım ön kapının yanında ökseotu asılı.” Kaşlarını oynattı.

Vanessa’nın beni sırf bir ökseotunun altında durduğumuz için öpmesini istemiyordum. Gece yarısı yeni yıla giri-

lecek diye de beni öpmesini istemiyordum. Tek gecelik ilişki yaşamak ya da düzenli cinsellik içeren bir arkadaşlık kurmamızı istemiyordum. Onu tamamen istiyordum. Doğru şekilde istiyordum.

Onun da beni istemesini istiyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

**BU BÜYÜK HATAYI YAPARSA
BİR ERKEĞİ KAYBEDEBİLİRSİNİZ!**

VANESSA

Adrian yaşadığımız binanın altındaki garaja girdi. Saat gece on civarıydı ve hâlâ çakırkeyiftim. Ona bakabilmek için koltukta başımı çevirdim. “Barda ne konuşuyordunuz?”

Arabayı park etti. “Çoğunlukla pişik kreminden bahsediyorduk. Jason ve Sloan’ın kızları pişik olmuş.”

Dudağımı büktüm. “Biliyorum, zavallı Emma bebek.”

Adrian motoru durdurdu. “Siz neden bahsediyordunuz?”

Omuzlarımı silktim. “Çoğunlukla senin penisinden.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Ne?”

“Josh’ınkinden de,” dedim savunmacı bir tavırla. “Ama büyük oranda seninkinden.”

Yüz ifadesine bakılırsa eğleniyor gibiydi. “Peki penisim hakkında tam olarak ne söylediniz? Hiçbiriniz onu görmediniz ki.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Biliyorum! Çoğunlukla komplo teorilerinden ibaretti.” Emniyet kemerimi çözüp dizlerim koltukta ona döndüm. “Kocaman olduğuna dair dedikodular var. Bana söylemene gerek yok –doğruysa bir kez gözlerini kırp– ama bana söylemek zorunda değilsin.”

Adrian gülerek arabadan indi. Dolaşıp kapımı açmasını izledim. Neredeyse dışarı devrildim.

“Pekâlâ, gel bakalım,” dedi beni ayağa kaldırırken. “Yürüyebilir misin?”

Omuzlarımı silktim. “Tökezlersem, onu seksi bir dansa dönüştürürüm.”

Sırıtiyordu. “Kendine gelene kadar Grace’e birkaç saat ben bakacağım. Seni taşırsam bana tutunabilir misin?”

Burnumu ovuşturdum. “Evet.”

Adrian arkasını döndü ve sırtına atladım.

Beni binaya taşıyıp *hızlı* adımlarla merdivenleri çıktı.

Üç kat çıktığımızda nefes nefese bile değildi. Bu adamın yataktaki dayanıklılığını hayal edebiliyordum; gerçekten, sadece hayal edebiliyordum. Vücudu onun gibi olan biriyle hiç çıkmamıştım.

Beni sırtında taşıyarak koridorda ilerlerken kıkırdadım. “Hey, senin evine gidip Grace’i almadan önce bana bir uğrasak olur mu? Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Elbette.” Kapımın önünde durup anahtarlarını çıkarırken maymun gibi ona sarıldım.

Evimin anahtarlarının onda olması hoşuma gidiyordu. İçeri girip beni tavandaki vantilatörden kurtarabildiği ya da haber vermeden doğum günü temizliği yaptığı için değil, aramızda kapalı kapılar olmadığını bilmek hoşuma gidiyordu. Tam anlamıyla yoktu. Ne somut ne de başka bir şekilde. Hakkımda her şeyi biliyordu. Berbat ailemi tanıyor, hatta hasta olmaktan çok endişelendiğimi bile biliyordu. Yine de yanımdaydı.

Adrian kapıyı açınca beni kanepeye kadar taşıdı ve dönüp beni yerleştirdi.

“Pekâlâ,” dedi. “Bana ne göstermek istiyorsun?”

“Otur,” diye emredip pantolonunun cebini çekiştirdim.

Gülümseyip yanıma oturunca ışığı söndürmek için lambaya uzandım. Tavandaki yüz tane parlak yıldız ışıldadı.

“Vay canına,” dedi nefesi kesilerek.

“Çok güzel, değil mi?” Karanlıkta ona döndüm. “Çocukken odanda bunlardan var mıydı?”

Hafifçe güldü. “Evet. Sanırım annemin evi satılana kadar eski yatak odamda hâlâ duruyorlardı.”

“Neden yetişkinler bu tür şeyleri yapmayı bırakıyorlar?” diye sordum tavana bakmak için başımı arkaya eğerken. “Neden unutuyoruz?”

“Pek sofistike bir şey değil. Eve bir kadın getirsem ve yatak odamın tavanı böyle olsa, sanırım büyük bir açıklama yapmam gerekirdi.”

“Aman Tanrım. Bir erkek beni evine götürse ve yatak odasının tavanı böyle olsa, çok *hoşuma giderdi*. Onunla seks yapmak için daha çok heyecanlanırdım.”

Adrian’ın bana baktığını hissettim. “Gerçekten mi? Sence bunlardan Amazon Prime’da var mıdır?”

Kıkırdadım. “Bilmen için söylüyorum, sırf evine geldiğimde tavanda parlayan yıldızlar olduğu için seninle seks yapmayacağım.”

“Benimle seks yapmak istemeni sağlayabilecek bir şey var mı? Bir an önce işe koyulmak isterim.”

Güldüm. *Bu* flört sayılırdı. Her zamanki iletişim yönteminden farklıydı. Bana bu tür şeyler hiç söylememişti.

Elbette şaka yapıyordu.

Keşke yapmasaydı.

Adrian tekrar yıldızlara baktı. “Bu manzaranın bir şarkısı olsaydı, sence ne olurdu?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama muhtemelen efsanevi bir saksofon solosu olurdu. Ortada bir yerde küçük bir caz melodisi belki?”

Güldü. “Bu tür şeyleri nereden buluyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “İçimdeki monolog yüzlerce açık sekme gibi. Bir de *söylemediğim* şeyleri duysan.” Sonra hınzırca gülümsedim. “Adrian?”

“Evet?”

“Karın kaslarına dokunabilir miyim?”

Alaycı bir şekilde güldü. “Ne?”

Işığı açıp masum bir tavırla gözlerimi kırpıştıtararak ona baktım. “Ciddiyim. Daha önce hiç karın kasına dokunmadım ve seninkiler çok güzel. Bu ölmeden önce yapmak istediğim şeyler listesinde.”

Güldü. “Emin misin?”

Heyecanla ellerimi çıırtım ve Adrian gömleğini alt kısmından tutup kaldırdıktan sonra arkasına yaslandı. Bacaklarımı altına alıp dudağımı ısırarak vücuduna baktım.

Pantolonunun üst kısmına doğru ince bir çizgi hâlinde inen hafif kılları vardı. Sebebini bilmesem de bu karın kaslarından daha çekiciydi.

Nefesimi tutup parmaklarımı karnının üzerinde gezdirdim ve kaslarının kenarlarını takip ettim. Sonra avucumu düzleştirip sıcak teninde dolaştırdım. Temas beni neredeyse ürpertti.

Daha önce kimseden bu kadar hoşlanmamıştım. *Hem de hiç*. Üstelik bu sadece fiziksel değildi, her şeydi. İstikrarı, özgüveni ve Grace’e karşı nazik olmasına bayılıyordum. Cömert, düşünceli ve sevdiği insanlara karşı korumacıydı. Zeki, komik ve sadıktı. Ayrıca ona bir şeyler yapmak istememe sebep oluyordu.

Ellerimi pantolonundan içeri sokmak, kucağına oturmak ve onu öpmek istiyordum. Altımda sertleştiğini his-

setmek, giysilerimi çıkarmasına izin vermek istiyordum. Beni bu kanepeye yatırdığını ve üzerime uzandığını hayal edebiliyordum. Bacaklarımın arasında ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum.

Tenini gözden geçirirken serçeparmağımın ucu pantolonunun kemer kısmından içeri girince boğazını temizledi. “Pekâlâ, burada durmamız gerekecek yoksa bazı sorunlar yaşayacağız.” Doğrulup gömleğini karnının üzerine çekti.

Güçlkle yutkunup nefes nefese olduğumu gizlemeye çalıştım. “Ne tür sorunlar?”

“Ne tür sorunlar olduğunu *biliyorsun*.”

Yüzüm kızardı ve Adrian’ın yanında arkama yaslanırken nedense zafer kazanmış gibi hissettim. Ayık versiyonumun komşumun neredeyse sertleşmesine sebep olmakla gurur duyacağını sanmıyordum ama sarhoş hâlim bu durumdan gayet memnundu.

“Hey,” dedim saçımı kulağımın arkasına iterken. “Bu gece için teşekkürler. Bana harika bir gün yaşattın. Kusursuzdu. Jaxon *Waters* bana iyi ki doğdun şarkısı söyledi. Ne sevdiğimi nasıl bildin?”

Adrian bir süre sessizce beni inceledi. “Çünkü seni tanıyorum. Senin için neyin önemli olduğunu biliyorum,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “ALS araştırmasına para toplayabilmek için kanalına içerik üretmek istiyorsun. Güzel yemekler yemek ve hayatta bir kez karşına çıkacak tecrübeler yaşamak istiyorsun.”

Ona nazikçe gülümsedim.

“Seni tanıdığım için çok şanslıyım,” dedim kısık bir sesle.

Bir süre duraksadı. “Ben de aynı şeyi hissediyorum. Hayatım bunaltıcı bir odaymış ve sen pencere açıkken içeri giren esintiymişsin gibi.”

Birbirimize baktık... Sonra Adrian sıcak elini aramızdaki kanepede elimin üzerine koydu. Âdeta içimde yıldırım çarptı.

Bana dokunuyordu!

Adrian bana neredeyse hiç dokunmazdı ve dokunduğunda da bu şekilde yapmazdı.

Gözlerimi ellerimize çevirdim ve tekrar ona baktığımda gözleri dudaklarımdaydı.

Aman Tanrım...

Aman Tanrım, beni öpmek istiyordu!

Hemen ne kadar alkollü olabileceğini düşündüm. Çok içmiş olamazdı, değil mi? Çünkü kararını etkileyen bir şey olmadıkça herhangi bir şekilde beni istiyor olabileceği fikrini aklım almıyordu. Ama bunu *düşünüyor* gibi görünüyordu.

Peki *ben* ne kadar içmiştim? Bunu yanlış mı değerlendiriyordum?

Kalbim gümbürdüyordu. Başparmağı sanki orada olmasının bir amacı olduğunu hatırlatır gibi elimin üzerinde ileri geri hareket etmeye başladı. Ona doğru görünmez bir çekim hissettim, sanki aramızda ikimizin de çektiği bir halat vardı.

Bir süre daha ona öylece baktım. Sonra doğruldum ve yaklaşıp onu öptüm.

Veee... Adrian beniöpmedi.

Sanırım sarhoş olmasaydım bunu daha çabuk fark edebilirdim. Ama sarhoş olduğum için olması gerekenden üç saniye daha uzun sürmesine izin verdim. Dudaklarımı karşılık vermeyen bir ağza bastırdım.

Adrian nazikçe beni üzerinden itti. "Vanessa, hayır..."

Bir anda utanca kapıldım. "Affedersin, ne olduğunu..."

Başını iki yana salladı. "Bu..."

Umursamazca elimi salladım. "Ne diyeceğim, biliyor musun? Sorun değil. Yerde olsam ben de benimle öpüşmezdim," dedim ve hemen kalktım.

Adrian da kalktı ve bana doğru bir adım atıp elini uzattı. “Sebebi bu değil...”

Ona bakamadım bile. Çok utanmıştım. Ne düşünüyordum ki? “Gitmelisin. Yarın görüşürüz.”

“Vanessa, bence bunu konuşmalıyız...”

Kuru kuru güldüm. “*Gerçekten* konuşmak istemiyorum. Bir hata yaptım. Kendimi âna kaptırdım ve sarhoşum... Hiçbir anlamı yok, gerçekten. Keşke bunu yapmasaydım. Özür dilerim,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Adrian’ın yüzünde bir şey belirip kayboldu.

“Lütfen,” dedim. “Becky’ye Grace’i eve getirmesini söyle. Bugün için teşekkür ederim ve bunu unutalım.”

“Vanessa...”

“Adrian, git!”

Bana bakıp bir süre bekledikten sonra çenesini sıktı ve yanımdan geçip gitti. Kapıyı arkasından kapatıp yere doğru kaydım. Sonra da bir anda ayıldım... Keşke ayılmasaydım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BU DA NE BÖYLE DEDİRTECEK 10 ŞEY!

ADRIAN

Dün gecedən beri telefonuma sağır edici bir sessizlik hâkimdi. Vanessa'dan hiçbir şey yoktu. Becky'yle göz atmamız gereken işler vardı, o yüzden gece yarısına kadar işlerle meşgul olup Vanessa'ya ayılması için zaman tanıdım. Sonra da onun *beni* görmek istemediği aşikâr olduğu için Becky'den Grace'i bırakmasını istedim.

Onu öpmem doğru olmazdı. Ne yaptığını bilecek kadar ayık olduğunu sanmıyordum. Tanrı aşkına, yürüyemeyecek kadar sarhoştı.

Hiçbir anlamı yoktu. Keşke yapmasaydım.

Üzgün müydü? Yoksa gerçekten o şekilde mi hissetmişti?

Belki de her ikisiydi.

Belki onu reddettiğim için bana kızgındı *ve* bu konuda ciddiye. Ya da sadece sarhoştı, birden aklına gelen bir şeyi yapmıştı ve bunun hiçbir anlamı yoktu.

Beni öpmenin alkolün etkisinde yaptığı bir hata olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Şimdi de ona hisle-

rimden bahsedip her şeyi berbat etmek ve arkadaşlığımızı değiştirmekten ziyade çok fazla içtiği için beni yanlışlıkla öpmüş olması ihtimali beni daha çok endişelendiriyordu.

Mideme ağrılar giriyordu. Dün gece uyuyamamıştım. Onunla konuşmak istiyordum ama bana söylediklerinden sonra ona ne diyebileceğimi bile bilmiyordum. Sabah ofise gitmeden önce ona mesaj atmıştım.

Ben: Daha sonra konuşabilir miyiz?

Yaklaşık on dakika boyunca yanıt vermedi. Vanessa'nın zaman kavramına göre bu sekiz yıl sayılırdı. Genelde hemen yanıt verirdi. Hâliyle bu iyiye işaret değildi.

Vanessa: Sanırım.

Ben: Bu gece Grace'e göz kulak olmamı hâlâ istiyor musun?

Bu sefer de dört dakika geçti.

Vanessa: Ona bakmak zorunda değilsin.

Ben: Ama bakmak istiyorum.

Vanessa: Pekâlâ. Harry'yi almamı istiyor musun?

Bunu bir süre düşündüm. Harry'ye her zaman benim için göz kulak oluyordu ama Vanessa'yı gördüğümde konuşmazsak garip olurdu ve işe gitmeden önce bunu yapacak vaktim yoktu. Özellikle de konuşmamız gereken şeyleri düşününce aceleye getirmek istemiyordum.

Ben: Onu işe götüreceğim.

Vanessa: Tamam.

Bu kadardı. Başka bir şey yazmadı.

Aynı ruh hâlini paylaşıyormuşuz gibi Harry her zamankinden daha huysuzdu. Öğlene kadar Becky'yi üç kez ısır-mıştı. İlginç bir şekilde *beni* ısır-maması ilk defa aynı takım-da olduğumuzu hissetmemi sağladı. Masamda çalışırken kucacağında uyudu ve tuvalete gitmek için onu kaldırdığım-da bile bana hırlamadı.

İşler uzadı. Vanessa'nın bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol edip durdum ama atmamıştı. İşten erken çıkıp Vanessa'yla konuşabilmek için gelmemi istediği saatten yarım saat önce kapısını tıklattım. Beni öp-tüğüne pişman olduysa, en azından aramızdaki tuhaflığı geride bırakıp arkadaş kalmamızı umuyordum. Ama ses-sizliğinden bu ihtimalin düşük olduğunu görebiliyordum.

Belirsizlik içimi kemiren bir kaygıya dönüştü. Her şeyin bitmiş olma ihtimalinin getirdiği bir panikti bu.

Zincirinin kilitte çıkardığı sesi duydum ve dün gecedan beri ilk karşılaşmamız için kendimi hazırladım. Ama kapı açıldığında karşımdaki kişi Vanessa değildi. O... Bir adamdı?

Grace'i kucığında tutarak kapıda duruyordu. Benden kısa boylu ama daha kaslıydı. Sarı saçları dağınıktı ve teni bronzdu. Dizlerine kadar uzanan ağır bir suni kürk ceket giymişti. Önü açıktı ve üzeri çıplaktı. Boynunda bir köpek-balığı dişi kolyesi vardı.

"Selam," dedi. "Sen bebek bakıcısı olmalısın. İçeri gel." Adam omzunun üzerinden seslendi. "Hey, kelebek, bebek bakıcın geldi."

Olduğum yerde donup kaldım. Dilim tutuldu.

"Az önce biberonla karnı doydu," dedi adam bebeği bana uzatırken. "Bezini değiştirdim. Bir süre idare eder."

Kapının girişinde dururken adamın Grace'i kollarının arasına yerleştirmesine izin verdim.

Grace kundaklanmıştı. Vanessa'nın işi değildi bu. Bataniye ilginç ve karmaşık bir şekilde sarılmıştı. Adam ona baktığını görünce başıyla Grace'i işaret etti. "Bu eski bir Aborjin sarma yöntemi. Şifacı bir kadından öğrenmiştim."

Bir Aborjin sarma...

Kimdi bu ya? Neler oluyordu?

O sırada Vanessa adamın arkasından yaklaşıncaya her şey daha da kötüye gitti.

Nefesim kesildi. Vanessa makyajlıydı, üzerinde bordo, dar bir elbise vardı ve topuklu ayakkabı giymişti. Bukle yaptığı saçlarını salmıştı. Muhteşem görünüyordu.

Randevuya çıkma muhteşemliğindeydi.

"Selam, gelsene," dedi Vanessa dalgın bir şekilde, taktığı -ya da takmaya çalıştığı- küpeyle oynayarak. Parmakları zorlanıyordu. Başıyla adamı işaret etti. "Bu Drake. Drake, Adrian." Elmas küpeyi elinden düşürünce bıkkınlığını belirten bir homurtu çıkararak almak için eğildi.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi Drake elini uzatarak.

Vanessa küpeyi ona verdi ve Drake takmak için yaklaşıırken başını yana eğip kıpırdamadan durdu.

"Güzel görünüyorsun, kelebek," dedi tok bir sesle.

Vanessa onunla flört eder gibi hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler. Sen de."

Hararetli, yoğun bir kıskançlığa kapıldım. Drake'in ona dokunma biçiminde samimi bir şey gizliydi. Sanki bunu daha önce de yapmıştı.

Drake küpeyi takar takmaz Vanessa küçük el çantasını almak için döndü.

"Hey, konuşmamız gerektiğini biliyorum ama daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu Vanessa paltosunu giyerken. "Drake'le yola çıkmamız gerekiyor. Vermilion'da olacağız."

Kaşlarımı çattım. “Vermilion mı? Pazartesi’leri açık de-
ğiller...”

“Restoranı satın aldı.”

Satın mı...

???

“Hey, Grace’ göz kulak olduğun için teşekkürler,” dedi
Vanessa. “Muhtemelen biraz uyuyacaktır. Sekizde evde
olurum.”

Sonra Drake’in peşinden çıkıp gitti.

Drake gömlek falan giymemişti.

Bu da NEYDİ böyle?

Drake kimdi be? Neden Vanessa’yı Vermilion’a götürü-
yordu? Onu Vermilion’a *ben* götürmek istiyordum!

Bebegi kucagımda tutarak dairesine göz gezdirirken kır-
baçlanmış gibi hissettim.

İçerisi hâlâ Vanessa’nın parfümü gibi kokuyordu. Ya-
tağının üzerinde çok sayıda elbise vardı. Ayakkabıları yere
saçılmıştı. Sanki kahrolası gardırobundaki tüm giysileri de-
nemişti. Ortalık stüdyoya benziyordu. Giysileri Drake kar-
şısında oturup onu izlerken mi denemişti? Neler oluyordu?

Cep telefonumu çıkarıp Becky’yi aradım. İlk çalışta açtı.
“N’aber, patron?” Sakızını âdeta kulağımda patlattı.

“Drake adında birini tanıyor musun? Vanessa hiç ondan
bahsetti mi?”

Becky sessizleşince hattın düştüğünü sandım. “Neden
soruyorsun?” diye sordu kaygı verici bir şekilde.

“Vanessa onunla dışarı çıktı...”

“*Drake’le* gitmesine izin mi verdin? Aman Tanrım.
Aman. TANRIM.” Titrek bir nefes verdi. “Pekâlâ, her şey
yoluna girecek. Adrian, bu çok önemli. Drake’i gördüğün-
de gömlek giyiyor muydu?”

“Ne?”

“Gömlek! Üzerinde gömlek var mıydı?!”

“Hayır. Sadece sahte kürk bir ceket vardı ve önü açıktı...”

“Hayıııııııı! Ah, Tanrım!” diye sızlandı. “Bu sandığımdan da kötü. Elinden gelen her şeyi yapıyor! Vanessa onun göğüs kasları karşısında tamamen çaresizdir. Drake yanında bir hipnozcu getirse daha iyi olurdu! Göğsünü iki milyon doların üzerinde bir tutara sigortalattığını biliyor muydun? Bunu biliyor muydun? Neredeyse pazıları kadar. Kalça kasları kadar değil.”

Becky’nin nefesi kesildi. “Tahmin etmem gerekirdi. Gerçekten *tahmin etmem* gerekirdi. Merkür retrosu var. Bugünkü burç yorumunda beklenmedik bir ziyaretçinin olacağını yazıyordu. Bu berbat bir durum. İkinizin evlenip bir milyon bebeğinizin olmasını istiyordum ama şimdi Vanessa muhtemelen bir katamaranla Bali’ye falan gidiyor!”

“Becky, o kim?”

Becky’nin hattın diğer ucunda kesik kesik solduğunu duydum ve dramatik davranışları belki de ilk kez beni sinirlendirdi.

“Kendisi ekstrem spor *vlogger*’ı. Vanessa’nınkinden bile daha popüler bir kanalı var. Quiksilver, bir köpekbalığı tarafından ısırıldığı ve devam ettiği son sörf yarışmasında ona sponsor oldu.

Sen İsa Karın Kaslı’ysan, Drake Lawless da Lucifer’in Penisi. O bir video oyununda tüm düşük seviyeli eski sevgilileri yendikten sonra dövüşmen gereken en son zorlu erkek arkadaş. *İlk Aşk İlk Dans*’taki Patrick Swayze’e benziyor, sadece sarışın ve kabile dövmeleri gibi farkları var. Üzgünüm ama adam senden daha havalı. Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat gerçek bu. Sen uçağa bile binmiyorsun ama Drake onu Venezuela’da paraşüte sarıp bir dağdan aşağı taşıdı. Aman Tanrım, şu anda muhtemelen bir şaman

onları evlendiriyordur. Bunun olmasına nasıl izin verebildin?!”

Vanessa’nın küçük oturma odasında volta atmaya başladım. “Vanessa’nın eski sevgilisi mi yoksa...”

“Evet, eski sevgilisi! Bunu nasıl bilmezsin? Drake-Vanessa destanı tüm zamanların en büyük YouTube romantizmiydi. Tişörtleri bile vardı! Birbirlerine deli oluyorlardı ve Barbados’taki her plajda tantrik seks yapıyorlardı. Sonra Vanessa ondan ayrıldı çünkü Drake Tibet’te kömür üzerinde yürürken kaza geçirince Vanessa ona tehlikeli numaralar yapmayı bırakması gerektiğini söyledi ama Drake, ‘Olmaz! Bunu çocuklar için yapıyorum!’ diye karşılık verdi. Çünkü Drake tüm parasını pediatrik kanser araştırmalarına bağışlıyor? Vanessa onu bu yüzden terk etti ve Drake o kadar perişan oldu ki iki ayını özel adasındaki bir tiki kulübesinde dalgaların kıyıya taşıdığı odunlardan Vanessa’nın heykellerini yaparak geçirdi.” Becky duraksadı. “Drake TED konuşmasında ondan üç kez bahsetti. Hepimiz onun için gerçekten endişelendik.”

Sakalımı sıvazladım.

Vanessa ondan hiç bahsetmemişti. *Bir kez* bile. Ona videolarını izlediğimi söylemiştim. Belki de bildiğimi düşünüyordu ve Drake’ten bahsetmekten rahatsız olduğu için... *bahsetmemişti?*

Kendimi patlamış balon gibi hissediyordum. Öylece durup mutfağına bakarken, Becky’nin böyle bir şeye izin verdiğim için ne kadar aptal olduğuma dair hayretle homurdanmasını dinledim.

“Kapatmalıyım,” diye mırıldanıp telefonu yüzüne kattım.

Grace’i salıncağına yerleştirip Google’da Drake’i araştırmak için kanepeye oturdum; isminin ilk dört harfini ya-

zar yazmaz Google bana *Drake Lawless ve Vanessa Price*'ı önerdi. Diğer öneriler de pek iç rahatlatıcı değildi. *Drake ve Vanessa çocuk bekliyorlar. Drake ve Vanessa'nın gizli düğünü. Drake ve Vanessa yeniden birlikteler...*

Biraz kurcalayınca nasıl tanıştıklarını anlatan videoyu buldum. Drake'e aitti. Venezuela'daki bir şelaleden *PARAŞÜTLE* atlıyordu ve Vanessa orada kendi videolarını kaydediyordu. Ayak bileğini burktuğu için tıpkı Becky'nin söylediği gibi Drake onu kahrolası dağdan aşağı taşımıştı.

Anlaşılan, Vanessa ilk başta pek ilgi duymamıştı çünkü Drake'in sonraki üç videosu onun ilgisini çekmek için yaptığı büyük jestlerden ibaretti. Brezilya'ya kadar onu takip etmiş ve ona çıkma teklif etmek için otelin çatısından balkonuna inmişti. Sonra ceset çiçeğinin açmasını izlemek için Vanessa'yı Cornwall'daki bir botanik bahçesine götürmüştü; uçağı kendisi kullanmıştı. Peru'daki romantik motosiklet gezilerini yarılarmışken yeterince izlediğime karar verdim.

Vanessa'nın önceden başka bir hayatı olduğunu, günlerini normalde mevcut durumundan çok farklı geçirdiğini biliyordum. Ama o dünyasının ne kadar heyecan verici, hem seyahat *hem de* erkekler konusunda zevklerinin ne kadar egzotik olduğunu tam olarak anladığımı sanmıyordum. Tanrı aşkına, adam kubbeli bir çadırda yaşıyordu. Becky haklıydı. Ben uçağı bile binmiyordum.

Birlikte yaptığımız şeyler tüm bunlara kıyasla oldukça sıkıcı ve üzücü görünüyordu. Benimle takılmak, muhtemelen yapmayı tercih ettiği şeylere dönene kadar vakit öldürmek için yaptığı bir şeydi.

Bir de daha önce kimsenin karın kaslarına dokunmadığını söylemişti. Bu da ne demek oluyordu???

Telefonumu kanepeye atıp kendimi sırtımdan vurulmuş gibi hissederek orada oturdum. Kıskanıyordum. Saçma sapan bir şekilde, deli gibi kıskanıyordum.

Neden Vanessa bana bundan bahsetmemiști? Kanalı hariç her konu hakkında konuşuyorduk. Belki de bu hayatının geri kalanına karışmasını istemediği bir başka konuydu. Ne de olsa ilişkileri bitmişti.

En azından bugüne kadar öyleydi.

Acaba Vanessa aklında başka biri olduğu için mi kimseyle çıkmadığını söylüyordu? *Drake'i* mi bekliyordu? Belki de Drake ondan uzak kalmaya dayanamamış ve tehlikeli gösterileri bırakmaya karar vermişti. Ona bunu söylemek için gelmiş olabilirdi. Vanessa'nın ayaklarını yerden kesmek için.

Ben burada oturmuş sevdiğim kadının bebek bakıcılığını yaparken, o eski erkek arkadaşıyla randevuya çıkıyordu.

Gerçekten de olan buydu. Vanessa'ya âşıktım.

Bu gerçeklik bir tokmak gibi tepeme çakıldı. Ânında dikkatimi çekti. Sert bir fren gibiydi.

Ona âşıktım.

Elbette ona âşıktım. Kim *değildi* ki?

Vanessa istediği erkeğe sahip olabilirdi. Herhangi birine.

Onun gibi kadınlar sanatçıların ve müzisyenlerin ilham perisi olurlardı. Meşhur tablolar ve aşk şarkıları yapıldı onlar için. Yağmurun altında dans eder ve onlar için tahtlarından vazgeçen prenslerle kaçıp giderlerdi. Denizcilerin insanı ölüme götürebilecek seslerinden bahsettiği büyüleyici denizkızlarıydı.

Vanessa kanatları kesilmiş güzel bir göçmen kuştı. Yapabildiği anda yeniden uçacaktı. St. Paul'dan ve benden uzağa...

Muhtemelen ona da geri dönecekti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

UZMANLARIN BİLMENİZİ İSTEMEDİĞİ KÂRLI YATIRIM!

VANESSA

Vermillion'ın önünde bir grup hayran toplanmıştı. Biri yerimizi bildirmiş olmalıydı.

Tek başıma zaten yeterince insan çekiyordum. Drake'in de *muazzam* bir hayran kitlesi vardı. Birlikte fizik kurallarına ve manyetik kuvvete meydan okuyan bir galaksi seviyesindeydik. İnsanlar muhtemelen çekimi hissettikleri için eyalet dışından otobüse binip sebebini bile bilmeden buraya geliyorlardı.

Laird kamerasını hazırlıyordu ve Malcolm mikrofonuma yeni piller takıyordu.

Drake karşımda oturmuş, içinde çam dalı olan muzlu bir içecek içiyordu. “Grace’i yetiştirme konusunda harika bir iş çıkarıyorsun,” dedi süsü çıkarıp bir tabağa koyarken. “Ama gerçekten pamuklu bebek bezi kullanmalısın. Karbon ayak izini azalt.”

“Çamaşır makinemin olmadığını unuttun mu?” diye sordum. “Adrian’inkini kullanıyorum ve içinde kirli bezleri yıkamamı isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

Malcolm homurdandı. “O adam yatağında kraker yemene bile izin verir.”

Neşesizce güldüm. “Öyle mi? Dün gece onu öptüm ama beni geri çevirdi. Bana bunu da açıklar mısın?”

“Seni geri mi çevirdi mi?” diye sordu Malcolm küçük mikrofonu elbisemin önüne takarken.

“Evet. Aşağı bakıp üzerinde bir örümcek gördüğünde nasıl davrandığını bilir misin? ‘Aman Tanrım! Örümcek!’ der ve kanepeden fırlayıp küçük bir çıldırma dansı ettikten sonra odayı terk edersin, değil mi? Aynen öyleydi.”

“Hadi ama. Öyle olmamıştır,” dedi Drake keyifle gülümseyerek.

“Pekâlâ, belki o kadar dramatik değildi. Ama aynı hisle hareket etti.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Neden herkes bana bu adamın benden hoşlandığını söyleyip duruyor? Son yirmi dört saat içinde karşılaştığım herkes gözlerini benden alamadığına yemin eder gibiydi. Dürüst olmak gerekirse bu sözler, alkol ve dün gece kanepemde bana söylediği o tatlı ‘sen bir esintisin’ lafı olmasaydı, kendimi böylesine gülünç bir duruma düşürmezdim. Bundan hepiniz sorumlusunuz.”

Drake gülümsedi. “Bizi mi suçluyorsun? Bugüne kadar onunla tanışmadım. Orada bile değildik.”

Elimi göğsüme koydum. “Pekâlâ, bu benim suçum. Ben de orada değildim. Bu tamamen farklı bir insan olan ve hareketlerinden sorumlu tutulmaması gereken Sarhoş Vanessa’nın işiydi.”

Drake güldü.

İçimi çektim. “Arada sırada Adrian’ı beni süzerken yakalıyor muyum? Elbette. Benimle vakit geçirmekten hoşla-

nıyor mu? Kesinlikle. Ama kışımın kotumun içinde güzel göründüğünü düşünmek ve benimle vakit geçirmekten keyif almak, benimle çıkmak ve otuzuma gelmeden ölme ihtimalimi göze almaktan tamamen farklı şeyler. Hâliyle,” diye mırıldandım. “Muhtemelen bir daha asla seks yapamayacağım. Herhalde son cinsel deneyimim TSA* ile olacak.”

Malcolm kahkaha attı.

“Adrian’ın bebekle arası iyi görünüyor,” dedi Drake.

“Bebekle arası harika. O sadece *benimle* ilgilenmiyor.”

Malcolm mikrofonumu açtı. “Neden gidip ona seni neden öpmek istemediğini sormuyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Olmaz. Aramıza sınırlar koymaya başlamalıyım. Benimle öpüşmek istemeyen bir adamın üzerine atladım. Kendimi küçük duruma düşürdüm. Sanırım hâlâ biraz itibarım varken bu durumdan çıkmak en iyisi.”

Sanki bu konuda seçim yapma hakkım vardı da. Adrian koridorda belli belirsiz başıyla beni selamlamak için dönmeye muhtemelen hazırdı. Mesajında benimle konuşmak istediğini yazmıştı ama konuşacak ne vardı? Bundan sonra aramız hep tuhaf olacaktı. Bugün Grace’e göz kulak olacağını söylediği için gelmiş olmalıydı, bundan sonra bahaneler yaratıp birlikte vakit geçirecek başka birini bulacaktı. Çok sayıda martini içtikten sonra kanepede üzerine atlayan biri yerine çıkabileceği biri.

Drake masanın karşısından uzanıp elini bileğime koydu. “Ondan yeterince bahsettik.”

Gözlerimi onunkilere diktim. Arkasındaki pencerenin dışından bir kadın çıplak memesini cama yasladı. Dışarısi eksi beş dereceydi. Kararlılığını alkışlıyordum. “Ne yaparsan yap, arkanı dönme,” dedim.

* (İng.) Ulaştırma Güvenlik İdaresi. (ç.n.)

“Sana bakmak varken neden arkamı döneyim?” Drake bana sırıttı.

Böylece rollerimize büründük. Malcolm ve Laird çoktan kaydetmeye başlamışlardı.

Bir kaşımı kaldırdım. “Biliyorsun, ayrılmamızın bir sebebi vardı, Drake. Geçerli bir sebep.”

Masanın öteki tarafından uzanıp elimi dudaklarına götürdü. “Evet. Bir sebebi vardı.”

Ona uzun ve cilveli bir bakış attım. “Seni özledim,” diye fısıldadım.

Uzun bir süre bana baktı. Sonra arkasına yaslanıp ceke-tinin cebinden bir şey çıkardı. Muhteşem nişan yüzüğünü aramızda tutunca nefesim kesildi. Yüzüğün ortasında bir inci vardı.

“İnciyi bizzat ben buldum,” dedi. “Hayatımın yarısını onu arayarak geçirdim, tıpkı o yüzüğü takacak kişiyi aradığım gibi.”

“Drake...” Elimi göğsüme koyup nefesimi verdim. Rol bile yapmıyordum. Çok güzeldi. Yüzük *ve* bu his.

Bu ânın birkaç saniye sürmesine izin verdik.

“Veee tamam,” dedi Malcolm kamerayı indirirken. “İkiniz için de tek çekimlik bir işti.”

“Oh be.” Arkama yaslandım. “Drake, bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin.”

“İlgilendiğim yeni şirketi övecek kadar mı?”

Başımı yana eğdim. “Yatırım yapmama ihtiyacın mu var?”

Bu tuhaftı. Drake milyoner ya da öyle bir şeydi. *Parama* ihtiyacı olamazdı.

“Bence bu işe en başından girmek isteyebilirsin.” Arkamdaki birine buraya gelmesini ister gibi bir hareket yaptı. Kimi çağırdığını görmek için oturduğum yerde döndüm.

Brent masaya doğru ilerliyordu.

“Hayır. Sen ciddi misin, *Brent*? *Drake*’i mi aradın?”

Brent dişlerinin arasından hızlı bir nefes aldı. “Senin dışında tanıdığım tek zengin o,” dedi, ellerini ağzının önünde yumruk yaparak masaya geldi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. *Drake*’i hızla zengin olma planlarından birinin içine çekemezsin...”

“Kelebeğim, bu öyle bir şey değil,” dedi *Drake*. “Onu dinle. Güven bana.”

Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. *Drake* bana rahatça gülümsüyordu ve *Brent* eve dönmek isteyen bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “*Pekâlâ*. Ama sırf *sen* istediğin için,” dedim *Drake*’e.

Brent sırtıp küçük bir sevinç dansı yaptı. “Birisi ışıkları söndürebilir mi?” Hızla geldiği tarafa dönerken *Laird* ve *Malcolm* masada yanımıza oturdular.

Joel gelip önümüze ciltlenmiş, profesyonel görünümlü kataloglar koymaya başladı ve *Brent* bir üçayak üzerindeki küçük projektörü açtı.

Duvarda bir PowerPoint sunumu belirdi.

Pekâlâ... Şimdiye kadar her şey beklediğimden biraz fazlaydı. Temkinli bir şekilde olmasa da biraz etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Brent masamızın önündeki yerini alıp boğazını temizledi. “Kadın kıyafetlerinin cepleri yoktur.” Bir süre bunu sindirmemizi bekledi. “Size ablam *Vanessa*’nın sevimli giysilerinin hiçbirinin dudak merhemini koyacak bir yeri olmaması sonucu icat ettiği hayatı kolaylaştıran çözümünden ilham alarak hazırladığım özel ve yenilikçi bir üründen bahsetmek için buradayım.”

Drake omzunun üzerinden bakıp bana gülümsedi.

Brent yaklaşık beş yıl önce çekilmiş, kardan adam yaptığımız bir fotoğrafa tıkladı. “Minnesota’da büyüyen ablam Vanessa dışarıda vakit geçirmeyi severdi. Onu tanıyan herkes de kendisinin Carmex’e bağımlı olduğunu bilir. Hani şu kırmızı kapaklı, küçük sarı dudak balmı tüpleri var ya?” Bir Carmex tüpünün fotoğrafına geçti. “Harika bir ürün ama berbat bir tadı var. Kusura bakma, Vanessa ama öyle.”

Seyirciler hafifçe kıkırdarken ağzımın köşesi seğirdi.

“Tartışmalı aromasının yanı sıra Carmex dışarısı soğukken donup sertleşiyor ve tüpü sıkılmıyor. Bu yüzden cepsiz kıyafetlerini giyerken bu sorunla mücadele etmek amacıyla ablam onu sıcak tutmak için sutyenine koymaya başladı. Ne yazık ki tüpün sivri ucu gömleğinin altından görülüyor. Hiç seksi değil.” Benim bir fotoğrafıma geçti. On sekiz yaşımdayken garaj yolunda gülümsediğim sırada çekilmiş, eldivenli ve şapkalı bir fotoğrafımdı. Kırmızı bir ok Carmex’imin ucunun çıkıntı yaptığı mememi işaret ediyordu.

“Bu da bana bir fikir verdi,” diye devam etti Brent. “Tadı berbat olmayan bir dudak balmı yapsak nasıl olur diye düşündüm. Vücut ısıyla yumuşayacak şekilde formüle edilmiş. Tüpü yumuşak olacağı için teninizde dümdüz duracak ve kıyafetlerinizin altından belli olmayacak. Tamamen doğal, organik, sürdürülebilir bileşenlerden üretilmiş ve güneş koruyucu faktörü içeren bir dudak balmı. İçinde bir tohum olan bu tüp doğada çözünebilir olacağı için onu gömdüğünüzde ve tüp çözüldüğünde içinden bir çiçek yeşerecek. Hediye edilebilir, çevre dostu, havalı ve 1980’ler ve 1990’larda doğmuş kişilere fazlasıyla hitap ediyor.” Dudak balmı tüpünün fotoğrafına geçti. “Hanımlar beyler, size BoobStick’i takdim ediyorum.”

Joel bir tepsiyle dolaşıp önümüze prototipleri koydu. Birini aldım ve parmaklarımın arasında çevirdim.

Sevimliydi. Instagram’da paylaşılacak kadar sevimliydi. Ön tarafında narin bir turkuaz çiçek filigranı olan pembe bir tüptü.

Herkes kapaklarını çıkarıp denemeye başladı. Ben de dudaklarıma sürüp yaladım. Tadı guava gibiydi. Güzeldi. *Gerçekten* güzeldi.

Brent sözlerine devam etti.

“Önünüzde satış ve iade tahminleri, pazar analizi ve pazarlama, üretim ve operasyonel planlar var. Gördüğünüz gibi, üretim maliyetimiz düşük ve ürünün yenilikçi yapısı nedeniyle benzer ürünlerden daha yüksek bir perakende fiyatına satabileceğimizi düşünüyoruz. İnternet sitemiz çoktan yayında ve iş görüyor.” Brent dudak balmındaki görselle uyumlu, profesyonel görünen bir internet sitesine tıkladı.

“Farklı aromalar sunuyoruz. Önümüzdeki on sekiz ay boyunca ek ürünler de piyasaya süreceğiz. El kremleri, banyo topları. Cebi veya sutyeni olmayan, sürekli hareket hâlindeki müşteriler için mükemmel, bir ipe bağlı ve cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir DipStick sunuyoruz.” Drake’e göz kırptı. “Anthropologie, Trader Joe’s, Whole Foods gibi perakendecileri hedefliyoruz. Markayı, seçkin fenomenlerin karşısına çıkarabileceğimiz Drake’in bir sonraki spor etkinliğinde, konuk odalarında hoş geldiniz hediyesi olarak piyasaya süreceğiz.”

Önümdeki profesyonel görünümlü paketi açıp grafiklere ve sayılara göz attım. Bu Brent’in çalışma tarzı *değildi*. İş hayatında her zaman ânında tatmin olmanın peşindeydi, peki ama bu? Aylarını almış olmalıydı. Hatta daha fazla. Tüm bu çalışma...

“Bu harika,” diye nefesimi verip ona baktım.

Brent sırtıttı.

“Ciddiyim, Brent. Bu inanılmaz bir şey. Sen mi düşündün? Tüm bunları kendin mi bir araya getirdin?”

Gülümsedi. “Ben yaptım. Beni işletme okuluna gönderdiğini unuttun mu? Muhtemelen kendimi vermediğimi düşündün.”

Gülümseyerek dudak balmı tüpüne baktım. Böyle bir şeyi satın alırdım. Sephora mağazalarında kasada görebileceğiniz türden bir şeydi.

“Grafik tasarım konusunda biraz yardım aldım,” dedi Brent. “Aslına bakılırsa, Annabel yaptı. Yani işte. Daha önce.”

Ona baktım. “Bunu Annabel mi yaptı?”

“Hepsini o yaptı. İnternet sitesini de. Bu işte çok iyi. Tohum fikrini babamdan aldım. Bir keresinde oturma odasında Chia Pet kırıldığında babam onu orada bıraktığı için halının çimlenmeye başladığını hatırlıyor musun?”

Kahkaha attım. “Tanrım, hatırlıyorum.”

“Ah, bu arada ilk yatırımcım tanıdığın biri,” dedi Brent. “Umarım kızmazsın. Sana söylememesini rica ettim. Adrian sunum toplantısı malzemeleri için bana küçük bir borç verdi.”

Kalbim tekledi. “Öyle mi?”

Brent başıyla onayladı. “Onu hastanedeyken erkekler tuvaletinde ikna ettim.”

Yüzüm düştü. “Sen ciddi misin?”

“Sinirlenmedi,” dedi Brent hemen. “İş planımı ona göndermemi kabul etti. Hoşuna gitti. Ertesi gün bana parayı yolladı. Bu arada, yaptığın örümcek benzetmesini duydum.” Dişlerinin arasından sert bir nefes aldı. “Üzgünüm. Adrian’ın öpücüğüne karşılık vermemesi çok tuhaf. Joel ve ben onun senden hoşlandığını düşünmüştük.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Bu hafta birçok şeyi yanlış değerlendirdim,” diye mırıldandım pakete tekrar göz gezdirirken.

Brent bana doğru bir adım attı. “Vanessa, Adrian bu işe inanıyor. Drake de öyle.”

Onları suçlayamazdım. Bu girişime ben de inanmıştım.

Başımı onaylar anlamda salladım. “Yanıtım evet. İhtiya-cın olan parayı sana vereceğim.”

Brent tiz bir ses çıkarırken Joel onun üzerine hücum etti. Birbirlerine sarılıp sevinç çılgılığı attılar ve restoranın etra-fında döndüler.

Drake başını bana doğru eğdi. “*Tüm* parayı ona sen ve-remezsın. Ben ne olacağım? Ben de yatırım yapmak istiyorum.”

Brent ve Joel’in kutlamalarını izlerken başımı iki yana salladım. “Bu fikri bana sunmasına izin vermene bile şaşır-dım. Onu destekleyip her şeye kendin sahip olabilirdin.”

Drake iyi huylu bir tavırla gülümsedi. “Açıkçası, öyle yapmak istedim. Hatta ona teklif ettim. Ama senden destek görmek Brent için önemliydi.”

Kaşlarımı çattım. “Benden mi? Neden ki? Parayı aldığı sürece Brent’in umurunda olacağını sanmıyorum.”

Bu söylediğim Drake’i eğlendirmiş gibiydi. “Brent senin onayını istiyor, Vanessa. Onunla gurur duymanı istiyor. Bunu her şeyden çok istiyor. Paradan bile çok.”

Gülümsememe hafif bir gölge düştü.

Bu doğru muydu?

Brent omzunun üzerinden bana baktı. Kocaman gülüm-süyordu.

Belki de gerçekten onayımı *istiyordu*. Babamın onayının onun için çok fazla şey ifade ettiğini sanmıyordum.

Onunla *gurur duyuyordum*. Hem de çok. Tam o anda, yaşadığım süre boyunca Brent’in bunu bildiğinden daima emin olmaya karar verdim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKADAŞLIK DİYARI ÇIKMANIN EN ETKİLİ REHBERİ

ADRIAN

Vanessa mesajında beş dakika içinde geleceğini yazdığında, eve döneceğini söylediği saatin üzerinden tam bir saat geçmişti.

Son dört saattir bir duygu fırtınası yaşıyordum ve hiçbirisi iyi değildi. Kötü bir ruh hâline saplanmışım ve çıkmayı planlamıyordum.

Beni öptüğü için pişman olduğunu ve bunun bir hata olduğunu söylemesi beni incitmişti. Bana Drake'ten hiç bahsetmemesine sinirlenmişim. Kıskanıyordum, hayal kırıklığına uğramışım ve onu bu adama kaptırmaktan korkuyordum.

Kahrolası şifacı kadının kundak sarma yöntemi...

Grace bundan hoşlanmış gibiydi. Bunun neden beni bugün olan diğer her şeyden daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordum ama sinirlendiriyordu.

Grace, Drake gibi koktuğu için onu yıkamak zorunda kalmışım. Çocuğun üstüne tütsü kokusu sinmişti.

Vanessa nihayet evime girdiğinde, yanımda bebek telsiziyle yemek masasında dizüstü bilgisayarımın başına geçmiş e-postalarımı bakmaya çalışıyordum. Harry'yi küçük köpek yatağında masanın yanına yerleştirmiştım, Vanessa'nın içeri girdiğini duyunca başını kaldırıp o da kendisine kızmış gibi hırladı.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedi Vanessa kapıyı arkasından kapatırken. “Restoranın önünde büyük bir kalabalık vardı. İki yüz süngere falan imza atmam gerekti. Bir de galiba biri saçımdan bir tutam kesti...”

Başımı kaldırıp ona bakmadım. “Bir saat kadar önce bezini değiştirdim. Bugün biraz huysuzdu. Gazını çıkarması için ona biraz damla verdim, şimdi iyi görünüyor. Çalışma odasındaki oyun parkında uyuyor.”

Sonra sandalyemi geriye kaydırıp kalktım ve bara gittim.

“Keyifsiz gibisin,” dedi Vanessa arkamdan.

Viskinin tıpasını çıkardım. “Eski sevgilinin gömleği var mıydı yoksa meme uçları soğuktan donma tehlikesi mi geçirdi?” diye homurdandım.

“Drake'in mi? Gömleği vardır herhalde. Yaşayan En Seksi Adam ödülünü alıp *People* dergisinin kapağına çıktığında bir tane giymişti.”

Alaycı bir şekilde güldüm.

Vanessa'nın çantasını bıraktığını duydum. “Senin neyin var?”

“Neden bana hiç ondan bahsetmedin?” diye sordum ona bakmadan.

Güldü. “Hımm, niye bahsedecektim ki?”

“Senin için önemli biri olduğu aşıkâr.” Bir bardağa buz attım. “Biz her konuda konuşuyoruz. Birbirimizden bir şey saklamadığımızı sanıyordum.”

“Evet, ben de öyle sanıyordum. Ama *Brent*'e borç verdiğini bana söylemedin.”

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde Vanessa'yı kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde buldum.

"Sana söylemememi rica etti," dedim. "İkimizin arasındaydı ve bunu öğrenmek için kırk sekiz saat beklemek zorundaydın. Bu koca bir ilişkiyi saklamakla aynı şey değil."

"Drake'i saklamadım."

"Eh, bu bilgiyi kendi isteğinle verdiğin de söylenemez."

Gözlerini devirdi. "Ancak mağarada falan yaşayan birisi Drake'i duymamış olabilir. Ayrıca ondan hiç bahsetmedim çünkü bahsetmeye değmez."

"Haklısın." İçkime dönüp tıpayı sürahiye taktım. "Kimseyle çıkmadığını sanıyordum."

Vanessa sırtıma doğru güldü. "Sen ciddi misin? Biriyle yemeğe çıktığım için mi bu kadar huysuzsun? Seninle dayanışma yaparak mutsuz ve yalnız olmamı mı istiyorsun? İstedğin bu mu?"

İçkimi bırakıp arkama döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ona geri mi döneceksin?"

Vanessa ellerini havaya kaldırdı. "Ne fark eder? Sanki *beni* istiyormuş gibi konuşuyorsun."

Kulaklarıma inanamayarak ona baktım.

"İlk günden beri arkadaşlıktan başka bir şey istemediğini açıkça dile getirdin." Aramızı işaret ettim. "*Senin* istediğin buydu. Sadece arkadaş olmayı *sen* istedin, o sınırı sen koydun. *Ben de* buna saygı duydum. Sonra *beni* öptün ve bunun büyük bir hata olduğunu söyledin, şimdi de kötü adam *ben* miyim?"

Vanessa şok olmuş gibi elini göğsüne koydu. "Sınırı *ben* mi koydum?"

"Ona geri mi döneceksin?" diye sordum tekrar.

Vanessa güldü. "Hayır. Daha az eşcinsel erkekleri tercih ediyorum."

Kollarımı indirdim. “Drake eşcinsel mi? Ne zamandan beri?”

Alaycı bir şekilde güldü. “Doğduğundan beri.”

Ağzım açık kalarak ona baktım. “Peki internette ikinizin hakkındaki hikâyeler ne demek oluyor?”

“Adrian, yaptığım işin bir kısmı tiyatrodan ibaret. Drake kameramanım Laird’le çıktığı için sık sık birlikte vakit geçiriyorduk. Eşcinsel olduğunu açıklamaya henüz hazır değildi. İnsanlar hakkımızda bazı varsayımlar yapmak istediler. Bugünkü akşam yemeği de bir işbirliğiydi. Drake nişanlandıklarını açıklayacak ve bir restoranda bana kocaman bir yüzük gösterdiği ‘Bana Evlenme Teklif Etti!’ başlıklı videoyla insanların dikkatini çekiyor. Bu bir tıklama tuzağı. Videoyu izlemeye başladığında beni düğününe davet ettiğini göreceksin. Böylece ikimizin de izlenme ve abone sayısı artıyor. Drake bana bir iyilik yapıyordu.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Yani onunla çıkmıyor musun?”

“Hayır! Kimseyle çıkmıyorum. Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse şunu da söyleyeyim, muhtemelen kimseyle çıkmayacağım.” Sonra çenesi titremeye başladı. “Endişelenme, seni bir daha öpmeye kalkışmayacağım. İğrenç, değil mi?” Son cümlesinde sesi çatladı.

Başımı iki yana salladım. “Seni anlamıyorum. Öpücüğüne karşılık vermemi mi istedin? Senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir hareketle arkadaşlığımızı ucuzlatmamı mı istedin? Gelişigüzel bir takılma mı istedin? Bu benim için bir tür oyun değil, Vanessa. Seni öpmenin benim için bir anlamı var.”

Yaşaran gözlerini kırpıştırdı. “Öyle mi?”

“*Elbette* öyle. Bunu nasıl sorarsın?”

Vanessa burnunu çekti. “Ama... Öpücüğüme karşılık vermedin.”

“*Sarhoştun,*” dedim. “O kadar sarhoştun ki seni eve taşımak zorunda kaldım. İstesem bile sarhoş kadınlarla öpüşmem. Sonra bunun bir hata olduğunu söyledin ve...” Cümlemi tamamlayamadım. Yapamazdım.

Uzun bir süre duraksayıp başımı yana çevirdim. Elimi sakalımdan geçirdikten sonra Vanessa’nın gözlerinin içine baktım. “Seninle tanıştığım günden beri neredeyse her gün seni öpmek istiyorum.”

İşte, söylemiştim. Artık kelimeler evrende süzülüyordu. Vanessa nutku tutulmuş gibi bana baktı. Şok olmuştu. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ne kadar hasar verdiğimi, artık arkadaş olup olmayacağımızı merak ettim. Sarhoşken sergilediği davranışı geride bırakabilirdik. Ama bunu geride bırakamazdık. Tek taraflı duygularım çok fazla gelirdi.

Yaklaştığını bildiğim hayal kırıklığına kendimi hazırladım. *Seni o şekilde görmüyorum, ya da Sorun sen değilsin, benim,* gibi nazik bir şey söyleyebilirdi.

Vanessa özür diler gibi bana bakıp dudaklarını ıslattı. “Adrian, ben de seninle tanıştığım günden beri neredeyse her gün seni öpmek istiyorum.”

Söylediği şey kapıları savurup uçuran bir fırtına gibi üzerime çarptı. İçimdeki her şey patlayıp bir kaos oluşturdu. Tüm bedenim umutla dolarken kalbim gümbürdemeye başladı.

Vanessa’nın dudaklarının kenarında küçük bir sırıtış belirdi. “Üstelik şu an sarhoş değilim...”

Ben de sıırttım ve o bir nefes daha alamadan aramızdaki mesafeyi kapattım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KUSURSUZ KARIN KASLARI İÇİN
BİR NUMARALI SIRRI ÖĞRENİN!

VANESSA

Adrian üzerime hücum etti.

Gerçekten hücum etti. Sarsıntı resmen nefesimi kesti ve kelebekler karnımdan kasığıma doğru dalışa geçti.

Adrian ellerini saçımın arasına götürürken sakalı yüzümü çizdi ve sıcak dudaklarını benimkilere bastırdı...

Bu.

Dün gece bana vermediği öpücüktü bu. Bin tane öpücüğün birleşmesinden oluşmuş gibiydi. Adrian haftalardır bunu içinde tutuyordu. Bunu biliyordum çünkü aynı şeyi ben de yapmıştım.

“Vermillion’a bensiz gittiğine inanamıyorum,” diye ağzıma doğru gülümseyerek fısıldadı.

“Hiç keyif almadım,” diye fısıldadım.

Hafifçe altdudağımla ısırıldı. “Yalancı.” Dudaklarıma sırttıktan sonra ateşli bir şekilde beni tekrar öptü.

Aman *Tanrım*, çok iyi öpüşüyordu.

Ağzını çenemde gezdirip boynumdan aşağılara yöneldi ve köprücük kemiğimin çıplak teninde oyalanırken nefesim kesildiği için başımı geriye attım. Ceketim hâlâ üzerimdeydi, Adrian onu dirseklerimin kıvrımında asılı kalana dek omuzlarımdan indirdi. Sonra çıkarıp yere attım.

Adrian düzensiz nefes alıyordu. Çoktan sertleşmişti. Ereksiyonu pantolonunun altından elbisemin önüne baskı yapıyordu.

“Odana gidelim,” dedim nefes nefese.

Başıyla onayladıktan sonra beni omzuna aldı. Çığlık atarken Adrian yatak odasının kapısına yöneldi.

“Bekle, bekle! Bebek telsizi!” dedim kıkırdayıp omzuna dokunarak.

Geri döndü ve onu alabilmem için gülerek beni masanın üzerine eğdi. Sonra beni doğruca yatak odasına götürdü.

Daha önce oraya hiç girmemiştim. Beni keşfetmek için hiç davet edilmediğim gizli sığınağına, bir tür kutsal mabede götürüyormuş gibi hissettim.

Yatak odası onun gibi kokuyordu ve dairenin geri kalanına çok benziyordu. Koyu renk mobilyalarla döşenmişti, gri bir yatak örtüsü vardı, temiz ve düzenliydi. Etrafa göz atmak istiyordum ama yapmam gereken daha acil aktiviteler vardı.

Adrian beni yatağın kenarma oturttu ve bacaklarımın arasında durup beni öperken fermuarımı açmak için sırtıma uzandı.

Ben kemer tokasını çekiştirirken o da gömleğini çıkardı. Sonra geri çekilip pantolonunu indirdi ve ben de elbisemi çıkardım. İç çamaşırını indirmesiyle penisi serbest kalınca, kolumu sutyenimin askısından çıkarırken donup kaldım. “Bu da ne...” dedim hayretle.

Harikaydı.

Nefes kesiciydi.

Bir *hibachi* restoranında şef pirinçle çılgınca şeyler yaptığında iyi bir gösteri izlemek üzere olduğunuzu anladığınız an gibiydi.

Yan tarafıma dönüp komodinin üzerindeki telefonuna uzandım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Adrian.

“Kristen’ı arıyorum. Ona öngörüsünün doğru olduğunu söylemeliyim.”

Kahkaha attı. “Bunu daha sonraya bırakamaz mısın?”

Ona döndüm. “Ya ipucuna ihtiyacım olursa? En iyi yöntemin ne olduğunu bilmem gerekiyorsa? Buna hazır değilim, Adrian.” Penisine bakakaldım. “Aman Tanrım, karın kaslarının böyle olmasına şaşmamalı. Her ayağa kalktığında mekik çekiyorsun. Orada asılı duran şey on iki kiloluk bir dambıl gibi.”

Gülerek yatağa çıkıp üzerime yerleşti. Sutyenimi çıkarıp memelerimin arasından karnıma doğru öpücükler kondurmaya başladı.

O şey bir ışın kılıcı gibi ısı yayıyordu. Adrian’ın başının vücudumda iyice aşağılara gitmesini izledim. “Ya onu kaldıramazsam?” dedim nefes nefese.

Parmaklarını bel lastiğine geçirdiği iç çamaşırımı kalçamdan aşağı çekti. “Ağır kaldırmayı bana bırak,” dedi külotumu omzunun üzerinden geriye atarken. Komodinin çekmecesine uzanıp bir prezervatif çıkardı. Paketi dişleriyle yırttı. Markası Magnum’du. Yine de ona sığmayacağından endişelendim.

Prezervatifi takmasını izlemek için dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bunu yaparken Adrian’ın gözleri vücudumda dolaşıp beni tamamen süzdü. Beni ne kadar istediğini görebiliyordum. Beni becerirken yatak başlığına geçirecekmiş gibi görünüyordu ve buna kesinlikle hazırdım.

Her saniyenin tadını çıkarmam gerekiyordu. Son birkaç haftadır utanmadan süzdüğüm her yerinde dudaklarımı gezdirecektim. Adrian'ın vücuduna harika bir yemeğin ardından servis edilen müstehcen bir tatlı gibi davranacaktım... çünkü gerçekten öyleydi. O dolu dolu yaşanmış bir hayatın görkemli finaliydi. Pastanın üstündeki kirazdı.

Muhtemelen birlikte olacağım son adamdı.

Ölmek üzere *olmasam* bile bunun doğru olduğunu fark ettim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HANGİ ÜNLÜNÜN RUH EŞİNİZ
OLDUĞUNA BAKIN!

ADRIAN

Daha önce *hiç* böyle sevişmemiştim. Eğlenceli olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Vanessa her yerde olduğu gibi yatakta da şakacıydı ve ne istediğini söylemekten çekinmiyordu. Birbirimize doyamadık. Gecenin bir yarısı birbirimizi uyandırıp durduk. Yaklaşık üç saatlik uykuyla duruyordum.

Vanessa'nın şefkatinin eşsiz diline hayran kaldım. Üzerime tırmanıp beni keşfe çıktı. Kollarını boynuma dolayıp âdemelmamı öptü, gece yarısı bizim için atıştırmalık bir şeyler hazırlarken kollarını arkamdan bana doladı, benden sekip bir bumerang gibi geri geldi. Bana gülümsedi, sokuldu ve kucağıma tüneyip beni öpücüklere boğdu. Keşke bu seviyeye daha önce gelebilseydim. Keşke onunla yıllar önce tanışsaydım. Lisede. İlkokulda. Önceki bir hayatta. Zaman kaybetmişiz gibi hissediyordum.

Salı sabahıydı ve ofise gitmeye hazırlanıyordum. Hafta sonu Annabel'in duruşmasıyla ilgilenmiştim. Bugün hasta-

neden taburcu edilip Iowa'daki bir rehabilitasyon merkezine yatırılacaktı. Onu oraya Sonja ve Gerald götürecekti.

Annabel, Vanessa'nın gelmemesini özellikle istemişti. Onu görmek istemiyordu. Muhtemelen kredi kartlarını ve telefonunu kullanıma kapattırdığı için Vanessa'ya kızgındı. Vanessa buna incinmiş görünüyordu ama Annabel'in yardım almayı kabul etmesine minnettardı.

Yatağın ucunda durup kravatımı takarken yorganımın altında kıvrılmış yatan kadına gülümsedim.

Vanessa'nın yatağında olmasına bayılıyordum. Uyandığımda aramızdaki duvara bakmak ya da onun uyanıp bana mesaj atmasını beklemek yerine onu kendime doğru çekebilmeyi seviyordum. Saçlarının kokusunun yastıklarına sinmesi ve yarı uykuluyken söylediği şeyler hoşuma gidiyordu. Yataktan kalktığımda Grace'i alıp yatağa götürmeyi ve aramızda onu biberonla beslemeyi seviyordum; aile olduğumuzu hissediyordum.

Dudaklarımın kenarları aşağı kıvrıldı.

Grace.

Olabilecek en iyi senaryo Annabel'in uyuşturucuyu bırakıp kızını geri almasıydı. O zaman Grace'i hâlâ görebilirdim. Annabel rehabilitasyona gittiği için bu ihtimal yüksekti.

Canımı sıkan diğer olasılıktı. Vanessa'nın Grace'i evlat edinememe sebebi.

Vanessa yakında çalışmaya dönecekti.

Aslına bakılırsa, Grace ne kadar erken giderse Vanessa da o kadar çabuk işine dönecekti. Bu da hiçbir açıdan benim için hoş değildi.

Vanessa genellikle yılın büyük bir bölümünü seyahat ederek geçirdiği için burada bir evi bile olmayacaktı. Eşyaları iki senedir bir depodaydı. Kız kardeşine bebek konusunda yardım etmek için birkaç aylığına bir yer kiralamıştı.

Sonra Grace ona kalınca buraya çakılıp kalmıştı. Ama bu durum sona erdiğinde... Ben... *Biz* ne olacaktık?

Uçak yolculuğu yapmıyordum. Yapsam bile Vanessa'yla dünyayı dolaşmak için birkaç hafta işimi bırakamazdım. O da burada kalıp video çekemezdi. Uzun vadede olmazdı. Şimdiden kanalına içerik bulmak için her yolu deniyordu...

Ama güneşe bakmamaya çalışıyordum.

Annabel'in doksan günlük programı tamamlamasına aylar vardı. Sonra ayık yaşama geçecekti. Orada Grace'e bakamazdı. Bu Vanessa'nın gitmesine de aylar olduğu anlamına geliyordu. Bir yolunu bulmak için zamanımız vardı.

Vanessa kıpırdayınca ona gülümsedim. Uykulu gözlerle bana baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sorup gözlerini ovuşturdu.

"İşe gitmeliyim."

Dudağını büktü. "Aaaah. Benimle kal."

"Yapamam." Gülümseyip kravatımı bağladım. "Grace'in bezini değiştirip ona biberon verdim. Harry'ye de ilaçlarını verip biraz yaş mama koydum. Şeytan'ın karnı doydu."

Vanessa güldü. Yorganı üzerinden atıp kedi gibi esnedi. Çıplaktı.

Ellerim kravatımda donup kaldı.

Omzunun üzerinden bana bakıp hınzırca sırıttıktan sonra tişörtünü alıp başına geçirdi ve dişlerini fırçalamak için banyoya gitti. Çıkar çıkmaz da pijamasının altını giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "İşe gidiyorsun. Eve gitmeliyim." Yatağa çıkıp ayakucunda dizlerinin üzerinde doğruldu ve kollarını bana dolayıp belimi sıktı.

"Evine gitmiyorsun." Gülümsedim. "Açıkçası keşke bir daha eve gitmesen. Hatta bence dairelerimizin arasına bir

kapı yaptırmalıyız. Seninkini giysi dolabı olarak kullanırız.”

Vanessa kahkaha atıp çenesini göğsüme yaslayarak bana gülümsedi. “Sen isteyken burada kalabilir miyim?”

“Sana anahtar veririm.”

“İlaç dolabını karıştıracağım.”

“Tarihi geçmiş bir şey varsa haber ver.”

Vanessa sırtıttı. “Ne yani? Bu artık kız arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor?” Altdudağını ısırıp kaşlarını oynattı.

Saçını elimle geriye tarayıp ciddiyetle ona baktım. “O unvan hafif kalır bence.”

Ciddiydim. Öyleydi. Son derece yetersiz geliyordu.

Vanessa bana gözleri parlayarak baktı. “Hey, artık birlikte olduğumuza göre istersen prezervatif kullanmayı bırakabiliriz. Ama önce ikimizin de cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırması gerekiyor,” dedi ciddiyetle yüzüme bakarak.

“Pekâlâ.” Kötü bir fikir değildi. Her zaman korunmuştum ama asla yeterince güvenli olamazdınız. “Peki ya doğum kontrolü?”

Omuzlarını silkti. “Tüplerimi bağlattım.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Ne? *Neden?*”

“Çünkü yanlışlıkla hamile kalıp berbat genlerimi aktarmak istemiyorum.”

Kahkaha attım. “Pekâlâ...”

Vanessa’nın gülümsemesine hafif bir gölge düştü. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Pek sayılmaz. Çocuk sahibi olmak istiyorsan, bunu yapmanın birçok yolu var. Her türlü bana uyar. Sadece bu kalıcı bir prosedür olduğu için şaşırdım.”

“Kalıcı bir çözüme ihtiyacım vardı. Bunu yapan bir doktor bulmak çok uzun sürdü. Fallop tüpleriyle ne yapmak

istediğini bilen yirmili yaşlarında bir kadınla karşı karşıya olmaya alışık değiller.” Altdudağımı hafifçe ısırdı. “Sana Noel hediyesi aldım,” diye dudaklarıma fısıldadı.

Boğazımın derinliklerinden umursamazca bir ses çıkarp onu tekrar öptüm ama Vanessa başını iki yana sallayıp kollarını boynuma doladı. “Düşünebilmen için onu sana şimdiden vermeliyim.”

Gülümsedim. “Pekâlâ. Öyleyse ver bakalım.”

Dudağını ısırıp bana gülümsedi. “İkimiz için Badger Den’e giriş hakkı.”

Geri çekilip ona sııttım. “Öyle mi? Ne zaman?”

“Yarın.”

Ahhhhhhh. *Kahretsin.*

“Ne diyeceğini biliyorum ama şimdiden bir planım var.”

Başımı iki yana salladım. “Uçağa binemem. Bunu biliyosun.” Tanrı biliyordu ki işimi de daha fazla aksatamazdım.

“Uçağa binemeyeceğini *düşündüğünü* biliyorum. Ama beni dinle,” dedi Vanessa. “Bunu iyice düşündüm. Akşam yemeğini bu gece havaalanında yiyebiliriz. Uçuştan üç saat önce oraya gideriz. Orada yemeklerini sevdiğim bir yer var ve biraz sarhoş olup sürükleyici bir terapi gibi pistteki uçakları izleyebiliriz. Sadece üç saatlik bir uçuş ve bize birinci sınıftan bilet aldım. İçkilerimiz ellerimizde oturuyor olacağız ve uçak biniş kapısından ayrılmadan rahatlayıp uçağa alışmak için yeterince vaktimiz olacak. Uçuş esnasında izleyebilmemiz için *The Office*’in beşinci sezonunu indirdim ve yoga eğitmeninden sana anksiyeten için lavanta ve okaliptüs uçucu yağlarından bir karışım yapmasını istedim. Gidince de sahilde beş yıldızlı, muhteşem bir otelde kalıp *Badger Den*’de akşam yemeği yiyeceğiz. Bu korkunun üstesinden gelebilmen için en önemli motivasyon.”

Elimi yüzümden geçirdim. “Ya uçağa binemezsem?”

Omuzlarını silkti. “O zaman uçağa binmemiş olursun. Senden tek istediğim *denemen*.”

Burnumdan derin bir nefes verdim. Sanırım eninde sonunda bu saçmalığı çözmem gerekecekti. Kız arkadaşım seyahat *vlogger*’ıydı. Bir yerlere uçmamız gerekecekti. Uçağa binemezsem, birkaç günlüğüne işten uzaklaşma fırsatı bulduğumda bile yanına gidemezdim. Haklıydı, o üç saatlik yolculuğun bana cehennem azabı gibi geleceğinden emin olsam da ucunda *Badger Den* gibi muhteşem bir ödül vardı.

“Grace’e kim bakacak?” diye sordum keyifsizce.

Vanessa kıpır kıpır heyecanıyla gülümsedi. “Babam ve Sonja. Sonja, çabasının karşılığını aldığını görmenin babam için iyi olacağını söylüyor.”

“Peki Harry Puppins?”

“Becky. Ona çoktan mesaj attım.”

Kaşımı kaldırdım. “Asistanıma mesaj mı attın?”

“Tanıdığın herkese mesaj atıyorum. Senin çevren artık benim de çevrem sayılır, unuttun mu?”

Alaycı bir şekilde güldüm.

“Hadi. Lütfen?” Kıpırdanıp durdu.

Biraz düşündüm. “Peki. Deneyelim bakalım.”

Heyecanla ellerini çırpı. “Pekâlâ, senin için bir tüyüm var. Küçük bir yaşam koçluğu.”

Ümitsizce nefesimi verdim. “Neymiş?”

“Henüz bunu düşünme. Gerçekleşene kadar düşünme.”

Alnımı ovuşturdum. “Eh, içimden bir ses bunun mümkün olmayacağını söylüyor.”

“Hani bir yere geç kalınca strese girersin ya? Ben bunu asla yapmam. Saat ikide bir yerde olmam gerekiyorsa ve ikiyi çeyrek geçeye kadar orada olamayacağımı biliyorsam, saat ikiye kadar strese girmeme izin vermem. Çünkü o zamana kadar gecikmiş sayılmam. Tek yaptığım, henüz olmamış bir şeyin stresini hissetmek olur.”

“Evet ama yaklaştığını biliyorsun. Olacağını biliyorsun.”

“Bu güneşe bakmaktan farksız, Adrian. Yaklaşan şeyin canı cehenneme. Olacaklara odaklanma. Ya da bu durumda, *olabileceklere* odaklanma. Kimbilir, belki de oraya vardığında tüm bunları kendi kafanda kurduğunu fark edersin. O uçağa bindiğinde sandığından daha güçlü olduğunu ve her şeyi başarabileceğini görebilirsin.” Bana gülümsedi. “Ki yapabilirsin. Senin kadar becerikli birini hiç tanımadım.”

Beni nazıkçe öptü. Sonra yataktan fırlayıp banyoya gitti. Arkasından baktım ve kapının tıkırdayarak kapanmasını bekledikten sonra elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum. Henüz daireden bile çıkmamamıza rağmen nefes alamıyormuş gibi hissetmem bir işaret olmalıydı.

Günüm iyi geçmedi. Uçak yolculuğunu düşünüp durduğum için işe odaklanamadım. Saçmalıktı bu ve kendime kızmaya başlamıştım.

Neden gözümde bu kadar büyütüyordum ki? Sadece üç saatti. Hepsi bu. Üç saatliğine her şeyi yapabilirdim. Bir keresinde bir hafta boyunca hapisshanede oturup komşusunu baltayla doğrayan bir müvekkilimle görüşmüştüm. Kahrolası bir uçağa mı binemeyecektim?

Vanessa’nın söylediği gibi bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Haklıydı. Bunu düşünüp durmazsam, belki havaalanına gittiğimde yara bandını çekip çıkarabilirdim. O uçağa binip bu işi halledebilirdim.

On saat sonra havaalanının otoparkındaydık. Grace’i Gerald ve Sonja’ya bırakmıştık. Valizlerimiz bagajdaydı. Biniş kaydımızı internetten yapmıştık ve Vanessa basınç noktalarıma uçucu yağlar sürüp yol boyunca elimi tutmuştu.

Ama daha arabadan inmeden panik atak geçirdim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MUTLAKA GÖRMENİZ GEREKEN
7 KÜÇÜK KASABA (BİRİNCİYE BAYILACAKSINIZ)

VANESSA

Girişine, üzerinde MUTLU NOELLER yazan kocaman bir çelengin asılı olduğu küçük bir anacaddede arabayla ilerledik. Noel arifesiydi ve tatili Adrian'ın anne babasıyla geçirmek için Nebraska'ya yeni gelmiştik.

Tüm işletmeler tatil sebebiyle Noel ışıkları ve çelenklerle süslenmişti. Kar atıştırıyordu ve parkalı insanlar kollarındaki alışveriş çantalarıyla kaldırımlarda koşuşturuyorlardı.

“Bu kasaba bir Hallmark filmini andırıyor,” dedim kucağımda oturan Harry Puppins'i okşarken. “Kendimi rengiği motifli kalın kazak giymiş yakışıklı ve bekâr bir kasabalıdan Noel ruhunu öğrenmek üzere olan metropol kızı gibi hissediyorum.”

Adrian güldü. “Umarım öyle değildir çünkü öyle bir kazağım yok.” Sonra gülümsemesine gölge düştü. “Affeder-sin,” dedi tekrar. “Keşke buraya uçakla gelebilseydik.”

Adrian dört gün önce havaalanının otoparkında panik atak geçirmişti ve hâlâ özür diliyordu. Oysa buna hiç gerek yoktu.

“Sorun değil,” dedim tekrar. “Söylediğim gibi, deneme-ni takdir ediyorum.”

Çenesi kasıldı. “Bu gayet de bir sorun.”

“Yurtdışı işleri yapmam gerektiğinde sensiz giderim,” dedim. “Mümkün olduğunca çabuk geri gelirim.”

Alnındaki çizgiler derinleşti. Bu önerinin işe yaramadığı çok açıktı.

Elimi Adrian’ın koluna koydum. “*Ya da* yanında kalabil-mem için yerel mekânlara odaklanabiliriz. Minnesota’daki en iyi pansiyonları incelediğimiz bir hafta sonu serisi yapabiliriz. Sonra vaktin olduğunda yolcu gemileriyle seyahat ederiz ya da şimdi olduğu gibi araba yolculuğu yaparız. Bir karavan kiralayıp güzel kamp yerlerini keşfe çıkarız. Bunu halledecegiz. O kadar da büyük bir mesele değil.”

Ama vücudunun duruşundan onun için büyük bir mesele olduğunu görebiliyordum.

Hayal kırıklığına uğramıştı. O *hiçbir konuda* başarısızlığa alışık bir adam değildi.

“Bir bakıma bunun olabileceğini düşünmüştüm,” diye itiraf ettim. “Ama senin için yedek bir Noel hediyem var.”

Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı.

Sanırım tüm bunlara ek olarak bu hafta sonu babasını tekrar göreceği için stresliydi. Bu durumu yumuşatmayı planlamıştım. Ne olursa olsun iyi vakit geçirmesini sağlayacaktım. Şartlar gerektirirse, onu süpürge dolabına çekip oral seks bile yapabilirdim.

İçten içe şartların bunu gerektirmesini umuyordum açıkçası.

Arabayla iki dakika daha ilerledikten sonra ağaçlarla çevrili bir yola sapıp güzel bir Viktorya dönemi evine yak-

laştık. Adrian eski bir kamyonetin arkasına yanaşıp arabayı park etti ama inmek için kıpırdamadı.

“Buraya kadar mı?” diye sordum ona bakarak.

Öylece oturup eve baktı. “Neredeyse yirmi yıldır buraya gelmedim,” dedi sessizce.

“Nasıl görünüyor?”

“Güzel. Gerçekten güzel görünüyor. Babam evle ilgilenmiş.”

Ön camdan dışarıya baktım. İçerisi tarçın kokan bir eve benziyordu. Saçaklarında beyaz Noel ışıkları ve ön kapısında kocaman bir çelenk vardı. Bana bir Noel kar küresinin içini ya da ona benzer bir şeyi anımsattı.

“Neden hiç gelmedin?” diye sordum.

Adrian dirseğini penceresinin kenarına koyup alnını ovuşturdu. “Eskiden her yaz gelirdim. Hepimiz gelirdik. Tüm kuzenlerim. Burası büyükannem ve büyükbabamın eviydi. Babam bizi terk edince gelmeyi bıraktım.”

“Neden?”

Başını hafifçe iki yana sallayıp ön camdan dışarıya bakmaya devam etti. “Babamla karşılaşma riskini göze almak istemedim. Ayrıca annem darmadağın olmuştu. Onu yalnız bırakamazdım.”

Dudağımı büktüm. “Evet. *Bunun*, her şeyi yoluna koymak zorunda kalan kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” diye mırıldandım. Tekrar evin ön kapısına baktım. Her iki yanında küçük ışıklarla süslü çam ağaçları vardı. Çok hoştu. Tüm pencereler aydınlık ve sıcaktı. “Burası harika bir ev.”

“Bildiğim kadarıyla çok uzun zamandır ailede. Büyükbabam ölünce amcam satın aldı. Sonra emekli olup Florida’ya taşındı. Bu senenin başında da evi Richard’a sattı.” Birkaç saniye duraksadı. “Annemin burada yaşamasına

seviniyorum. Bu tür evleri sever. Burayı ziyaret etmek hep hoşuna giderdi.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Babanın kamyonetinin önündeki kar küreme aracı mı?” diye sordum ev ile garaj arasında, önümüze park edilmiş eski Ford’a bakarken.

“Burada yaşıyorsan, kar küremeye yardımcı olmak zorundasın. Çok fazla altyapı hizmetleri yok. Annem babamın belediye meclisinde olduğunu söyledi.”

“Vay canına. Senin de sadece bir işin var ve hiçbir siyasi hedefin yok. Beni biraz hayal kırıklığına uğrattın.”

Adrian gülümsedi ama arabadan inmek için hamle yapmadı. Öylece oturup sessizce eve baktık.

“Eskiden herkese buraya gelmekten nefret ettiğimi söyledim,” dedi Adrian alçak sesle.

“Neden?”

“Çünkü gelemezdim. İstemiyormuş gibi yapmak daha kolaydı. Annemin yanında kalıp ona baktığım için kendisini kötü hissetmesini istemedim. Ayrıca bu evi ne kadar özlediğimi kendime bile itiraf etmek istemiyordum.” Duraksadı. “Sanırım gelmeme kararı benim olduğu sürece bu kontrolümde olan bir şey gibiydi. Her ne kadar kontrol bende olmasa bile.”

İçimi çektim. “Savunma mekanizması. Kendimizi iyi hissetmek için yaptığımız şeyler inanılmaz, değil mi? En azından yeniden evine gelebildin,” dedim. “Hey, belki eski odan paslı bisikletlerle dolu değildir.”

Kahkaha attı.

Arka koltukta oturan Grace ses çıkarınca arabadan inme vaktinin geldiğini anladık. Yakında bezinin değiştirilmesi ve biberonla beslenmesi gerekecekti.

Adrian derin bir nefes alıp kapısını açtı. Tam o anda evin kapısı da açıldı ve bir adam bizi karşılamak için hızlı

adımlarla basamaklardan indi. Adrian'ın babası olmalıydı çünkü ona çok benziyordu. İkisinin arasında olabilecek herhangi bir tuhaflığa dair tüm endişelerim ânında kayboldu. Babası üzerine atılıp ona sarıldı.

Eski refleksleri hâlâ işbaşında olduğundan Adrian'ın ona karşılık vermesi bir saniyesini aldı. Ama sonra o da babasına sarıldı ve çok geçmeden iki adam da ağlamaya başladılar.

Adrian'ın annesi basamakların tepesinde durmuş elleyle ağzını kapatarak onları izliyordu. O da ağlıyordu.

“Seni özledim, oğlum,” dedi Richard hırıltılı bir sesle.

Adrian duraksadı. “Ben de seni özledim.”

Eve girince Adrian araç koltuğunda oturan Grace'i yere koyup annesine sarıldı. Annesini bırakınca gülümseyerek bana döndü. “Anne, bu Vanessa. Vanessa, annem Robin ve babam Richard.”

Richard paltolarımızı askıya asarken pembe sabahlıklı yaşlı bir kadın ağır adımlarla köşeyi döndü.

“Adrian! Eve geldin!” dedi ve ona sarılmak için cılız kollarını kaldırdı.

Adrian yanağını öptükten sonra onu omuzlarından tutup bana çevirdi. “Büyükanne, bu benim kız arkadaşım Vanessa. Vanessa, bu Audrey.”

Ufak tefek kadın Noel ağacı gibi aydınlandı. “Adrian! Kız arkadaşın mı var?” Audrey ellerini ağzına götürüp neredeyse çocuksu yeşil gözleriyle uzun boylu torununu süzdü. “Onunla evlenecek misin?” Bu soru son derece masum ve tatlıydı.

“Onunla otuzuncu doğum gününde evleneceğime söz verdim.” Adrian göz kırptı.

Audrey yavaşça yaklaşıp bana sarıldı. “Ah, tanıştığımı-za memnun oldum.” Beni bırakıp yanağıma hafifçe vurdu. “Çok güzel, turnayı gözünden vurmuşsun. Robin, o evleniyor! Bu bir Noel mucizesi!”

Audrey ayaklarını sürterek oturma odasına dönerken elimle kahkahamı gizlemek zorunda kaldım.

Adrian bana doğru eğilip fısıldadı: “Sanırım seni sevdi.”

“Noel mucizesi kısmını görmezden mi geleceğiz...?”

Adrian güldü. “Daha önce onu kimseyle tanıştırmadım.”

Girişin etrafına göz gezdirdi. “Burası harika görünüyor. Parke zemin!” diye güldü yere bakarak.

Robin gülümsedi. “Uzun tüylü halının altındaydılar.” Ürperdi.

Ev *Good Housekeeping* dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Bu arada evet, tarçın kokuyordu.

Girişin yan tarafında taze çam dallarıyla süslenmiş koyu ahşaptan muhteşem bir merdiven vardı. Oturma odasında kocaman bir şömine yanıyordu ve beş yıldızlı bir otelin lobisindeki bir ağaç gibi süslenmiş Noel ağacı ışıldıyordu.

Evin her yanı özenle düşünülmüş gibi görünüyordu.

“Burada olmanıza ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz,” dedi Robin.

Richard gülümsedi. “Sizin için özel bir şişe şarap aldık. Boone’s Farm.”

Adrian’ın rengi bembeyaz olurken Richard güldü. “Şaka yapıyorum.”

Richard gülümseyerek valizlerimizi aldı. “Hadi, size odanızı göstereyim. Hemen yerleşebilirsiniz. Hazır olduğunuzda akşam yemeği yeriz.”

Odamızda çift kişilik, maun bir yatak ve ayaklı küveti olan özel bir banyo vardı. Şöminemiz çoktan yakılmıştı ve kütükler çıtırdıyordu. Son derece romantikti. Bu hafta sonu destansı olacaktı.

Akşam yemeğinden sonra oturma odasında içkilerimizi içtik. Hem Robin hem de Richard harikalardı ve Adrian bir saat boyunca babasıyla arayı kapattı. Büyükannesi yorulduğu için erkenden yatmaya gitti. Harry Puppins'i çok sevdiği için giderken onu da odasına götürdü. Biz Adrian'la kalıp Richard ve Robin'le bir süre daha sohbet ettik. Gece yarısında günü sonlandırıp yatmaya gittik.

Odamıza dönünce Adrian, Grace'i portatif bebek kar-yolasına koydu.

Elleri serbest kalır kalmaz aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendisine çekerek öptü. Her zamankinden daha tutku-luydu ve bunu beklemiyordum.

"Vay canına," dedim dudaklarına doğru.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?" dedim nefes nefese.

"Geldiğin için. Beni buraya gelmeye ikna ettiğin için. Bazı şeyleri farklı bir gözle görmemi sağladığın için." Bakışları göz-lerimin arasında gidip geldi. "Bayramlar benim için hiçbir za-man bir anlam ifade etmedi. Ama bu kez farklı."

"Neden?" Gülümsedim.

"Çünkü bu birlikte ilk Noel'imiz. Çünkü seninle her şey daha güzel. Sensiz yaşayamam."

Dudaklarımı büktüm. "Öyle deme."

"Ne demeyeyim?" diye fısıldadı Adrian.

"Bensiz yaşayamayacağını söyleme."

Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Çünkü bu berbat bir şey. Burada olmadıgımda yaşa-mak istemediğini söylemeni istemiyorum. Bu bir iltifat de-ğil. Aslına bakılırsa bu benim en büyük kâbusum."

Gülümsedi. "Pekâlâ. Her şeyi paylaşmak istediğim ki-şi-yi buldum. Daha iyi mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Daha iyi."

Sırıttı.

Başımla onu işaret ettim. “Hey, Harry Puppins’i büyükannene vermeye ne dersin?”

Adrian geri çekildi. “Köpeğimizi ona mı vermek istiyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “Aslına bakılırsa o *bizim* köpeğimiz değil. Ona koruyucu ebeveynlik yapıyoruz. İyice düşünürsen, yaşam tarzlarımız uzun vadede köpek sahibi olmaya elverişli değil. Büyükannen onu gerçekten sevdi. Fark ettin mi, Harry Puppins onu ısırmadı?”

Alaycı bir şekilde güldü. “Tanrım, o köpeğin dişleri olduğunu hayal edebiliyor musun?”

“O köpeği bir ejderha olarak hayal edebiliyor musun?”

Adrian kahkaha attı.

“Bahse girerim, büyükannen ona eski sahibini hatırlatıyordur. Barınakla görüşüp evlat edinme ücretini ödeyerek onu büyükannene hediye edebiliriz.”

Bunu düşünür gibi duraksadı. “Sanırım haklısın. Harry Puppins herhalde burada *daha mutlu* olur. Evde her zaman birileri var. O küçük pisliği özleyeceğim.”

Güldüm. “Köpek sahibi olmayı özlersen, bir başkasının koruyuculuğunu üstlenebiliriz. Başka bir hayat kurtarabiliriz.”

Adrian bana gülümsedi. “Böylesine iyi bir insan olmana bayılıyorum. Beni de daha iyi bir insan olmaya teşvik ediyorsun.”

Burnumu burnuna sürttüm. “*Zaten* iyi bir insansın.”

Adrian’ın gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yukarı baktı. “Noel hediye ne hazır mısın?”

Başımı yana eğdim. “Yarına kadar beklemek istemiyor musun?”

“Gece yarısı olduğuna göre şu an Noel.”

“Kutudaki senin penisin mi? Eğer öyleyse, açmak için sabırsızlanıyorum.”

Kahkaha attı. “Hayır. Ama o hediyeı dilediğin zaman açmakta özgürsün.”

Ben de kahkaha attım.

Adrian cebinden bir şey çıkarıp avucuma koydu. Baston şeker desenli bir kâğıda sarılı küçük, düz bir paketti.

“Bu bir hediye kartı mı?” diye sordum kâğıdı yırtarak açarken.

Teneke bir Altoids kutusuydu.

“Görene kadar içinde ne olduğuna dair bir fikrin olmasını istemedim,” dedi Adrian.

Gülümseyip kutuyu kulağımın dibinde sallayınca bir tıkırtı duydum. Sonra kapağını açıp nefesimi tuttum. Bir süre gördüğüm şeye inanamadan gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Annemin yüzüğüydü.

Gerçek olmayabilirmiş gibi titreyen elimi ona dokunmak için uzattım. “Bunu nasıl...?” diye nefesimi verdim.

“Bana yüzüğün çalındığını söyler söylemez araştırmaya başladım.”

Ağzımdan bir hıçkırık koptu.

“Adrian... Bu...” Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarıyla ona baktım. “Bu şimdiye kadar aldığım en güzel Noel hediyesi,” diye fısıldadım.

Gülümsedi. Sonra yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma taktı ve eğilip beni öptü. Geri çekilince durup yaşların arasından gözlerimi kırpıştırarak elime baktım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp ona baktım.

Adrian yeşil gözlerini bana dikti. “Mümkün olsaydı sana tüm dünyayı verirdim.” Bir süre beni dikkatle inceledi. “Tüm bunları planladın, değil mi?”

“Ne?” Burnumu çektim.

“Sana âşık olacağımı, hiç şansım olmadığını biliyordun.”

Gülümsedim. “Kendime pay çıkarmak isterdim ama dürüst olmak gerekirse, tüm problemlerim göz önüne alındığında beni isteyebileceğini hiç düşünmedim.”

Başını iki yana salladı. “Büyükbabam ve büyükannemin tüm hayatları boyunca bu evde yaşadıklarını biliyor muydun? Onlar ömrüm boyunca tanıdığım en mutlu çiftti. Büyükbabam büyükbabamla tanıştıktan bir ay sonra evlendi. Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Bu kadar kısa süre içinde ya da hiçbir zaman birinden bu kadar emin olabileceğimi düşünmedim. Ta ki seninle tanışana kadar.”

Adrian sıcak ellerini yanaklarıma koydu.

“Sen bir selsin, Vanessa. İçime doluyorsun ve eskiden önemli olduğumu düşündüğüm her şeyi yıkıyor, sonra da seninle boğulana kadar beni tepeden tırnağa dolduruyorsun.”

Ağzım açık kaldı, nefes bile alamadım. Daha önce kimseden bu kadar güzel sözler işitmemiştim. Hem de hiç.

“Adrian...”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bu doğru. Bu konuda hiçbir zaman bir seçeneğim olmadı.”

Gözlerimde biriken yaşlar serbest kalıp yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Adrian beni önemseydiği ve herkesten farklı bir yere koyduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum.

O da benim için herkesten farklıydı.

Bu adama âşıktım. Bunu başka bir şekilde ifade etmenin yolu yoktu. Ona âşıktım. Üstelik bana kendisini sevdirmeye bile çalışmıyordu. O sadece olduğu gibiydi.

Dünyanın birçok yerini görmüştüm. Ama Adrian’ı görmeye *asla* doyamayacaktım. Bu gezegende uzun bir ömrüm

olsa, onunla evlenip birlikte yaşlansak bile asla yeterli olmayacaktı.

Aniden ucsuz bucaksız bir üzüntü her yerimi ele geçirdi. Görünmeyen parmaklar uzanıp beni içeriden boğazladı.

Muhtemelen çok yakında ölecektim.

Bu farkındalık beni hiç olmadığı kadar etkiledi. Bu bilinmezlikle yaşadığım yıllar boyunca bunu hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Hiç bu kadar vahşi olmamıştı.

Kendimi bildim bileli genç yaşta öleceğimden şüphelenmiştim. Sonra elim tuhaflaşmaya başlayınca bunun gerçek olduğunu anlamıştım. Bu durumla büyük ölçüde barışık-tım. Harika bir hayat yaşamıştım. Hiçbir pişmanlığım yoktu. Ama şimdi her şey farklıydı.

Kalmak istiyordum. *Adrian'la* kalmak istiyordum.

Onunla kalamayacak olmak, ona dilediğim şekilde sahip olamayacağımı bilmek kahrediciydi.

Adrian'ı bırakmak istemiyordum.

Nasıl olur da evren bana aşkın ne kadar saf, ne kadar mükemmel olabileceğini gösterdikten sonra beni öldürebilirdi?

Şiddetli bir keder dalgasına kapıldım. Asla izin vermediğim o yasak duygu karşıma çıktı. Güneşe doğruca bakmıştım, o da patlamış, ışınları bana çarpıp beni diri diri yakmıştı.

Ağlamaya başladım. Hıçkırarak, sarsılarak ağladım.

Adrian kollarını bana doladı. "Sorun ne?"

Göğsüne doğru başımı iki yana salladım. "Seni kaybetmekten çok korkuyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye fısıldadı. "Beni *asla* kaybetmeyeceksin."

Doğru.

Tam tersi olacaktı.

Adrian *beni* kaybedecekti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KUSURSUZ İLİŞKİNİZİN GERÇEK OLAMAYACAK
KADAR İYİ OLDUĞUNA DAİR 10 İŞARET

ADRIAN

Noel sabahı kollarımı onun sıcak bedenine dolamış hâlde gözlerimi açtım. Vanessa'nın üzerinde sadece bol bir tişört vardı. Saçları bir omzunun üzerindeydi, boynunu öpünce başını yana eğdi.

Vanilya kokuyordu. *Ev* gibi kokuyordu.

Bir zamanlar onsuz nasıl yaşayabildiğimi, onu tanımadan günlerimi nasıl geçirebildiğimi anlayamıyordum. Şimdi tıpkı güneşli bir pencereye doğru dönen bir ev bitkisi gibi ona dönüyordum. Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordum.

Bu geçirdiğim en güzel Noel'lerden biriydi. Kahvaltı yaptıktan sonra hediyelerimizi açtık. Richard ve anneme bir espresso makinesi almıştım. Kendi mutfığımdakinin daha küçük ve daha az görgüsüz (Vanessa'nın deyiimiyle) bir versiyonuydu. Köpek barınağından izin aldıktan sonra Richard ve annemle Harry hakkında konuştuk. Büyükan-

neme haberi verdiğimizde Harry Puppins kucağındaydı ve çok heyecanlıydı.

Vanessa'nın annesinin yüzüğü ona aldığım asıl hediye idi. Yüzüğü bulmak için ödediğim ücretin karşılığında rahatlıkla beş yüzük alabilirdim ama bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. Onu gördüğünde Vanessa'nın yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Ayrıca ona önünde Jim karakterinin yüzü olan ve AYILAR, PANCARLAR, *BATTLESTAR GALACTICA* yazan bir *Office* tişörtü almıştım. Vanessa tişörtlü bayıldı.

Badger Den işi yattığı için Vanessa bana 2010 üretimi bir şişe Château Lafite Rothschild Pauillac almıştı. Onun “kendi öneminin fazlasıyla farkında olan bir Bordeaux şarabı” olduğunu söyledi; tıpkı babası gibi. Benim değil, Vanessa'nın sözleriydi. Ayrıca bana bir karınca çiftliği almıştı, bu ironikti çünkü o sırada dairesine doğru yolda olan ona aldığım son hediyem bir kelebek yaşam alanıydı.

Hediyeleşip öğle yemeğimizi yedikten sonra babam Vanessa'yı buzda balık tutmaya götürmeyi teklif etti. Ben evde kalıp annem ve büyükannemle biraz zaman geçirmeyi tercih ettim. Yaklaşık yarım saat sonra büyükannem biraz kestirmeye gidince annem ve ben evin arkasındaki gölete bakan kapalı verandaya geçtik. İçinde küçük bir şömine bile vardı. Kanepede oturduk. Richard ve Vanessa'yı donmuş beyaz tundrada iki küçük siyah leke gibi görebiliyorduk.

“Vanessa olağanüstü,” dedi annem çay fincanını sehpa-ya koyarken. “Senin için de mükemmel. Rachel'ı hiç sevmemişim.”

Güldüm. “Onunla sadece bir kez karşılaştın.”

“Gözlerimin içine bakamıyordu!”

Sanırım *bu* mantıklıydı.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi annem. “Bunun benim için anlamı çok büyük.” Gölede doğru başıyla işaret etti. “Baban için de.”

Pencereden Vanessa ve babama baktım.

Vanessa haklıydı. Affetmeye ihtiyacım vardı.

Ortadan kalkana kadar yıllardır sırtımda taşıdığım ağırlığın farkında bile değildim.

Şimdi babamdan nefret ederek geçirdiğim onca zaman bana çok anlamsız geliyordu. Ona bir şans daha verseydim, ondan aslında hiç nefret etmediğimi fark edecektim.

Bugün uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi geri almıştım. Belki bu babamdı ya da ona karşı hislerimi sakladığım yerdı. Her halükârda, içimde artık başka şeylere ayıracak kadar yer vardı. Daha iyi şeylere.

İşte bunları dört gözle bekliyordum.

“Mutlu olmana sevindim, anne. Burada güzel bir hayatın var. Neden buraya taşınmak istediğini anlayabiliyorum.”

Gülümsemi. “Mutluyum. Gerçekten mutluyum.” Sonra bir şey hatırlamış gibi baktı. “Vanessa, Kristen’le birlikte dahil olduğu bir kulübe katılmam konusunda benimle konuşmak istiyormuş?”

Kahvemi içerken boğulacak gibi oldum. “Sakın katılma.” Hem öksürdüm hem de güldüm. “Güven bana. Josh ve benim hakkımda bilmek istediğinden daha fazlasını öğrenmiş olursun.”

Annem gülümseyip kolumu dürttü. “Vanessa’yı sevdim. Ne diyeceğim, biliyor musun: Bu kızla tanışmanın kaderin işi olduğunu düşünüyorum.”

Bunun üzerine gülmeme engel olamadım çünkü sanırım hayatımda buna ilk kez inanıyordum. Sonuçta başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Rachel’la hiç tanışmasaydım, o sabah Vanessa’nın daire-sine gitmek zorunda kalmazdım. Stüdyo müsait olduğunda onu Becky kiralasaydı ya da Vanessa başka bir binaya –ya da farklı bir daireye– taşınısaydı tanışamazdık. Onu veya Grace’i asla tanıyamazdım.

Bu kaderin işi olmalıydı. Yıldızlar doğru bir şekilde hi-zalanmıştı. Bir tür ilahî plandı.

Becky’nin her sabah e-postama burç yorumumu gönder-mesine hazır değildim fakat tüm bunların ardında sandı-ğımdan daha fazlasının olabileceğini düşünmeye açtım.

Annem başıyla salıncağında uyuyan bebeği işaret etti. “Dürüst olmak gerekirse, senin böyle olacağını hiç düşün-me-mişim.” Başını iki yana salladı. “Bir de hasta olabileceğini bile bile Vanessa’yla birlikte olmak?” Bana gülümsedi. “İyi bir adam olup çıktın, Adrian. Seninle gurur duyuyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne demek istiyorsun? Vanessa hasta değil.”

“Evet, hasta olmadığını biliyorum.” Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Ama ALS onun için her zaman bir olasılık. Tanrım, bize yanında onu getireceğini söyledikten sonra Richard ve ben Vanessa’nın videolarının yarısını izlemişiz-dir. O çok cesur.”

Anneme baktım. “Sen neden bahsediyorsun? ALS rasge-le bir hastalık.”

Kaşlarını çattı. “Evet, çoğunlukla öyle. Ama Vanes-sa’nın ailesinde bu hastalık görüldüğü için yakalanma ola-sılığı yüzde elli.”

Yüzümün solduğunu hissettim. Ne?

“Bunu onun YouTube kanalında mı gördün?” diye sor-dum sesimin titrememesine özen göstererek.

“Vanessa neredeyse her videosunda bundan bahsed-i-yor.” Annem yine elini sallayarak beni geçiştirdi. “Ama bunu biliyor olmalısın.”

Uzun bir süre gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

“Gidip bebeğin bezini değiştirmeliyim,” dedim ve sakın olmaya çalışarak ayağa kalktım. Grace’i alıp doğruca odama gittim.

Odaya girer girmez kapıyı kilitleyip dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Google’a “Vanessa Price’in İlk Videosu” yazıp arama tuşuna bastım. Üç sene önce yayınlanmış videoyu bulunca kalbim kulaklarımda zonklarken oynat tuşuna bastım.

Ekranı daha genç bir Vanessa belirdi. “Merhaba,” dedi kameraya el sallayarak. “Adım Vanessa Price.”

İçinde koyu bir sıvının çalkalandığı bir bardağı eline aldı.

“Dün ablam öldü. Az önce kendime bir kadeh Sambuca doldurdum ve sade içilemeyecek kadar iğrenç olduğunu düşündüğüm için içine biraz üzüm suyu ekledim ama bu tadını iyice berbatlaştırdı. Burada oturmuş bu kadehe bakarken kendi kendime sordum: ‘Vanessa, gerçekten de berbat kokteyller içerek ölümle başa çıkan türden biri mi olmak istiyorsun?’ Yanıtın hayır olduğuna karar verdim. Ablamın trajik ve zamansız ölümünün acısını iğrenç alkollü içeceklerle hafifletmek istemiyorum çünkü birincisi, o bunu istemezdi. İkincisi, ben de bunu istemiyorum. Anlayacağınız, ben de ölüyor olabilirim. Ve ölümle burun buruna gelmek bazı şeyleri değiştiriyor. Birazdan buna değineceğim.

Günlerimin sayılı olduğunu bilirim, her günün tadını çıkarmak isterim. Yediğim ve içtiğim her şeyin, tanıdığım tüm insanların ve bu dünyadaki her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum. Gülmek istiyorum. Keşfetmek istiyorum. Hayatımı, hayatımdan geri kalanı rüzgâra kapılmış bir kelebek gibi yaşamak ve dünya beni nereye götürürse oraya gitmek istiyorum. Sefil işimin başında oturup bir keresinde bir çevrimiçi destek grubunda tanıştığım ve şimdi bana el yazısıyla aşk mektupları gönderen Monett, Missouri’deki

ürpertici yaşlı heriften gelecek bir sonraki şeyi bekleyerek geçirmeyi *kesinlikle* istemiyorum.” Kameraya yaklaştı. “Ölümcül bir hastalıkla boğuşma ihtimali olan biri olarak size sadece şu kadarını söyleyeceğim: El yazısıyla yazılmış bir mektuptan daha korkutucu bir şey yok. Özellikle de ona bir Ziploc poşetinin içinde, nedense hafif ıslak ev yapımı kurutulmuş et eşlik ediyorsa. Bana bu konuda güvenebilirsiniz.

Böylece 401(k)’mı bozdurdum; 1023 doların hepsini. Ah, bu arada Patrick, işi bırakıyorum. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Bugün istifa ediyorum. Hemen. Bu videoyu yayınlar yayınlamaz. Aslına bakılırsa, hayır. Bahçe satışı yaptıktan, saçımı sattıktan ve mücevherlerimi rehin bıraktıktan hemen sonra.

“Muhtemelen bunu kimse izlemeyecek. Bunu kimin için yaptığımı bile bilmiyorum. Ama ALS araştırmasına bir dolar bile bağışlanacaksa ya da bir kişinin bile hayatını dolu dolu yaşamaya karar vermesine yol açacaksa, o hâlde buna değer, değil mi? Pekâlâ, ablama dönelim.

Kendisi amiotrofik lateral skleroz denilen ve nadir görülen ölümcül bir hastalıktan öldü. ALS. Bunu duymuş olabilirsiniz çünkü birkaç yıl önce herkes ALS araştırmalarını desteklemek için sosyal medyada Buz Kovası videolarında birbirine meydan okuyor ve başlarından aşağı buzlu su döküyordu.

En eski anılarımın bir parçası olduğu için bu hastalığı yakından tanıyorum. Bu ailemin üzerindeki bir lanet. Bizde ailevi ALS adı verilen bir hastalık var, yani kalıtsal. Ailemde görülen bu tür daha erken başlıyor ve sporadik olandan daha hızlı öldürüyor; mevcut kısıtlı tedaviler ömrünüzü yalnızca yaklaşık üç ay uzatıyor. Ailemde buna neden olan mutasyona uğramış gen henüz tanımlanmadı. Yani bunun için test bile yaptıramıyorum.” Duraksadı. “DNA’mda *bir* saatli bomba olabilir.

“Büyükannemde vardı. Teyzemde vardı. Annemde de vardı fakat ALS hayatını almadan önce bir araba kazasında öldü. Ablam Melanie’de vardı. Bende de olma ihtimali yüzde elli...”

Bundan sonra Vanessa’nın ne dediğini bilmiyorum çünkü kulaklarım çınlamaya başladı.

İleri geri yürüyüp duruyordum ama oturmak zorunda kaldım. Yoksa dizlerim beni taşımayacaktı.

Yüzde 50 ihtimal mi?

Melanie’nin başına gelenlerden haberim vardı tabii ama diğerlerini bilmiyordum. Vanessa bana hiç söylemediği için bilmiyordum, Drake’in videolarında da yoktu ya da... Muhtemelen bildiğimi düşünüyordu çünkü...

Eli...

Hırıltılı bir şekilde nefes almaya başladım.

Vanessa’nın *eli*...

Bana *söylemişti*. Bana söylemişti ama ne yazık ki onu dinlememiştim. Kahretsin, onu *duymamıştım*.

Tüm bilgiler parça parça zihnime üşüştü ve her biri bir araya gelerek kapkara, korkunç bir ölüm ilanına dönüştü.

Elinin zayıflığı.

Kimseyle çıkmak istememesi.

Tüplerini bağlatması ve bir sene sonra hayatta olmayacağı için Grace’i evlat edinemeyeceğini söylemesi...

Hayır... Hayır, hayır, hayır, hayır.

Nefes alamadığımı hissettim.

Dünyamın tepesine bir yıkım güllesi inip her şeyi paramparça etmişti. Güzel bir vitray pencere ayaklarımın dibinde bin parçaya bölünmüştü.

Vanessa ölmek üzere olabilirdi. Hayatımın aşkı ölmek üzere olabilirdi.

Ve ben bunu *izlemek* zorunda kalacaktım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

EN KORKUNÇ KÂBUSLARINIZ!

VANESSA

Buzda balık tuttuktan sonra hızlı adımlarla merdiveni çıkıp odamıza gittim. İçeri girdiğimde Adrian kapıya dönük şekilde şöminenin önünde duruyordu.

“Selam,” dedim beremi çıkarırken. “Tanrım, ailene bayıldım. Baban dağcı gibi bir şey. Biliyor musun o...”

“Sen hasta mısın?”

Atkımı çözdüm. “Ne?”

“Hasta,” dedi tekrar. “Hasta mısın? ALS hastası mısın?”

Kaşlarımı çattım. “Bilmiyorum...” Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden soruyorsun?”

“Bilmiyordum...” diye nefesini verdi.

Gözlerimi kırpıştıtararak ona baktım. “Neyi bilmiyordun?”

Adrian başını iki yana sallarken yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark ettim. “Kalıtsal olduğunu bilmiyordum.”

Suratımın asıldığını hissettim. “Ne demek kalıtsal olduğunu bilmiyordun?” dedim dikkatle.

Titrek bir nefes verdi. “Tüm videolarını izlemedim. Sadece... Sadece benimle tanıştığını anlattığın, bir de hayalet biberler hakkında konuştuğun videoları izledim...”

“Hayalet biberler mi? O video benim kanalında bile değil. Willow Shea’nın kanalında. İşbirliğiydi.” Midem altüst oldu. “Adrian, ne söylemeye çalışıyorsun? Gerçekten... Bunu bilmiyor muydun?”

“Bilmiyordum,” dedi tekrar.

Sonra hırıltılı bir şekilde solumaya başladı.

Hemen yanına koştum. “Adrian!”

Ellerini dizlerine koyup iki büklüm oldu ve nefes almak için çırpınmaya başladı.

“Panik atak geçiriyorsun. Otur. *Otur.*” Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Onu hareket ettirmem biraz zaman aldı ama en sonunda yatağın kenarına götürebildim.

Adrian’ın önünde çömeldim. “Daha yavaş nefes almaya çalış. Hiperventilasyon geçiriyorsun. Burnundan nefes al. Burnundan alıp dudaklarını büzerek ver.”

Birkaç kez güçlkle nefes aldı.

“Doktora gitmelisin,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Ne?”

“Doktora git. Ben de seninle gelirim. Bunun ne olduğundan emin olmamız gerekiyor.”

“Adrian... Bir doktorun ofisine gidip ALS teşhisi alarak oradan çıkamazsın. Bu hastalığı saptayan bir test yok.”

Burnundan titrek bir şekilde nefes alırken gözlerimin içine baktı. “Bir test illaki olmalı. İnsanlara bu hastalığın teşhisi koyuluyor.”

“Diğer hastalıklar elenerek ve kötüleşme takip edilerek teşhis konuyor. Diğer hastalıkları elemek için de aylarca test yapılıyor. Teşhis almak bir yıl sürebilir...”

“O zaman öyle yap.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Hayır.”

Adrian bana baktı.

“Hayır. Bunu yapmayacağım. HIV, T hücreli lösemi, çocuk felci, Batı Nil virüsü, multipl skleroz, multifokal motor nöropati, Kennedy hastalığı... *Hepsi* ALS’ye çok benziyor. Tamamı için test edilip aylarca hastanede kurcalanacağım ve ne uğruna? O hastalık bende var ya da *yok*. Varsa zaten ölümcül. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok.”

Adrian gözlerini kırptırarak bana baktı. “Ya öyle bir şey değilse? Ya *başka* bir şeyse?”

Omuzlarımı silktim. “O zaman ilerlemez ve sorun olmaz. Altı ay sonra belirti hâlâ varsa ama başka bir şey değişmediyse, gidip elimi doktora gösteririm. Ama en büyük olasılık karpal tünel sendromuydu ve bunu çoktan eleddiler.”

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?” diye sordu kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Başımı iki yana salladım. “Başka bir seçeneğim var mı, Adrian? Böyle yaşamaktan başka seçeneğim var mı? *Hep* böyle yaşadım.”

Kesik kesik nefes alıp veriyordu. Kusacakmış gibi görünüyordu. Ben de kusacakmışım gibi hissettim.

Adrian’ın yanma oturdum. “Bak, sakinleşelim lütfen. Tamam mı?” Sırtını sıvazladım. “Biraz sakinleştğinde bu konu hakkında konuşabiliriz.”

“Hayır. Şimdi konuşacağız.” O kadar nefes nefeseydi ki tekrar konuşabilmesi bir dakika sürdü. “Teşhis almazsan, sana doğru ilaçları nasıl verebilirler?”

Kalbimin parçalandığını hissettim.

Adrian bildiğini sandığım hiçbir şeyi bilmiyordu. Hiçbir şeyi.

Bu nasıl olmuştu? Bu kadar önemli bir detay nasıl gözden kaçmıştı?

“Adrian,” dedim nazikçe. “İlaç kullanmayacağım.”

Öylece donup kaldı ve gözlerini bana dikti. “Ne?” diye soludu. “Ne demek istiyorsun?”

“Tedavi olmak istemiyorum.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun... İlaç kullanman *gerekıyor*, klinik deneyler var...”

“Kalan kısa hayatımı omuriliğimden su aldırarak ve hastalıktan daha kötü yan etkilerle mücadele ederek mi geçireyim? Ömrümün birkaç ay daha uzaması için mi? Tabii o da bana plasebo vermedikleri düşünülürse. Ayrıca tedavi yöntemleri mi?” dedim alaycı bir şekilde. “Sahip olma ihtimalimin olduğu hastalığın tedavisi için ne kadar az ilaç olduğunu biliyor musun? Ne yaptıklarını biliyor musun? Bana üç ay veriyorlar, Adrian. Hepsi bu. Fazladan üç ay. Melanie o ilaçları kullandı. Baş ağrıları ve kusmaları vardı, başı o kadar dönüyordu ve o kadar yorgundu ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Her gün ona serum veriliyordu, kanını ve karaciğer fonksiyonlarını sürekli takip etmek zorundaydılar. O şekilde yaşamak istemiyorum. Beni tedavi eden hastaneye bağlı kalacağım, seyahat edemeyeceğim...”

Adrian’ın yüzündeki ifadeyi ancak dehşet olarak tanımlayabilirdim.

“Ama... Ya çığır açan bir buluş olursa?” diye sordu. “Ya şu anda bu gerçekleşiyorsa? Ya bir tedavi yöntemi bulurlarsa ve sen o deneme grubunda olmazsan? Vanessa, tedavi olmalısın...”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bunu yapmayacağım. Seyahat edebilmek için sanal olarak fizik tedavi ve konuşma terapisi alacağım. Nefes almak, yemek yemek ve hareket etmek konusunda yardıma ihtiyacım olduğunda da o

adımları atacağım. Mümkün olduğunca rahat ve bağımsız olabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama ilaç kullanmayacak ve bir deneme grubuna katılmayacağım. Bu hastalık bende varsa çok geç demektir. Ailemde görülen türü çok hızlı ilerliyor. O deneylerde yaptıkları umut verici araştırmaların hiçbiri hastalığın hasarını tersine çevirmiyor. Sadece kötüleşmeyi yavaşlatıyor. Teşhis konulduğunda ve bir deneme grubuna katıldığımda, hastalığın bende sebep olduğu hasarı düzeltebilecek hiçbir şey olmayacak. Peki ya sonra? Bir kobay mı olacağım? Bu mu? Kalan ömrümü böyle mi geçireceğim?”

Adrian karşılık vermeyip burnundan ağır ağır nefes alarak bana bakmakla yetindi.

Dudaklarımı ıslattım. “Adrian, hayatımı en iyi şekilde yaşamak istiyorum. Seyahat etmek, macera yaşamak, hâlâ mümkünken bol bol şarap içmek, gülmek ve olabildiğince eğlenmek istiyorum. Bu hastalığa bir dakika daha ayırmak istemiyorum. Sen de ayırmamalısın.”

O ayağa kalkınca omzuna koyduğum elim kaydı. Yürümeye başladı. “Hayır.” Başını iki yana salladı. “Hayır, yapamazsın. Mümkün olduğunca uzun süre dayanmalısın. Ne olacağını bilemezsin. Ne gibi gelişmelerle karşılaşacaklarını bilemezsin...”

Derin bir nefes verdim. “Okumadığım klinik deney ya da takip etmediğim çalışma kalmadı. Bir mucize olmayacak. En azından bana faydası olabilecek kadar kısa süre içinde olmayacak. Bu hastalığa sahipsem, ölüyorum demektir. Tek istediğim nasıl yaşamaya devam etmek istediğimi anlamam. İnan bana. Bu kararı bir anda almadım. Ne istediğimi biliyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Adrian yaşlı gözlerle bana bakıp başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. “Neyi yapmama izin vermeyeceksin?”

“Vazgeçmene izin vermeyeceğim.”

“Vazgeçmiyorum. Sadece kendi şartlarıma göre yaşamayı ve ölmeyi seçiyorum.”

Adrian aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerini kollarıma koydu. “Biz artık bir çiftiz. Bazı şeylere birlikte karar vermeliyiz, Vanessa. Bununla mücadele etmelisin. Mücadele etmene yardım etmeme izin ver. Dünyadaki en iyi doktorları buluruz, nereye gitmemiz gerekirse gideriz. Uçağa bile binerim...” Son cümlesi boğazına takılınca kalbim bir kez daha kırıldı.

“Bunu düzeltemezsin,” diye fısıldadım. “Bunu kontrol edememenin senin için zor olduğunu biliyorum. Ama lütfen, Adrian. Bana destek olmana ihtiyacım var.”

Acı dolu gözlerini benimkilere dikti. Sonra ellerini kollarımdan çekti. Arkasını dönüp bir elini saçından geçirdi.

“Hayır. Bu kararını desteklemeyeceğim.” Başını iki yana sallayıp tekrar bana baktı. “Umudunu yitirmene izin vermem. Ya büyük bir gelişme olursa? Ya yirmi yıl daha yaşayabilirsen?”

“Ya *yaşayamazsam*?” diye karşılık verdim sertçe. “Ya ekipman desteği olmadan yutkunamamama veya nefes alamamama sadece bir yıl kaldıysa? Ölmeme bir yıl kalmış olabilir. Hayatımı yaşamaya devam etmek istiyorum, Adrian. Hastanelerde seruma bağlı bir şekilde mahsur kalıp hayaller peşinde koşarak değerli vaktimi boşa harcamaya çağım.”

Öylece durup güçlkle nefes alarak birbirimize baktık. “Seninle ya da sensiz bunu yapacağım,” derken gözlerim yaşlarla doldu. “Lütfen beni bunu sensiz yapmaya zorlama.”

Mesafeli bir sessizlik içinde öylece durduk. Adrian'ın kalbinin kırıldığını görebiliyordum. Üzüntüsü yüzüne yansımıştı. Yıldırımın isabet ettiği köklü ve güçlü bir ağaç gibi tam ortadan ikiye ayrıldı. Bir anda bitkinleşti. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Sanki onu en son gördüğüm-den beri vücudu canlılığını yitirmişti.

“Bunların hiçbirini yaşamamamızı istiyorum,” diye fısıldadı.

Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim. “Pekâlâ. O zaman her şeyi unutalım. Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım. Kar arabası kiralayabilir ya da lastikle karda kayabiliriz. Geç saatlere kadar banyoda akrobatik bir seks pozisyonu deneyebiliriz. İlk yardım ekibine açıklamak istemeyeceğimiz türden bir yaralanma geçirebiliriz.”

Karşılığında Adrian hafifçe gülümsedi ama uzun sürmedi. “Bu konuda benim de söz hakkım olmalı, Vanessa.”

Gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım. “*Benim* hayatım üzerine söz hakkı mı istiyorsun?”

“Sadece senin hayatın değil. Bu sadece seni etkilemiyor.” Çenem kasıldı.

Adrian bakışlarıyla bana yalvarıyordu. “Lütfen. İnsanlar bununla savaşıyorlar. Mümkün olan her şeyi deniyorlar...”

Başımla onayladım. “Evet. Birçok insan her şeyi denemeyi seçiyor. Bu *onların* seçimi. Melanie'nin seçimi buydu mesela. Benim seçimim de bu ve bu kararı vermesi gereken tek kişi *benim*.”

Adrian odanın diğer tarafından bana kasvetli bir şekilde baktı. Sonra damasko sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarını kafa derisine bastırdı.

“Bu hastalığın esiri olmayacağım, Adrian. Hayatımı onun *acaba*'larına kulak vererek geçirmeyeceğim. Zaten benden yeterince şey aldı.”

Başını kaldırıp bana bakmadı.

Emin değildim ama sanırım ağlıyordu.

Ona bir zamanlar bana söylediği gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama bunu yapamadım. Onu umutlandırmak istemiyordum.

Sonra o gün ofisinde bana öyle söylerken aslında bunu kastetmediğini anladım. Nasıl kastedecekti ki? Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Az önceye dek ne kadar ümitsiz bir durumla karşı karşıya olduğumuzun farkında değildi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HER ŞEYE SAHİP OLDUKLARINI SANTIYORLARDI,
SONRA FELAKETLE KARŞILAŞTILAR!

ADRIAN

Bütün gece bu konu hakkında konuşup durduk. Ona yalvarsam da Vanessa kararından vazgeçmedi. Bir şekilde akşam yemeği boyunca her şey yolundaymış gibi yapmayı başardık ama odamıza çekilince kaldığımız yerden devam ettik. En sonunda yorgunluktan uykuya daldık.

Vanessa'nın bunca zamandır içinde olduğu kasırgaya ben de kapılmışım. Fırtına öncesi sessizliği yaşarken ben farkında olmadan etrafımda büyümüştü ve şimdi beni merkezine doğru çekiyordu. Uğultulu karanlıkta dönüp dururken tutunacak bir şey arıyordum ama *hiçbir* şey yoktu. Vanessa bana tutunabileceğim ya da en ufak umut verecek bir şey sunmuyordu.

Dün arabayla eve döndük. Altı saatlik yol boyunca doğru düzgün konuşmadık.

Kavga etmiyorduk. Birbirimize kızgın değildik. Sadece anlaşmazlık içindeydik ve söylenecek hiçbir şey yoktu.

Minnesota'nın En Büyük Şekerleme Dükkânı'nın reklam panosunun önünden geçerken Vanessa beyaz bayrak salladı ve bana oraya girmek isteyip istemediğimi sordu. İstemiyordum. Tek istediğim eve gitmekti. Herhangi bir maceraya ya da yan geziye hazır değildim. Sırf insan içinde olduğumuz için iyiymiş gibi davranmak zorunda olmadığım kendi alanımıza geri dönmek istiyordum çünkü iyi değildim. Hem de *hiç*.

Bu durumu nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum.

Vanessa'nın sebeplerini anlıyordum ama yine de onu destekleyemiyordum.

İlaçlara Melanie'yle aynı tepkiyi verip vermeyeceğini bilmiyordu. Ya yan etki yaşamadan onları tolere edebilirse? Denemeden bilemezdi. Üç ay çok uzun bir süre değildi ama bu da bir şey sayılırdı. Hiç yoktan iyiydi. Tedaviye şans vermeden nasıl hayatının üç ayını çöpe atabilirdi?

Ya bir sonraki klinik deneme sonucunda hastalığın tedavisi bulunursa? Ya da hastalığı durduracak bir şey? Veya tamamen tersine çevirecek? Ya o deney şu anda gerçekleşiyorsa ve Vanessa orada olmadığı için buna katılamıyorsa?

Bu benim için kabul edilemezdi. *Akıl almazdı*.

Vanessa nasıl pes edebilirdi?

İki gündür anksiyete ve panik dalgaları içimde çalkalanıyordu. Hiç bu kadar yorulmamıştım. Bu iliklerime yerleşen duygusal bir yorgunluktu. Kendimi umutsuz ve güçsüz hissediyordum. Vanessa'yı kurtarmak, *bir şeyler* yapmak istiyordum ama elim kolum bağlıydı çünkü bana herhangi bir şey vermiyordu. *Tek* bir şey bile.

Elini bir doktora göstermeyi kabul ederse, en azından uzman bulmakla ve onun için randevular almakla meşgul olabilirdim. Uygulanabilir bir planımız olurdu, bir şeyler *olurdu*. Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Vanessa bunu

unutmamı istiyordu. Öylece oturup onunla şeker dükkânlarına gitmemi ve dünyam başıma yıkılmamış gibi yapmamı istiyordu.

Pazartesi sabahı işe gitmek için alarmım çaldığında çoktan uyanıktım, evdeki ofisimde ALS üzerine örnek çalışmalar okuyor ve tıp dergilerini inceliyordum. Saatlerdir ayaktaydım. Çılgınca bir enerji hissediyor, telaşla hastalık hakkında bilgilenmeye ve Vanessa'ya olabilecek her açığı sunabilecek, her argümanına verebilecek bir karşılık bulmaya çalışıyordum.

Geçimimi müvekkillerimi savunarak kazanıyordum. On iki kişilik jürileri suçlu adamların masum olduğuna ikna etmiştim. Ama bir kadını ömrünü uzatacak ilaçlar almaya ya da kendini kurtarabilecek klinik bir deneye katılmaya ikna edemiyordum. Bundan daha önemli bir şey yoktu ve kendimi hiç bu kadar yetersiz hissetmemiştim. Zihinsel bir çöküşün eşiğinde gibiydim, sanki bir türlü uyanamadığım bir kâbusun içinde yaşıyor ve bitkinliğe doğru koşuyordum; hareket etmeyi bırakırsam, öylesine sertçe yere serilecektim ki bir daha asla ayağa kalkamayacaktım.

Bir daha hiçbir şey eskisi kadar iyi olmayacaktı...

Şu andan itibaren sonsuza dek bu hastalığın paramparça enkazında yaşayacaktım. Bir mucize eseri Vanessa'nın elindeki rahatsızlık ALS çıkmasa bile her an hastalanabilirdi ve böyle bir şey olursa yine savaşılamayacaktı. Bundan asla kurtulamayacaktık. Vanessa savaşmayı kabul etmezse de asla umudumuz olmayacaktı.

Her şeyden bihaber olduğum günlere dönmeyi istiyordum. Unutmak istiyordum.

Güçlkle banyoya girip işe gitmeden önce duş aldım, sonra yatağın yanında durup kravatımı bağlarken geçen hafta yaptığım gibi Vanessa'nın uyumasını izledim.

Yedi gün içinde çok şey olmuştu.

Geçen hafta hayatım kusursuzdu. Geleceğimiz aydınlık ve sonsuzdu, olasılıklarla doluydu. Her şeye sahiptim. *Vanessa* benimleydi ve *her zaman* da yanımda olacağını sanıyordum.

Fakat bu hafta ölümcül bir hastalıktan mustarip olabileceği ihtimaliyle karşı karşıyaydım.

Vanessa bana onun kız arkadaşı olup olmadığını sormuştu ve ben de bu ifadenin onu tanımlamak için yetersiz kaldığını söylemiştim. Hâlâ yetersizdi.

Sadece onun hayatının geri kalanı boyunca değil, benim hayatımın geri kalanı boyunca da yanımda olmasını istiyordum. Her sabah uyandığımda onu yanımda bulmak istiyordum. Orada uzanmış hâline bakarken bir yıl içinde toprağın altında olabileceğini düşünmek...

Boğazım düğümlenirken yine o çaresizlik hissine kapıldım ve panik atağın eşlik ettiği o boğucu, kesik nefeslerin yaklaştığını hissettim.

En mutlu anlarım yıllarla değil, aylarla sınırlı olabilirdi. *Vanessa*'yla birlikte geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmam gerektiğini biliyordum ama güneşe bakmama engel olamıyordum. Bunu *yapamıyordum*. Hızla dünyaya yaklaşıyordu ve *Vanessa* onu durdurmaya çalışmadığı için öfkeliydim.

Arkamı dönüp yatağın kenarına oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Vanessa arkamda konuşana dek uyanık olduğunun farkında değildim. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Elimi sakalımdan geçirip bitkinlikle dümdüz önüme baktım. Ona yanıt vermedim.

"Adrian, endişelendiğin buysa bana bakmak zorunda kalmayacaksın. Hemşirelerim, yardımcılarım olacak ve biz..."

Başımı iki yana salladım. “Sana bakmak zorunda kalmak umurumda değil, Vanessa. Onca şeyin arasında bu...” Cümlemi tamamlayamadım.

Hayatımın geri kalanını ona hizmet ederek geçirmek umurumda değildi. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Tek istediğim yanımda olmadığı.

Tekrar yüzümü ellerimin arasına aldım.

“Benimle tanıştığına pişman mısın?” diye sordu karanlığa doğru.

Arkamı dönüp koyu kahverengi gözlerinin içine baktım. “Ne?”

“Benimle hiç tanışmamayı mı dilerdin?”

Başımı iki yana sallayarak ona baktım ve boğuk bir sesle karşılık verdim. “Bana bunu nasıl sorarsın?”

“Seni yanlış yönlendirmek istemezdim. Yanlış bir izlenime kapılarak bana karşı duygular beslemeni sağlamak ve sonra halıyı ayaklarının altından çekip almak istemezdim. Bildiğini sanıyordum...”

Sesi titredi. Koluyla yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Üzerimde takım elbisem ve kravatımla yatağa girip onu kendime çektim. Vücudumla etrafını sarıp ortadan kaybolacakmış gibi ona sarıldım.

Vanessa gözyaşları içinde kesik kesik nefes alırken onu öptüm.

Çaresizce, telaşla öptüm. Sanki bu öpücüğüm fikrini değiştirebilir, bana daha fazla zaman verebilir ya da unutmamı sağlayabilirmiş gibi. Vanessa da bunu istiyor olmalıydı çünkü öpücüğüme aynı şekilde karşılık verdi.

Duyularımı uyuşturmak istedim. Onun duyularını da uyuşturmak istedim. Onu sevdiğimi haykırmak; bana bir şey, olacaklar konusunda söz söyleme hakkı vermesi için yalvarmak istedim. Onu kurtarmak uğruna şeytanla an-

laşma yapabilir, ruhumu satabilirdim. Ama yapabileceğim hiçbir şey bozuk genlerini düzeltmezdi. Hiçbir şey bunu ortadan kaldırmaz ya da zamanı geriye almazdı. Bize yanıt verecek tek şey zamandı ve aynı zamanda düşmanımızdı.

Vanessa'nın öpücükleri iyice telaşlı bir hâl aldı. Fermuarıma uzanırken iç çamaşırını aşağı çektim. Elleri gömleğimi yokladı ama parmakları düğmeleri çözmeyi başaramadı. Doğrulup onu yırtarak açınca düğmeler Vanessa'nın üzerine yağdı ve yatak başlığından sekti. Kemerimi çıkarırken Vanessa kravatımı tutup beni üzerine çekti ve pantolonumu indirip bacaklarını belime doladı.

Seks çılgıncaydı. Saftı. İçine girerken gözlerimden yaşlar geldiğini hissettim ve Vanessa beni iyice derinlerine çekti.

O her şeydi. *Her şey*. Sınırsız olan tek şeyi bulmuştum. Şairlerin şiirlerinde bahsettiği aşkı bulmuştum.

Ama bu bir trajediydi.

Vanessa altımda nefesini tutup gövdesini bana iyice yaklaştıırken hemen onun peşinden doyuma ulaştım. Sonra nefes nefese tavana bakarak birbirimize dolanmış şekilde uzandık.

“Sakın seninle tanıştığıma pişman olduğumu düşünme,” diye fısıldadım. “Seni tanıdığım için asla pişman olamam. Mümkün olsa, kaderimi seninkiyle değiştirirdim. Sana *her şeyi* verirdim.”

Ona bakmak için doğruldum. “Lütfen, Vanessa. Deneyeceğini söyle. İlaçları al, klinik denemelere katıl...”

Gözleri az önce olduğundan daha hüzünlü bakıyordu. “Adrian, belki biriyle görüşmelisin. Bir yas danışmanıyla. Seninle gelebilirim...”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Faydası olmaz.”

Hiçbir şeyin faydası olmazdı.

“*Olur*. Hislerinle başa çıkmana yardımcı olabilirler.”

Başımı iki yana salladım.

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Vanessa tüm güzelliğiyle bana baktı, yastığın üzerindeki saçları bir haleyi andırıyordu. “*Kimse* bunu nasıl yapacağını bilmiyor, Adrian. Üstesinden gelmek için yardıma ihtiyacın var. *Lütfen*.”

Tekrar başımı iki yana salladım. “Senin yaptığın şeyi yapamam,” dedim boğuk bir sesle. “Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranamam. Mutluymuş gibi yapamam.”

“Ben mutluymuş gibi yapmıyorum. Sadece üzülmeyi reddediyorum.”

Onu ne kadar sevdiğimi bileseydi, bunun asla mümkün olmayacağını anlardı. Üzüntü beni tüketiyor ve içimi kemiriyordu. Her şeye gölge düşürüyordu. Pencerele ve lambalara yapışıyordu. Havalandırmayı engelliyor, odanın içindeki oksijeni tamamen çekiyordu.

Hayatta kalmak uğruna çaba göstermediği için onu nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

* * *

Vanessa tekrar uykuya dalana dek ona sarılıp öylece uzandım. Sonra onu uyandırmadan işe gittim. Gecikmişim ama umurumda değildi. Muhtemelen nerede kaldığımı merak eden Becky beni arayıp duruyordu.

Günü nasıl geçireceğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim dikkatimi dağıtacak şeyleri dört gözle beklediğimdi. En azından kısa süreliğine başka bir şey düşünmek istiyordum.

Ofisimin bulunduğu katta asansör kapıları açıldığında Becky birdenbire üzerime hücum etti. “Adrian...”

“Konu her neyse, daha sonraya bırakabilir misin?” diye sordum yorgun bir şekilde. “Şu anda uğraşamam.”

“Hayır!” diye fısıldadı Becky hızlı adımlarıma ayak uydururken. “Marcus çok sinirli.”

Ofisimizin cam kapılarını iterek açtım. “Neden sinirli?”

“Polisler Bueller’ı tutukladıktan ancak üç saat sonra onu ayıklık testine tabi tutmuşlar ve...”

Becky cümlesini tamamlayamadı. Marcus’un sesi ofiste gümbürdedi. “Nihayet bize katılabilmen ne hoş.”

Duraksayıp masaların üzerinden sulanmış gözlerimle ona baktım. Marcus çok öfkeli görünüyordu. Yanakları kızarmıştı ve alnı terden parlıyordu. Dalgın bir şekilde onun bir kalp krizinin insan versiyonuna benzediğini içimden geçirdim.

Tıpkı benim kırık bir kalbin insan versiyonuna benzediğim gibi.

Yürümeye devam ettim. Marcus’un ve diğer herkesin gözlerinin üzerimde olmasına aldırmadan ofisime ilerledim, Becky’yi dışarıda bırakıp kapıyı kapattım. Marcus beni azarlamak istiyorsa kabul. Ama bunu ofisimin mahremiyetinde yapabiliirdi, ekibimizin önünde değil.

Marcus hışımla arkamdan içeri girdi. “Bueller davasındaki alkolmetre sonucu geçersizdi. John’a bırakmak yerine polislerin vücut kamerası görüntülerini izlemeye zahmet etseydin, bunu kendi gözlerinle görebilirdin. Bu kahrolası dava haftalar önce düşebilirdi. Keller yeniden tutuklandığında polis merkezinden gelen çağrıyı kaçırdığın için avukatı olmadan sorguya çekildi, Garcia davası için tıbbi kayıtları almadın ve şimdi yine ek süre istememiz gerekiyor. Seni hemen kovmalıyım.”

İçimde hâlâ hissedecek bir şeyler kalması neredeyse şok ediciydi ama midem altüst oldu.

Marcus bana dik dik baktı. “Haftalardır aklın bir karış havada. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama bu şirketin sorunu olmayacak.”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm. Ben...”

“Üzülmeyi bırak ve kahrolası işini yap. Ya da eşyalarını topla ve buradan defolup git. Burada söz konusu olan insanların hayatları.”

Marcus hiddetle ofisten çıkarken kapımın önünde aramızda geçen konuşmayı herkesin dinlediği anlamına gelen o sessizliği hissettim.

Yavaş yavaş sandalyeme oturdum.

Birkaç dakika sonra Becky parmak uçlarında sessizce geldi. Kapıyı yavaşça arkasından kapattı ve hiçbir şey demeden karşımda durup bana acıyan gözlerle baktı.

“Eee, burç yorumum bugün hakkında ne diyor?” diye sordum yorgunlukla.

“Berbat olacağını söylüyor.”

Neşesizce gülüp kıpkırmızı ve üzgün gözlerle ona baktım.

“Senin neyin var böyle?”

Alnımı ovuşturdum. “Kısa bir süre önce Vanessa’nın ALS taşıyan gene sahip olabileceğini öğrendim.”

Becky’nin kafası karışmış gibi görünüyordu. “Bunu bilmiyor muydun?”

“Hayır. Bilmiyordum.”

Becky bir an gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “*Nasıl olur?* Bu Vanessa’nın yaptığı her şeyin yapıtaşı gibi bir şey. Yedi yirmi dört bundan bahsediyor.”

“Biliyorum,” dedim bitkince.

Becky dikkatle beni süzdü. “Peki... Senin için önemli mi?”

“Vanessa’nın ölme ihtimalinin olması benim için önemli, evet.”

Gözlerini devirdi. “Hayır, demek istediğim bu bazı şeyleri değiştirir miydi? Bilseydin ona âşık olmaz mıydın?”

Alaycı bir şekilde güldüm. Sanki bir seçeneğim varmış gibi.

“Onu görür görmez âşık oldum,” dedim.

Ciddiydim. Vanessa’yı kaybetmek beni öldürecekti. Eğer hastalıkla savaşmaya razı değilse, sonum için geri sayım çoktan başlamıştı.

Sevdiğim her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Tüm dünyam yavaş yavaş çözülüyordu.

Vanessa’yı kurtaramıyordum. Hatta onu seçeneklerini yeniden gözden geçirmeye bile ikna edemiyordum. Grace birkaç ay içinde gitmiş olacaktı. İşimi berbat etmeyi başarmıştım. Her şeyin kontrolümü kaybetmiştim. Kasırğa, hayatımın parçalarını farklı yönlelere savuruyordu ve kargaşa her geçen dakika biraz daha büyüyerek temizlenemeyecek hâle geliyordu.

İlkel bir kendini koruma içgüdüğü pençelerini çıkarmış telaşla içimde dolaşıyordu. Her şeyi onarmak ve düzeltmek istiyordum. *Bir şeyleri* sabitlemek istiyordum.

Fakat düzeltebileceğim tek bir şey vardı. Buraya verdiğim zararı geri alabilirdim. En azından *bunu* eski hâline çevirebilirdim. Bu kadarı benim kontrolümdeydi.

“Neye ihtiyacın var, patron?” diye sordu Becky kararlılığımdaki değişimi hissetmiş gibi.

“Minneapolis Polis Teşkilatı’ndan bir keşif talebinde bulunmanı istiyorum. Bueller dosyası için polislerin vücut kamerası görüntülerini istiyorum.”

Oturduğum yerde doğrulup evrak çantamı açtım. “Herkesi buraya çağırmana ihtiyacım var. Akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler sipariş et ve bana Keller, Bueller ve Garcia dosyalarını getir. Tüm geceyi burada çalışarak geçireceğiz.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SİZİ GHOST'LAYIP GHOST'LAMADIĞINI
ANLAMAK İÇİN BU TESTİ YAPIN!

VANESSA

Adrian dün gece eve gelmedi. Ondan önceki gece de, ondan önceki gece de. Yani kısmen eve geldi. Sabah ikide yatağa girdi. Sonra altıda kalkıp tekrar gitti. Mesajlarıma tek kelimelik cevaplar veriyordu.

Bazen hiç cevap vermiyordu.

Dün ona sürpriz yapmak için öğle yemeği alıp ofisine gittiğimde onu on iki kişiyle birlikte toplantı odasında buldum; çoktan sandviçlerini yemeye başlamışlardı. Müvekkillerinden biriymişim gibi bana neredeyse profesyonelce gülümsedi.

Beni hızlıca öptü ve yanımda getirdiğim yiyecekleri akşam yemeğinde yiyeceğine söz verdikten sonra işinin başına dönmek zorunda olduğunu söyleyip özür diledi. Sonra da elini belime koyup beni dışarı yönlendirdi ve kendimi asansörlerin önünde, lobide az önce ne olduğunu merak ederken buldum.

Kendi kendime bunun geçici bir şey olduğunu söyleyip durdum. Adrian büyük bir davayla boğuşuyordu, son birkaç haftadır işte oldukça geri kalmıştı.

Ama bir yanımda durumun bundan ibaret olmadığını biliyordum.

Sanki aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Onun ben öldükten sonraki hayatını izliyormuş gibi hissettim. Sanki yasımı tutarken hayatındaki boşluğu doldurmak için canını dişine takarak çalışıyordu ama ben hâlâ buradaydım.

Kararımı kabul etmekte neden zorlandığını anlıyordum. O son derece pragmatik ve girişken bir adamdı. Bir sorunla karşılaştığında onu araştırır, tüm açılardan bakar ve sonra savunmasını yaparak o sorundan kurtulurdu. Ayrıca kaybetmeye alışık değildi.

Her yolu denemek istiyordu. Beni bulabildiği her uzmana götürmek, her vaka çalışmasını okumak ve beni her klinik araştırmaya dahil etmek istiyordu. Ama hiçbirini beni kurtarmayacaktı. *Hiçbiri*. Bunu ne kadar çabuk anlarsa, hayatımızı yaşamaya o kadar çabuk geri dönebilirdik çünkü şu anda hayatımızı yaşamıyorduk.

Adrian'ı özlüyordum. Onu çok özlüyordum.

Aramızda bir şey çatırdamıştı ve ona istediği şeyi veremediğim için bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum. O yüzden günlerimi bir hayalet gibi evinde dolaşıp bana geri dönmesini umarak geçiriyordum.

Brent kendini BoobStick üretimine kaptırdığı için meşguldü. Babam görüşmeye gittiği işi aldığı için artık gündüzleri evde değildi ve bu Grace'i oraya öğle yemeğine götüremeyeceğim anlamına geliyordu. Akşam yemeği söz konusu bile değildi çünkü Adrian uygun bir saatte eve gelirse burada olmak istiyordum. Bu yüzden sürekli yalnızdım.

Sadece Grace ve ben vardık.

Dün onunla birlikte yatakta uzanırken küçük elini parmağıma doladı. Acaba gittiğimde beni hatırlayacak mıydı? Bir zamanlar onu seven, kahverengi gözlü kadının küçük bir anısı hafızasında yer edecek miydi? Grace'ın yüzüme bakıp o anıyı içinde güvenli bir yerde saklamasını istediğimi hissettim. Sonra bana dair anılarını da Adrian'ı koyduğu yere koymak zorunda kalacağını fark ettim çünkü onu da kaybedecekti.

Adrian'ı her zaman bir nöbetçi asker gibi düşünmüştüm. Fırtınada bir deniz feneriydi o. Güven verici, istikrarlı ve yönlendirici. Daimi. Ama bunun ağırlığı altında eziliyordu. Grace bizim olursa ve babamın annemi kaybettiği gibi Adrian da beni kaybederse, Adrian'ın yokluğumla baş etmek için Grace'ten uzaklaşıp kendisini işine vereceğini üzümlere fark ettim.

Tüm kusurlarına rağmen annemin ölümünden sonra babam hepimizi bir arada tutmuştu. Annemi kaybetmiştik ama birbirimizi asla kaybetmemiştik.

Babamın bu konuda Adrian'dan daha güçlü olduğunu düşünmek komikti. *Babamın.*

Babamın stresle baş etme mekanizması da pek sağlıklı değildi. Ama en azından yanımızdaydı.

Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden yaşam sonu kontrol listemi tamamladım. Bugün cenaze evine gidip hazırlıklarımı yaptım.

Küllerimin saklanacağı kapaklı bir vazo istemiyordum. Babam yeniden istifçiliğe başlarsa, evde biriken şeylerin bir parçası olmak istemiyordum. Öte yandan o para ALS araştırmalarına gidebilecekken bir tabuta ve mezara yedi bin dolar vermeyi de reddediyordum.

Bu yüzden kremasyonda karar kılıp küllerimin bir karton kutuya koyulmasını tercih ettim. Ebedi istirahat yeri-

min neresi olmasını istediğimi açıkça yazsam bile babamın küllerimi anlamlı bir yere serpeceğine güvenmiyordum. Muhtemelen beni kilerde son tüketim tarihi geçmiş sığır konserveleri ve meyve kokteyli kutularının yanına koyardı. Tahminimce Adrian çok üzgün olacağı için tüm bunları halledemezdi. Bu yüzden bu son görevi Drake'e bırakmaya karar verip küllerimi okyanusa serpmesini söyledim.

Yaşamın sonu kutlaması yapmak yerine babam, Annabel, Brent, Joel ve Grace'in dünya turuna çıkmaları için seyahat acenteme para yatırdım. Benim hayatımı kutlarken yaşamın sunduğu güzellikleri de kutlayabilirlerdi.

Sonra işim bitti.

Her şeyi düşünmüştüm. Her şeyi ayarlamıştım. Geriye kalan tek şey Grace için sağlam bir plan yapmaktı.

Annabel rehabilitasyon merkezinde aramalarım hâlâ yanıt vermiyordu. Ama en azından *tedavi görüyordu*.

Yılbaşı gecesi idi ve Adrian ile bana Stillwater'daki bir pansiyonda hafta sonu için bir oda ayırtmıştım. İki gün önce ona sürpriz yaptığımda heyecanlı görünüyordu; demek istediğim, ofiste on dokuz saat geçirdikten sonra saat 01.15'te ne kadar heyecanlı *olabilirse* o kadar heyecanlıydı.

Bu hafta sonu için büyük umutlarım vardı.

Belki de olanları sindirmek için son bir haftadır biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Belki şimdiye kadar ilk şokun etkisi geçmişti ve bundan sonra önüne bakmaya hazır olabilirdi. Bu hafta sonu rahatlayıp biraz uyurduk. Bebek olmadan biraz zaman geçirip yeniden bağ kurardık.

En sevdiğim şarap barı Ladeyra'da akşam yemeği rezervasyonu yaptırmıştım. Yanımda getirdiğim bir şişe Dom Pérignon ile odamızdaki çift kişilik yatakta yeni yılı çıplak bir şekilde karşılamamızı planlıyordum.

Grace'i babama bırakıp saat dörtte pansiyona giriş yaptım.

Adrian saat beş civarında ofisten çıkıp benimle burada buluşacağını söylemişti fakat henüz adresi sormak için bana mesaj atmamıştı. Ona nereye gideceğimizi söylememiştim çünkü Google’da araştırmasını istemiyordum. Burayı görünce şaşırmasını istiyordum.

Stillwater’daki Rivertown Inn’de bize Agatha Christie’nin süitini ayırttım. Dünyanın farklı yerlerindeki pansiyonlarda kalmıştım ama hiçbirisi burasıyla kıyaslanamazdı.

Odamız *Doğu Ekspresi’nde Cinayet* romanından esinlenerek eski bir birinci sınıf tren vagonu gibi döşenmişti. Banyoda iki kişilik, büyük bir jakuzinin yanında bir Kral Tut lahti vardı. Özel bir saunası ve yağmur duşu da vardı. Gösterişli ve muhteşemdi, tam da ihtiyacımız olan değişiklikti.

Duvarda çok beğendiğim bir alıntı vardı.

Yaşamayı seviyorum. Bazen çılgınca, umutsuzca, perişan hâlde kederle boğuştum ama tüm bunlara rağmen sadece hayatta olmanın bile muhteşem bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

Agatha Christie, 1890-1976

Çok uygun görünüyordu.

Saat altı olduğunda Adrian hâlâ mesaj atmamıştı. Telefonlarıma da yanıt vermiyordu. Pansiyonun kokteyl saati-ne onsuz gittim.

Yediye çeyrek kala odamıza döndüğümde beni geri aramamıştı. Ama akşam yemeği saat dokuzdaydı ve pazartesi günü jürili duruşmasının başlayacağını biliyordum; bu hafta sonu rahatlayabilmek adına muhtemelen son işlerini aradan çıkarmaya çalışıyordu. Onu beklerken banyo yapmaya karar verdim.

Yarım saat geçti.

Sonra tam bir saat geçti. Kuvete biraz daha sıcak su doldurdum.

Adrian nihayet aradığında arabasının dışında esen rüzgârı duyabiliyordum.

“Selam, yolda mısın?” diye sordum, ayak parmağımı su sızdıran musluğa sokarken. “Kokteyl saatini kaçırdın. Burada kız arkadaşıyla birlikte profesyonel bir golf oyuncusu kalıyor. Evliler ama birbirleriyle evli olduklarını sanmıyorum...”

“Vanessa, bir şey çıktı.”

Ayağımı musluktan çektim. “Ne demek istiyorsun?”

“La Crosse’a gidiyorum.”

Midem altüst oldu.

“Wisconsin’e mi? *Neden?*”

“Garcia tutuklandı. Oraya gitmeliyim.”

Küvette doğruldum. “N-ne?”

“Üzgünüm. Bu gece gelemeyeceğim.”

Hayal kırıklığım sadece bir an sürdü ve yerini fokur fokur kaynayan sıcak bir öfkeye bıraktı. İçimde bir şey koptu.

“Eğer benden ayrılmak istiyorsan, hiç uzatmadan ayrıl,” dedim.

“Ne?”

Başımı iki yana salladım. “Benimle aynı odada olmaya bile dayanamıyorsun, değil mi? Yüzüme *bakamıyorsun* bile.”

“Sandığın gibi değil... Vanessa, başka bir seçeneğim yok. Adamın avukatıyım. Oraya gitmek *zorundayım*.”

“Sırf *benimle* bir gece yalnız kalmamak için oraya gidiyorsun. Onun koca bir şirket dolusu avukatı var. Bunu kendin söyledin, senin yerine herhangi biri gidebilir, o kişi *sen* olmak zorunda değilsin.”

Adrian'm elini ağzına götürdüğünü ve ben hariç herhangi bir yere baktığını neredeyse görebiliyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Sakin ikimizin de bunun ne olduğunu bildiğini inkâr etme, Adrian. *Kaçıyorsun. Benimle* birlikteken bile sanki yanımda değilsin. İşlerinin yoğun olduğu bahanesinin arkasına sığınarak benden kaçınmayı bırak. Lütfen. *Lütfen*. Geri dön. Geri gel. Ve bana bunu yapmayı bırak."

Hattın öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Peki sonra ne olacak? Ölmene izin vermeni mi izleyeceğim?"

Nihayet ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

Haklıydım.

Çenem titredi. "Sana istediğini veremem, Adrian."

"Ben de sana istediğini veremem. Bu işe *ihtiyacım* var. Şu anda aklımı tamamen kaçırmadığımı bana hissettiren tek şey bu."

"Günde yirmi saat benden uzak kalmak kendini aklı başında hissetmeni mi sağlıyor?"

"Öyle demek istemedim..."

"Evet, öyle demek istedin." Gözyaşlarımı zor tuttum. "Anlıyorum. Aldığın darbelerin etkisi hâlâ taze ve anlamaya çalışıyor, kontrolünü kaybettiğinde yaptığın şeyi yapıp kendini işine adıyorsun. Ama değerli vaktini boşa harcıyorsun." Başımı iki yana salladım. "Bu sadece bir illüzyon, Adrian. Kontrol bir illüzyondur. Kimse sana sonsuza kadar yaşayacağına dair söz veremez. İnsanlar her gün beklenmedik şekilde ölüyorlar. Araba kazaları, kalp krizleri ve felç geçiriyorlar. Sadece hayatın nasıl sona ereceğine odaklanarak yaşarsan, o sonu iki kere yaşamış olursun. Hâlâ zamanımız var ve beni kurtaracağını düşündüğün tüm o şeyler kurtaramayacak. Onların peşinden koşmayı bırakıp mutlu olmaya çalış. Hâlâ mümkünken *benimle* mutlu ol."

Karşılık vermedi ama arka planda rüzgâr kesilmişti, arabayı kenara çekmiş gibiydi.

“Bu benim son yeni yılım olabilir,” diye fısıldadım. “Anlamıyor musun? Her tatilin son tatilim olabileceğini, benimle geçirdiğin her günün bir armağan olduğunu anlamıyor musun? Bunun senin için bir anlamı yok mu?”

“*Elbette* var.”

“O zaman bunun bir armağan olduğunu düşün! Bana geri dön. Bu gece gelemeyeceksen sorun değil. İşin varsa bunu anlarım. Git ve yapman gereken şeyi yap. Ama sonra bu ilişkide *ol*. Ölüyor olabileceğimi öğrenince ortadan kaybolmak yerine her ânı benimle geçirerek tepki vermek gerekirdi.”

Adrian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki hattın koptuğunu sandım.

“Çaresizce oturamam, Vanessa.” Sesi boğuklaşmıştı. “Engellemek için *elimizden geleni* yaptığımızı bilmeden, öylece oturup ölmeni izleyemem.”

Başımı iki yana sallarken gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Aylarca bu gerçeği kabullenmeni bekleyemem, Adrian. Kenara atacak aylarım yok. Özellikle de bu durumu atlatmanı sağlayacak hiçbir şey yapmaya yanaşmıyorsan. Terapiye gitmeyi, bir destek grubuna katılmayı, hatta benimle konuşmayı bile reddediyorsun. Sen çoktan ölmüşüm gibi davranırken ben mutsuz ve yalnız olmaya razı değilim. Öyle biri olmayacağım.”

Uzun ve sessiz bir duraksama oldu.

“Tedavi seçeneklerini değerlendireceğini duymak istiyorum,” dedi Adrian sessizce. “Teşhis alacağını, klinik araştırmalara katılacağını ve mevcut ilaçları kullanacağını bilmeliyim. Yanıtlara ihtiyacım var. Bir plana ihtiyacım var.” Durakladı. “Bu benim kırmızı çizgim.”

Sözcükler aramızda asılı kaldı.

“Kırmızı çizgin mi?” diye fısıldadım. “Kırmızı çizgin mi? Bana ültimatı mı veriyorsun?”

Adrian karşılık vermedi.

Başımı iki yana salladım. “Ya kabul etmezsem?”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Vanessa... Bize daha fazla zaman sunacağını bilmeliyim.”

Kalbim kırılıp binlerce küçük parçaya bölündü.

“Canın cehenneme, Adrian. Sen elindeki zamanı bile benimle geçirmek istemiyorsun.”

Telefonu yüzüne kapattım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BU VEDA KARŞISINDA
GÖZYAŞLARINIZI TUTAMAYACAKSINIZ

VANESSA

Annabel'in kaldığı rehabilitasyon merkezi güzeldi. Zaten öyle olmalıydı. Bana fazlasıyla pahalıya patlamıştı.

Telefonu Adrian'ın yüzüne kapattıktan sonra pansiyondan ayrılıp Iowa'ya doğru yola koyuldum.

Yılbaşı gecesini Annabel'in kaldığı yerden bir buçuk kilometre uzaktaki Motel 6'da geçirdim. Rehabilitasyon merkezinin ziyaretçi saatlerini kontrol ettim, sabah için alarmımı kurdum, sonra da yanımda götürdüğüm şampanya şişesinin yarısını bir karton bardakla içip geri sayımdan önce uyudum.

Adrian yüzüne kapatır kapatmaz beni geri aramıştı. Ama telefonumu kapattım. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Bana resmen ultimatol vermişti. *Hayatımın* geri kalanını nasıl yaşayacağıma dair bir ultimatol.

Hasta olabileceğimi bilseydi, belki de benimle hiç çıkmayacaktı. Bu düşünmekten çekindiğim bir şeydi. Adrian

bunu şiddetle inkâr etmişti. Ama şimdi tüm bunların, tüm sevgisinin bilgisiz hâlde verildiğini biliyordum.

Ben bir tıklama tuzağıydım.

Bir aldatmacaydım. İçeriğin kayda değer olduğuna dair cazip bir vaattim. Ama gerçekten baktığınızda, bu sadece sahte bir reklamdı. Kesinlikle düşündüğünüz gibi değildi. Adrian'a var olmayan bir şeyi satmıştım. Bunu bilerek yapmamıştım ama yine de yanlış yönlendirilmişti.

Adrian'ın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Böyle bir adamın benim gibi birini sevmeye neden razı olduğunu sorgulamam gerekirdi. Sebebi, işin aslını bilmemesiydi.

Ama artık biliyordu.

Sonuçları düşünülemez kadar ağırdı. O yüzden düşünmedim. Duş aldıktan sonra benzin istasyonunu uğradım ve berbat bir kahve alıp kız kardeşimi görmeye gittim.

Annabel onu ziyaret etmemi beklemiyordu ve benimle görüşmeyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Resepsiyona kayıt yaptırdım ve beni içeri aldılar.

Annabel ziyaretçi alanına gelip beni görünce bir an duraksadı. Sonra dudaklarını düz bir çizgi hâline gelecek şekilde birbirine bastırıp karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Selam,” dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Selam.”

Gergin bir sessizlik içinde öylece oturduk.

Annabel yorgun görünüyordu ama gözleri berraktı. Üzerinde bol bir *sweatshirt* ve gri eşofman altı vardı. Sarı saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Zayıf görünüyordu. Neredeyse çökmüştü.

“Yemek yiyor musun?” diye sordum.

“Buradaki yemekler berbat,” diye mırıldandı.

“Sana protein barları ya da başka bir şey getirmemi ister misin?”

Omuzlarını silkip bakışlarını kaçırdı ve yatar koltuğun kolundaki küçük bir yırtığı kurcaladı.

“Omzun nasıl?” diye sordum.

“İyi herhalde,” diye mırıldandı. “Bana ağrıkesici bir şey vermeyecekler, o yüzden...”

“Eh, hayır. Rehabilitasyondasın,” dedim alaycı bir şekilde.

Bana kulak asmadı.

“Grace iyi durumda,” dedim.

Herhangi bir karşılık vermedi.

“Seni aradım,” dedim. “Hem de çok.”

Dudaklarını büzüştürdü. “Seninle konuşmak istemedim.”

“Peki neden?”

“Çünkü yalancısın.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Tam olarak neden? Uyuşturucu âlemlerini koşulsuz şekilde finanse etmeyi reddettiğim için mi?”

Annabel gözlerini bana dikti. Keskin mavi gözler. Grace gözlerini ondan almıştı.

“Atelin nerede?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne?”

Gözlerini bana dikti. “Atelin. *Elin* için.”

Oturduğum yerde kıpırdandım. Ateli onun önünde hiç takmamıştım. Adrian dışında onu hiç kimsenin karşısında takmamıştım.

“Bebęimi doğurmadan önce evine geldiğimde görmüş-tüm.” Annabel karşımda oturup inkâr etmem için bana meydan okudu. “Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Öldükten sonra mı haber verecektin?”

Yüzünde bir acı parıltısı belirip kayboldu. Maske olarak kullandığı sert ifadesiyle örtbas ettiği mikrosaniyelik bir kırılganlıktı.

Biliyordu. Bunca zamandır *biliyordu*.

“Babama ve Brent’e söyledin mi?” diye fısıldayarak sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır ama biliyorlar. Aptal değiliz. Ketçap şişesini bile açamaman gözümüzden kaçmadı.”

Sandalyemde arkama yaslandım.

Demek bu yüzden babam daha da kötüleştmişti. Bu yüzden ikisi de kötüleştmişti. Annabel’in yoldan çıkmasına şaşırmmamak gerekirdi. Kendini kaybetmesi normaldi.

Yenilgi boğazıma yapışıp beni boğmaya çalıştı.

ALS’nin pençesi beni asla bırakmıyordu. Dokunaçlarını ayak bileklerimize dolayıp bizi dibe çekmeye devam ediyordu.

Şimdi aramıza Adrian da katılmıştı.

Yeterince yaklaşan herkesi avucunun içine alıyordu.

Yutkundum. “Bunun o olup olmadığından emin değilim,” dedim.

Annabel alaycı bir şekilde sırıttı. “Tabii.”

Bir kez daha sessizliğe gömüldük.

Koltuğunun yırtık kumaşını çekiştirdi. “Öğrendiğim gün neredeyse koca bir şişeyi içtim,” dedi kısık bir sesle. “Direkt kliniğe gittim. Bir reçetem bile vardı ama kullanmadım. Kendi kendime hamileyken kullanırsam, Mel’in hayal kırıklığına uğrayacağını söyleyip durdum. Bunu yapmama engel olan tek şey Mel’in beni görebileceğini düşünmekti.”

Dirseklerimi dizlerime koyup öne eğildim. “Annabel, eğer bu *sandığım* şeyse... Grace bende kalamaz. Sen bu programı bitirene kadar ona bakabilirim. Ama taburcu olduğunda onu almak zorundasın.”

Annabel bana bakarken aklımdan geçen tek şey ne kadar genç olduğuydu. On dokuz yaşında görünmüyordu. Çocuk gibi görünüyordu. Araba kullanacak kadar bile büyük görünmüyordu.

“Babama ver.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Grace’i *babama* mı vereyim?”

“Ya da Brent ve Joel’a.”

“Ne... Grace’in bezi açıldığı anda Brent pes eder! O çocuk sahibi olmaya hazır değil.” Başımı iki yana salladım.

“Ona sen bakmalısın, Annabel. O *senin*.”

“İstemiyorum. Yapamam.”

Dudaklarımı ıslattım. “Evet, yapabilirsin. *Yapabilirsin*. Sana yardım ederim. Para konusunda destek olurum, çalışmak zorunda kalmazsın...”

“Temiz kalmayacağım.”

Bunu büyük bir ciddiyetle söyledi. Tehdit değildi. Sadece bir açıklamaydı.

“Temiz kalmayacağım. İstiyorum ama Grace’le ilgilenmem gerekiyorsa bunu yapmayacağım. Çok zor. Sadece dürüst davranıyorum. Burada bana doğrularımı söylememi tembihliyorlar ve bu da onlardan biri. Grace’i hiçbir zaman istemedim. Anne olmak istemiyorum. Bunu yapamam.”

“Babamızın bunu yapamayacağını biliyorsun,” diye fısıldadım. “Bana bir şey olursa, o perişan olur. *Zaten* perişan. Grace’i onun bakımına bırakamazsın...”

“O zaman başka birini bul. İnsanlar her zaman bebek ister. O gayet uslu. Biri onu isteyecektir.”

Gözyaşlarım gözlerimi sızlattı. “Ciddi olamazsın,” diye fısıldadım. “O senin kızın.”

Annabel tekrar omuzlarını silkti. “En azından dürüstüm.”

Sessizce oturduk.

Onu dikkatle inceledim. Çocuksu suratına rağmen alnında derin kırışıklıkları ve yaşının çok ötesinde bir yıpranmışlığı vardı.

Hasarlıydı. Hem de çok.

Zaten neden hasarlı olmayacaktı ki?

Mel hastalandığında Annabel sadece on dört yaşındaydı. Bir çöp yığınının içinde yaşayan ve ablasının, bildiği tek annenin yitip gitmesini izleyen bir çocuktü.

Şimdi benim de ölme ihtimalim olduğunu biliyordu.

Annabel'in daha ne kadar dayanmasını bekliyordum? İçki içebilecek yaşta bile değildi ama kendisinden üç kat daha büyük çoğu insandan daha fazla trajedi yaşamıştı.

Annesi onu terk etmişti. Sonra Mel ölmüştü ve ben onu üzüntüsüyle baş başa bırakıp dünyayı dolaşırken babam iyice akıl hastalığına gömülmüştü. Yanlışlıkla hamile kalınca bedeni planlamadığı, istemediği ve duygusal olarak bakmaya hazır olmadığı bir bebek tarafından rehin alınmıştı. Ayrıca bağımlıydı. Başa çıkması gereken kendi problemleri mevcuttu ve en azından bunu fark edecek kadar öz farkındalığı vardı.

Adrian'ın bana yaptığını ben de ona mı yapıyordum? Annabel seçimleriyle yaşamak zorunda kalırken onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğim konusunda ısrar mı ediyordum? Belki de Annabel ve Grace için yapabileceğim en iyi şey onu dinlemektü.

Öyle hisetmesem bile.

“Pekâlâ,” diye fısıldadım. “Grace'in iyi bir aile tarafından evlat edinildiğinden emin olacağım.”

Uzun süredir ilk kez Annabel'in ifadesi yumuşadı.

Muhtemelen uzun süredir ilk kez onu dinlemeye karar verdiğim içindi.

* * *

İki saat sonra sağlık merkezinin otoparkında oturmuş, eve gitmek için apartmanımın adresini telefonuma yazıyordum.

Ayrılmadan önce Annabel bana uzun uzun sarılmıştı.

Bugün Annabel'in kim olabileceğine dair bir kıvılcım görmüştüm. Bunu ortaya çıkarmak biraz zaman almıştı ama oradaydı. Gelecekte, üniversiteye gitmekten ve diplomasını almaktan bahsetti. Grafik tasarımıyla uğraşmak, insanlar için internet siteleri yapmak istiyordu. Ona BoobStick için hazırladığı görsellerden ne kadar etkilendiğini söyleyince gözleri parladı. Bana Adrian'a bakan Grace'i hatırlattı; kız kardeşimde artık olmadığından korktuğum aynı saf mutlulukla bakıyordu.

Ona bunun harika bir fikir olduğunu söyledim. Geleceğe bakması hoşuma gitmişti.

Annabel'in uyuşturucudan uzak kalabileceğini biliyordum. Güçlüydü. Artık ihtiyaç duyduğu tüm kaynaklara erişebiliyordu. Sanırım bu Grace'ten vazgeçmesi gerektiğini kabul etmesini sağlamıştı. Galiba bu beni de bir bakıma özgürleştirdi. Umutlanmak hiçbir zaman en sevdiğim strateji olmamıştı. Artık "acaba"lara ayıracak vaktim yoktu. Ben öldükten sonra Annabel'in bağımlılığının Grace'in hayatını mahvedip mahvetmeyeceği konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Mahvetmeyecekti çünkü Grace gitmiş olacaktı.

Adresi yazmayı tamamlayıp arama çubuğunda Gönder tuşuna bastım...

Sonra da duraksadım.

St. Paul'e dönmenin ne anlamı vardı? Benim için orada ne vardı ki?

Adrian söyleyeceklerini söylemişti, ben de öyle. Bana ultimatom vermişti ve ben de ona yanıtımı vermiştim. Bitmişti. Artık herkes ihtiyacı olan şeye sahipti. Öyleyse orada olmaya devam etmenin ne anlamı vardı?

Annabel yardım alıyordu. Grace şimdilik babamdaydı ve Sonja babama destek oluyordu. Grace'i bir aileye yer-

leştirene kadar onunla ilgilenebileceklerdi. Brent de doğru yoldaydı.

Adrian'ın bir işi ve kırmızı çizgisi vardı.

Uzun zamandır ilk kez ailemin iyi olabileceğini düşündüm. Bu umduğumdan çok daha fazlasıydı.

Ama burada kalırsam ve Melanie'yi izledikleri gibi benim yavaş yavaş kötüye gitmemi izlemek zorunda kalırlarsa, yine de iyi olurlar mıydı?

O şartlar altında iyi olabileceklerini hiç sanmıyordum. Çünkü şu anda bana bakmak, güneşe bakmaktan başka bir şey değildi.

Ailem açık bir pencerenin kenarındaki iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibiydi... Ben de rüzgârdım. Gitmiyordum.

Grace'e veda edemeyecektim...

Geri dönemezdim. Cesaretimi kaybederdim.

Bu beni tam kalbimden vurdu ve nefes alamadığımı hissettim.

Bebğim...

Onu son kez gördüğümün farkında bile değildim. Yüzünü öpüp ona sokulmuş, başını koklamış ama tadını çıkarmamış, o âna tutunmamıştım...

Grace, Annabel'den ziyade benimdi. Hakkımda hiçbir şey hatırlamasa bile her zaman benim olacaktı.

Bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Benden aldığı küçük parçaların bir ömür boyu yeterli olmasını ummak zorundaydım.

Sosyal hizmetler görevlisini ve avukatımı arayıp Grace'in nerede olduğunu bilmelerini sağlamalıydım.

Yanaklarımdaki yaşları sildim, telefonuma bakıp arama çubuğundan adresi sildim. Birdenbire önümdeki yol kocaman bir soru işaretine dönüştü.

Yıllar önce hayatımı yaşamak için yola çıkmıştım. Rüzgâra kapılmış bir kelebek olmak için. Tek başıma arayışa çıkmıştım. Mikrofonumu bağlayacak, beni takip edecek ve videolarımı düzenleyecek bir kameramanım yoktu. Otel odası rezervasyonu yapacak ve günlük programımı planlayacak bir prodüksiyon asistanım yoktu. Sadece elimde bavulum ve üzerimdeki kıyafetlerim vardı. Artık onlar arabadaydı. Hatta pasaportum bile vardı. Gülmek, dünyayı görmek ve bir senelik ömrüm kalmış gibi yaşamak amacıyla yola çıkmıştım. Şimdi belki de gerçekten öyleydi.

Hayata duyduğum sevgiden vazgeçmeye hazır değildim. Bir günü bile güneşe bakarak geçirmeyecektim. Bunu bir daha asla yapmayacaktım. Yaşamayı seçiyordum çünkü diğer her şey ölmeyi bekliyordu.

Motoru çalıştırıp otoparktan çıktım. Bir dönüş yapmam gerektiğinde de rüzgâr beni nereye götürürse oraya gittim.

OTUZUNCU BÖLÜM

AYRILIĞI ATLATMANIN EN İYİ REHBERİ
(BU SİZİN HATANIZ)

ADRIAN

Evimde hiçbir şey değişmemişti. Noel ağacı hâlâ yerinde ve ışıkları açıldı, Grace'in salıncağı hâlâ kanepenin yanındaydı. Vanessa'nın battaniyesi bile bıraktığı kanepede toplanmış şekilde duruyor ve onun gibi kokuyordu. Ama artık her şey farklıydı. Tüm ışıkları söndürülmüş bir gece kulübü gibiydi.

İki gündür Vanessa'dan haber alamamıştım. Yılbaşı gecesi telefonu yüzüme kapattığından beri.

O anda her şeyi mahvettiğimi anlamıştım.

Arabamı geri çevirip Lenny'yi aradım ve ondan benim yerime doğruca Stillwater'a gitmesini istedim. Ama Vanessa telefonlarıma ya da mesajlarıma yanıt vermiyordu ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Bölgedeki pansiyonları Google'da araştırdım ve her birine gidip otoparkta arabasını aradım ama bulamadım.

Onunla en son o zaman konuştum.

Ona ihanet etmişim. Onu ben ve *kendisi* arasında seçim yapmaya zorlamışım.

O da blöfümü görmüştü.

Verdiğim ültimatom onu kaybetme düşüncesiyle aklını kaçırmakta olan, umutsuz ve uykusuz bir adamın çaresizliğinden kaynaklanan bir eylemdi. Manipülatif ve yanıltıcı, böyle bir şeyi asla yapmazdım. Şimdi bunu çok daha iyi anlıyordum. Hayatının sonundaki Vanessa'nın durumu ne olursa olsun, onu terk etmemeliydim.

Birdenbire dünyamdaki her şey zorla sıraya koyulmuştu. Geriye dönüp baktığımda, eksikliklerim net bir şekilde ortaya çıktı: Sevdığım biri tarafından bir kez daha terk edilmekten o kadar korkuyordum ki, neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu aklım almıyordu bile.

Vanessa'nın söylediğini yapmalıyım. Bir yas danışmanıyla görüşmeli, destek grubuna katılmalı, terapist bulmalı, kısacası biriyle konuşmalıyım. *Yaptığım şeyin* dışında bir şey yapmalıyım. Bu tamamen *onu* ilgilendiren bir karar-ken, sırf Vanessa'nın seçimiyle baş edemediğim için kendimi kapatıp ona bir ültimatom vermek dışında herhangi bir şey. Vanessa ALS konusunda uzman bir tanıktı ve ifadesini veriyordu ama ben onu dinlemeyi reddetmişim çünkü bunu duygusal olarak kabul edebilecek durumda değildim. Son derece hasarlıyım ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştım, hiçbir şeyin üstesinden gelmeye çalışmamıştım; ne terk edilme korkumla ne de kontrol ihtiyacımla.

Richard'dan farklı değildim. Tek farkı, benim hiçbir yere gitmeden ailemi *terk etmiş* olmamdı.

İşlerin zaten olduğundan daha kötüye gidebileceğini sanmıyordum.

Yanılmışım.

Bu benim en dip noktamdı. *Bu.*

Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum. Ailemin parçalandığını hissediyordum. Sanki onları hayal kırıklığına uğratmışım ve karım çocuğumuzu alıp beni terk etmiş gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ayrılmaktan korkuyordum. Vanessa eve gelirse duyabilmek için çıt çıkarmadan otuyordum ama gelmedi.

Birlikte geçirebileceğimiz zamanı çöpe atmıştım.

Vanessa haklıydı. Onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmalıyım.

Zamanda geriye gidip Nebraska'dan Minnesota'ya dönerken arabada Vanessa'yla konuşmak istedim. Onu görmek istediği şekerleme dükkânına götürmek, ofisime geldiği gün onunla öğle yemeği yemek, yeni yılda gece yarısında onu öpmek istedim. Aksine, o son günleri güneşe bakarak geçirmiştım.

Şimdi de olabilecek en kötü şeyi iki kez yaşıyordum.

Vanessa'nın sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmasını umuyordum. Belki de sadece sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Sonra geri gelir, bana ondan özür dileme şansı verirdi. Bu umuda tutunuyordum.

Saat neredeyse ikiydi. Cep telefonum çaldığında başımı ellerimin arasına almış şekilde oturma odasında oturdum. Hemen telefonumu kaptım ama arayan Becky'ydi.

Elimi ağzımdan geçirip telefonu kulağıma götürdüm. "Selam..."

"Adrian, sen ne yaptın?"

Becky'nin sesi titriyordu.

Oturduğum yerde doğruldum. "Neden bahsediyorsun?"

"Vanessa az önce bir video yükledi."

Telefonu Becky'nin yüzüne kapatıp Vanessa'nın kanalını açmak için dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

Video başladığında Vanessa'nın bir havaalanı salonunda oturuyordu. Gözleri kıpkırmızı ve şişti. Videoya "Son-suza Dek Elveda" başlığını atmıştı.

Midem altüst oldu.

“Herkes merhaba.” Vanessa kameraya el salladı. Ama gözlerinde her zamanki pırıltı yoktu. Kapüşonlu bir *sweatshirt* giymişti ve saçlarını dağınık örgü yapmıştı. Ben kendimi nasıl hissediyorsam o da öyle görünüyordu. Kalbi kırılmış gibi.

“Size daha iyi haberler vermek için burada olmayı isterdim ama başlıktan da anlayabileceğiniz gibi bu benim son videom olacak. Size karşı dürüst olmadım ama şimdi bunu yapmak istiyorum çünkü bence bunu hak ediyorsunuz.” Duraksadı. “Son birkaç aydır korkarım ALS’nin ilk belirtilerini yaşıyorum.

Hayatım hakkında bol bol düşündüm ve sadece çok az zamanım kaldığını bildiğim için onu nasıl geçirmek istediğime karar verdim. Bunu da gizlilik içinde yapmak istiyorum.

Yine dünyanın bir yerlerinde olacağım. Buradaki son zamanlarımı da kayıt altına alacağım. Ama hepsi ben öldükten sonra yayınlanacak. Neden mi?” Omuzlarını silkti. “Çünkü öldüğümde videoların değeri daha fazla olacak ve öldükten sonra hayır kurumuma son bir jest yapmak istiyorum. Bu hastalığa son kez hareket çekmiş olacağım; hâlâ parmağımı kaldırabiliyorken.” Kameraya hafifçe gülümsedi.

“Sizler kanatlarımın altındaki rüzgâr oldunuz. Kelimenin tam anlamıyla. Siz olmadan tüm bunları yapamazdım. ALS araştırması için milyonlarca dolar topladık ve umduğumdan çok daha fazla farkındalık yarattık. Bana gurur duyabileceğim bir miras verdiniz ve günün birinde tüm bunlar hayat kurtaracak. Bunun için size teşekkür ederim. Bana bir platform verip fark yarattığınız için.” Sonra derin bir nefes aldı ve iyice üzgün bir ifade takındı. “İsa Karın Kaslı... *Adrian*.” Gözlerini doğruca bana dikti. “Sana hiç teşekkür edemedim. Hiçbir zaman çok fazla şey anlat-

madım. Geçtiğimiz ay bana öyle çok şey verdin ki. Bana bir dost ve destek oldun. Kendimi güvende ve sakin hissettirdin. Kısa süreliğine de olsa, kendime ait bir ailemin olduğunu hissettirdin ve eşin olmadığımı bilmeme rağmen bana bir eş olmanın nasıl bir duygu olduğunu tattırdın.” Vanessa’nın çenesi titrerken kalbim bin parçaya bölündü. “Sen hayatımın aşkısın; hayatım umduğumdan daha kısa süre içinde sona ereceği için değil. Bunu yapamadığın için seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Umarım sana benim aksime bir ömür boyu anılar verebilecek birini bulabilirsin çünkü bunu hak ediyorsun.” Ağlamamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Sana öğrettiğim şeyleri asla unutma. Hayat çok kısa, Adrian. Hem de çok. Pastayı ye, tatile çık, yağmurda dans et. Ve kalbini kıracak hiçbir şey yapma. Bu durumda, kalbini kıran ben olduğum için üzgünüm.”

Vanessa bir süre daha ekrandan bana baktı.

Sonra video sona erdi.

Bir saniye bile geçmeden evlerimizi ayıran duvara bir şey çarptı. Vanessa’nın giysilerini ya da Grace’in eşyalarını almak için gelmiş olabileceğini düşünerek yerimden fırlayıp nefes nefese kapıya koştum. Belki çok geç olmayabilirdi.

Ama kapıyı açtığımda Vanessa’nın evinden çıkan, mavi nakliyecî gömleği giyen iki adamın taşıdığı bir kanepe koridorda süzüldü.

İçeriden Gerald’ın sesi geldi. “Onlara dikkat edin, koleksiyoner parçaları! Ayrıca gözüm üzerinizde; cebinize bir şey atabileceğinizi aklınızdan bile geçirmeyin!”

Gerald kapının girişinde beni görünce emir yağdırmayı bıraktı. “Ah, avukat!” Bana gülümsedi.

Küçük stüdyoya göz gezdirirken kalbim göğsümde güm-bürdüyordu. Bir grup insan eşyaları kutulara koyuyordu.

Beyaz eldivenli biri Vanessa'nın Banksy tablosunu duvardan indirip kâğıda sardı. Yatağı bir duvara yaslanmıştı ve bir adam karyolasını sökmekle meşguldü. Mutfakta biri Grace'in biberonlarını kutuya kaldırıyordu. Merdivene çıkmış bir kadın tavandaki karanlıkta parlayan fosforlu yıldızları kazıyordu.

Her şey gayet açık olsa da, "Ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese Gerald'a bakarak.

Gerald hiç etkilenmemiş gibi ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Kızımın isteği üzerine eşyalarını taşıyorum." Elini havaya kaldırdı. "Endişelenme. Birkaç saat içinde daire senin. Tıpkı kira sözleşmesinde olduğu gibi, tertemiz bir şekilde."

Gözlerime inanamayarak etrafımdaki hareketlenmeye baktım. Nefes alamadım. Vanessa siliniyormuş gibi hissettim. Bir saat içinde burası sanki Vanessa hiç bu evde olmamış gibi görünecekti.

"Vanessa nerede?" diye sordum kargaşanın ortasında durup Gerald'a bakarken.

Gerald'ın gülümsemesi kayboldu ve bir an için bana neredeyse acır gibi baktı. "Evlat, sana bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Ona çaresizce baktım. "Söyleyebilirsin. Onu nerede bulacağımı bana söylemen lazım. Lütfen," diye yalvardım.

Gür kaşlarını çattı. "Gidip biraz sohbet etsek iyi olacak. Senin evinin daha uygun olacağını düşünüyorum. Geçelim mi?"

Vanessa'nın stüdyo dairesindeki inanılmaz manzaraya bir süre daha baktım. Hayatı gözlerimin önünde kayboluyordu. "Olur."

Evime geçince Gerald yemek masasının yanındaki barı başıyla işaret etti. "Bana sert bir şey verir misin? Zor bir gün oldu."

Titreyen ellerimle ona bir viski koyup oturmadan önce bardağı ona uzattım.

Tüm olanlarla birlikte etrafa son derece yoğun bir şaşkınlık sisi çökmüştü ve neredeyse hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Gördüğüm tuhaf bir rüyanın uzantısıymış gibi Gerald'a baktım.

Burnunu bardağa yaklaştırıp viskinin kokusunu içine çekti. Sonra başıyla onaylayıp bir yudum aldı. "Ahhh, iyiymiş. Hem de çok iyi. Viskiden anlıyorsun." Bardağını bana doğru kaldırdı. "Viskiye *ve* kadınlara."

"Bana Vanessa'yı nasıl bulacağımı söylemelisin. Hemen. Bir an önce yanına gitmeliyim," dedim, kibarlığa vakit ayıramayacak kadar çaresizdim.

Gerald kıkırdadı. "Biliyor musun, bana senin yaşındaki hâlimi hatırlatıyorsun. Vanessa da annesinin kopyası resmen. Aynı enerji. Işıl ışııl." Bardağını bana doğru çevirdi. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. İçlerindeki ışığı ve inatçılıklarını kastediyorum. Tanrım, hem de ne inatçılar." Bardağına doğru neşesizce güldü. "Karım Samantha araba kazası geçirdiğinde, yaklaşık bir senedir belirtileri gösteriyordu. Direksiyonun kontrolünü kaybettiğini söylediler. Aslında araba kullanmaması gerekiyordu ama kimse Samantha'ya ne yapması gerektiğini söyleyemezdi." Onu hatırlıyormuş gibi gözleri dalarken kendi kendine gülümsedi. Sonra dudaklarının kenarları aşağı kıvrıldı ve gür kaşlarının altından bana baktı.

"Samantha da klinik çalışmalara katılmayı reddetmişti. Aklım almadı. *Yıllarca* ona kızdım. Nasıl bizi böyle bırakıp gidebilirdi? Neden denememişti? Seçtikleri mücadeleyi fark etmememin mücadele etmedikleri anlamına gelmediğini idrak etmek yıllarımı aldı."

Gerald öne eğildi. “Bu en zor kısmı bile değil, evlat. Onu sevmek işin zor kısmı değil. Bunu nasıl yapabildiğine inanmasan da çeneni kapatıp onu desteklemek de işin zor kısmı değil. En zoru giderek yaklaşıyor ve altında yaşadığın ışık hafifleyip tamamen sönünce hayatının sonuna kadar sürüyor. Vanessa’nın elindeki rahatsızlık önemsiz bir şey çıksa bile her an kötü bir şeyin olmasını bekleyerek yaşarken aklını kaybedeceksin. İçini kemirecek. Şu anda bununla baş edemiyorsan, inan bana, yaklaşan şeyin üstesinden gelecek durumda değilsin.” Duraksadı. “Ama bunu bildiğini sanıyorum.”

Bana gözlerini dikerek baktı. “Ona o ültimatomu verdiğinde ne yaptığını biliyordun. Bu tür bir şeye dayanıklı olmadığını biliyordun. Vanessa’nın peşine düşme. Önünde koca bir hayat var. Sana verdiği armağanları yanına al, işinin başına dön ve bir başka kadına âşık ol. Hayatına devam et. Onu bırak.”

Ona dikkatle baktım. En fazla elli beş yaşında olmalıydı. Ama on yaş daha büyük görünüyordu. Yüzünde derin çizgiler vardı. Onlarca senelik üzüntünün yıpranmışlığı.

Gerald içkisinden son bir yudum alıp dizlerinden güç alarak doğruldu. “Grace’in velayeti bende. Annabel haklarından feragat ediyor. Dilediğin zaman bize uğrayabilirsin.” Kapımın önünde durup uzunca bir süre bana baktı. “Her zaman onayımı aldın, Karizmatik Koridor Polisi. Ailede bir avukat olması hoşuma gitti.”

Sonra da çıkıp gitti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

KALBİNİZ Mİ KIRIK?
ANLAMAK İÇİN BU TESTİ YAPIN!

İki Ay Sonra

VANESSA

“Işığı yakalamak istiyorsak acele etsek iyi olacak,” dedi Laird.

Boş bir tiki barında, sahilde duruyorduk. Denize bakan bambu korkuluğa yaslanmıştım. Güneş batıyordu ve ılık, tuzlu bir okyanus esintisi saçlarımı omuzlarımdan geriye savuruyordu.

Brent pantolon paçalarını sıvamış hâlde, sörf tahtasında durmuş dalgaları izliyordu.

Drake’in özel adasıındaydım. Brent neredeyse benim yolda geçirdiğim kadar uzun süredir ülkedeydi. Drake’in BoobStick’i destekleme şartlarından biri, dudak balmlarının üretiminin yerel halka istihdam sağlamak için komşu anakarada yapılmasıydı. Brent ve Joel çalışmaları denetleyip kalite kontrolü yapmak için gelmişlerdi.

Drake ve Laird'in düğünleri yarındı, bu yüzden Brent bana eşlik etmek için bir tekneye atlayıp gelmişti. Çok sinir bozucuydu. Kavalyem başka bir ülkede erkek arkadaşı olan bir eşcinsel olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kardeşimdi. Âdeta düğün tarihi üzerine yapılacak bir yarışmada bana ağlayan emoji çıkmıştı.

Şehirden ayrıldıktan birkaç gün sonra Brent ve ben telefonda aydınlatıcı bir konuşma yapmıştık. Hasta olabileceğimi biliyor, kimseye bundan bahsetmeme isteğime saygı duyuyordu, bu yüzden bu konuyu hiç gündeme getirmedi. Ama ona güvenmemem onu üzmişti.

Son birkaç ayda iyice yakınlaşmıştık. Ablası olmaktan çıkıp arkadaşı olmaya başlamıştım ve böylesi daha çok hoşuma gitmişti. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Brent'in de kendisine bakabileceğini bilmeme ihtiyacı vardı.

Bakabilirdi de.

İskelenin önündeki ateşte bir domuz çevirme yapıyordu. Palmiye ağaçlarının arasından tiki lambalarının ışıltısını görebiliyordum ve uzaktan müzik sesi geliyordu. Orada ilginç bir kalabalık vardı. Akşam yemeğinde bir Şerpa'nın* yanında oturma ihtimaliniz, Brad Pitt'in yanında oturma ihtimaliniz kadar yüksekti.

"Geri dönmelisin," dedim Laird'e. "Kendi partini kaçırıyorsun."

Laird boynumdaki çiçekten kolyeye mikrofonumu takarken gülümsedi. "Eh, burada olmayı tercih ederim. O tür şeyler Drake'e hitap ediyor, bana değil. Kalabalıktan nefret ederim."

Gülümsedim. "Bana eşlik etmene ve yardımına minnettarım. Bu seride *selfie* modunda çekilmemiş bir video olması güzel olacak."

* Nepal'in dağlık kesiminde, özellikle Himalayalar'da yaşayan yerel halk. (ed.n.)

Son iki ayı tanınmamak için gözlerden uzak geçirmiştım. Sırt çantamı alıp İngiltere’de birkaç hafta gezdim. Amsterdam’da rasgele pansiyonlarda bir hafta kaldım.

Sonra da yolumu kaybettim. Pili biten bir oyuncak gibi durdum. Daha fazla ilerleyemedim.

Görmek istediğim hiçbir şey ya da gitmek istediğim hiçbir yer yoktu. İrlanda’yı her zaman sevdiğimden, keyfimi yerine getireceğini düşünerek oraya gittim.

Ama işe yaramadı.

Dublin yakınlarında bir kır evi kiralayıp öylece oturdum. Üç hafta boyunca aşk romanları okudum. Yakınlarıdaki sevimli köyü gezmedim, hiç arkadaş edinmedim. Beni o küçük evden çıkaran tek şey düğündü ve sırf artık bir yere kıpırdayamadığım için muhtemelen ölene kadar bu adada kalacaktım.

Burada kalmam Drake’i rahatsız etmezdi. Adasında kaç kişinin yaşadığını bildiğini sanmıyordum. Gelgitle birlikte sakinlerini toplayıp kaybeden, bir nevi yaşayan, nefes alan bir varlıktı burası. Dün Drake’e bahçelerin yanındaki hamakta yaşayan rastalı adamın kim olduğunu sormuştım ama gerçekten bilmiyordu. “Belki de lama adamdır?” diye tahmin yürüttü.

Hamakta yaşayan rasgele bir lama adam varsa, sürekli şarap içip muz ağaçlarının yanındaki kulübede yaşayan ek-santrik bir video paylaşımcısı kız da olabilirdi.

Elim düzelmemişti.

İyi günlerim de oldu, kötü günlerim de. İyi günlerimde parmaklarımı hissedebiliyordum. Bir şeyleri hafifçe kavrayabiliyordum. Kötü günlerimde elimi neredeyse hiç kullanamıyordum.

ALS’nin ilerleyişinin bir süreliğine durması ya da biraz gerilemesi alışılmadık bir durum değildi. Ama eninde so-

nunda ilerleyecekti. *Her zaman* ilerlerdi. Şimdi de kolumda yukarılara ilerlemeye başlamıştı. Pazım zayıflıyordu. Değişim diğer koluma kıyasla belirgindi. Cılızlaşmıştı.

Kaslarım erimişti.

Aynaya bakınca değişimi görmek korkutucuydu. O kadar korkutucuydu ki boy aynasını kulübemden çıkarmıştım. Herkesin fark ettiğini görmek daha da kötüydü. Arkamı dönüp Brent'in sanki bana bakmıyormuş gibi gözlerini kaçırdığını yakalıyordum.

Şehirden ayrılarak doğru şeyi yaptığımdan iyice emin oldum. Annabel ve babam bunu kaldıramazdı.

Artık resmileşmişti: Nebraska'daki minik, dişsiz, yaşlı bir Chihuahua muhtemelen benden daha uzun yaşayacaktı.

Drake'in akupunktur uzmanı yardımcı olmaya çalıştı. Biraz işe yaradı da. Ziyaretinden hemen sonraki günlerde genellikle daha iyiydim. Ama kayıtsızlığım, isteksizliğim, hevesim ve hayata olan sevgim... Hiçbir şey bunu iyileştiremezdi.

Adrian'la birlikte bir şey kaybetmiştim.

Bunu kabullenmem uzun zaman almıştı ama en sonunda kabullenmiştim. Üzülmemeye karar verme yeteneğimi kaybetmiştim. Resmen elimde değildi.

Bir ömür boyu tanısanız bile kalbinizde yer etmeyen insanlar vardır. Bir de daha görmeden bile kalbinizin zaten içinde olanlar. Anladım ki Adrian her zaman bir parçamdı. Onu ömrümün bir gününde sadece bir dakikalığına ya da onun ömründe sadece bir saniye tanımış olmamın hiçbir farkı yoktu. O benim için ebediydi; öncesinde, sonrasında ve sonsuza dek ruhumda ölümsüzleşmişti. DNA'mı değiştirmemim mümkün olmadığı gibi onu unutmak da mümkün değildi.

Onu özölüyordum. Bazen gecenin bir yarısı uyandığımda yalnız olduğumu, Adrian'ın yanımda ya da duvarın diğer

tarafında olmadığını fark etmem biraz zaman alıyordu. Bazen birinin kafasının arkasına bakarken o olduğunu sanıyordum. Ama tabii ki değildi.

Olmayacaktı.

Adrian'ın kendini tamamen işine adanmış olduğunu düşünüyordum. Ya da yeni bir maratona hazırlanıyor olabilirdi.

Belki de tekrar flört etmeye başlamıştı...

Herkesin hayatlarına geri döndüğünü umuyordum. Bilmiyordum.

Babam ve Annabel'e karşı sessizliğimi koruyordum. Telefon numaramı değiştirip e-posta adresimi kapattırmıştım. En azından şimdilik böylesi daha iyiydi. Onlar için bir kol-tuk değneği görevi görüyordum ve belki onlar da benim için aynı şeydi.

Ailemle aramda bir tür karşılıklı bağımlılık olduğunu kabul etmem ve hepimizin farklı bir şekilde yaşamayı öğrenmemiz gerekiyordu. Kendi kararlarını kendileri vermeleri gerekiyordu ve ben de başarısız olmalarını sorun etmemeyi öğrenmeliydim. Her defasında onları kurtarmak için bir telefon görüşmesi kadar uzakta olmaya devam edersem, asla bağımsız olamazlardı. Bensiz ayakta durmayı öğrenmeleri, bunu gerçekten yapmak zorunda kalmadan önce şimdiden alıştırma yapmaları daha iyiydi.

Babam ya da Annabel para dışında bir şey hakkında bana ulaşmak zorunda kalırlarsa, Brent beni nasıl bulacağını biliyordu. Evlat edinme avukatına Sonja'nın irtibat numarasını vermiştim. Sonja ve babamın Grace için mükemmel bir aile bulacaklarını biliyordum. Bu işin üstesinden gelmeme ihtiyaçları yoktu. Babam akıllı ve Grace'i yetersiz birine vermeyecek kadar paranoyak bir adamdı.

Adrian ise... Hayatına devam edecekti. Daha kolay idare edilebilir ve öngörülebilir bir başka ilişki onun için iyi

olurdu. Bunu elde etmesini umuyordum. Gerçekten. Onu mutlu olmasını isteyecek kadar seviyordum.

Öte yandan, seks hayatlarının bizimki kadar iyi olmasını umacak kadar da aşağılıktım ama konudan uzaklaşıyorum.

Brent telefonuna bakarak kıyıdan yanıma geldi. “Hey, Twitter’da #*VanessaPriceNerede* etiketinin trend olduğunu biliyor muydun?”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Hiç şaşırmadım. Dramatik bir çıkış yaptım. Ama böylesi iyi. Videolar nihayet yayınlandığında daha fazla izlenecekleri anlamına geliyor.”

Brent bana üzgün bir bakış attı. “Biliyor musun, eğer istersen düğünden sonra seninle bir yere gelebilirim. Bir maceraya çıkabiliriz. Yiyeceklerimizi çalan ve her yere pisleyen agresif maymunların olduğu egzotik bir yere gideriz belki?”

Neşesizce güldüm.

“Ciddiyim, Vanessa. İçinde olduğun bu bunalım berbat bir şey. Sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şeye ihtiyacın var.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Drake’in adasında yaşayan münzevi olmaya hazırlanıyorum. Gündüz vakti içki içip tüm oğlakları kaçıran çılgın, sutyensiz Amerikalı olacağım.”

Laird suratını ekşitti. “Sanırım onlardan bir tane zaten var.” Kamerasını kaldırdı. “Hazır mısın?”

Brent bir bar taburesine oturup telefonuna göz atmaya geri döndü.

Başımla onayladım. “Hazırım.”

Önce sahte gülümsememi yüzüme yerleştirdim. Sonra kameraya döndüm. “Herkes merhaba! Eh, başardım! Düğündeyim. Davetli listesine *inanamayacaksınız*. The Weekend bu sabah bir Jet Ski’yle geldi ve Anthony Hopkins

de hemen şurada.” Kameraya yaklaştım. “Daha sonra ona *Kuzuların Sessizliği*’ndeki meşhur bakla repliğini söyletip söyletemeyeceğime bakacağım. Harika birkaç gün...”

“Vanessa! Aman Tanrım! Chrissy Teigen az önce Twitter’da senden bahsetti!”

Monoloğuma ara verip Brent’e baktım. “Gerçekten mi? Neden?”

Bir ünlünün benden bahsetmesi duyulmamış bir şey değildi ama onu tanımıyordum.

Brent telefonuna baktığı için bana karşılık vermedi.

“Eee? Ne demiş?”

“Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.”

Taburesinden atlayıp telefonunu elime tutuşturdu. “BAK!”

Tweet’i okudum.

Biri bu zavallı adama Vanessa Price’ı nerede bulabileceğini söyleyip onu çilesinden kurtarabilir mi lütfen?

Chrissy Teigen, “Vanessa Price Nerede” etiketini kullanarak “Bu Adam Kaybettiği Aşkını Dünya’nın Her Yerinde Arıyor, Sebebine İnanamayacaksınız!” başlıklı bir haber linki paylaşmıştı.

Ruhum. *Bedenimi*. Terk. Etti.

Nefesimi tutarak habere tıklarken Monett, Missouri’deki ürkütücü adam olmamasını umdum.

Değildi.

Adrian Copeland ortadan kaybolan kız arkadaşını bulmak için dünya çapında bir arayışa çıktı ve onun kim olduğunu muhtemelen biliyorsunuz.

Ünlü YouTuber Vanessa Price haftalarca izleyicilerine yakışıklı ve gizemli bir erkekten bahsetmişti. Artık o adamın Vanessa'yı bulana kadar arayışından vazgeçmeyecek prestijli bir St. Paul avukatı olduğunu biliyoruz.

Price, 2014'te Buz Kovası Meydan Okuması'na ilham veren hastalık olan amiotrofik lateral sklerozun, diğer adıyla ALS'nin tedavisi için tutkulu şekilde uğraşmasıyla tanınıyor.

Price ablasını bu hastalık yüzünden kaybetti ve yakın zamanda yayınladığı son veda videosunda hastalığının ilk belirtilerinin kendisinde olabileceğini açıkladı. Popüler kanalı Sosyal Kelebek'i kapatacağını duyurdu ve yürekleri burkan veda videosunda, olası teşhisi sevgilisi Adrian için çok fazla olduğundan onu terk ettiğini ima etti.

Copeland'ın söylediklerine göre, Vanessa'nın tedavi görmeyi reddetmesi konusunda bir anlaşmazlık yaşayan çift ayrıldı.

Copeland üç hafta önce yayınladığı viral videoda, "Korkunç bir hata yaptım ve hayatımın aşkını kaybettim," dedi ve Vanessa'nın nerede olduğuna dair insanlardan bilgi istedi.

Price'ın küçük yeğenini evlat edinme süreciyle meşgul olan Copeland, hayatı boyunca uçma korkusuyla mücadele ettiğini ve fobisini yenip Price'ın olası teşhisiyle ilgili duygularıyla başa çıkmak için bir ay boyunca yoğun terapi görmek zorunda kaldığını söyledi. O zamandan beri, ortadan kaybolan Price'ı bulmak için bebeği de yanına alıp dünyanın dört bir yanındaki ipuçlarının peşine düştü. Price'ın Adrian'ın onu aradığını bilip bilmediğinden emin değiliz fakat Copeland bir şeyi açıkça ortaya koydu:

"Vanessa'yı aramaktan asla vazgeçmeyeceğim ve onu bulduğumda, hayatının geri kalanını ona onu ne kadar sevdiğimi hissettirerek geçireceğim."

“Aman Tanrım...” diye nefesimi verdim.

“Bundan şimdiye kadar *nasıl* haberin olmaz?” diye sordu Brent profilime doğru.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. “Sosyal medyaya ara verdim, baktığım zamanlarda da günde iki milyon bildirim alıyorum! Altı farklı sosyal medya platformundan bir martı sürüsü sürekli bana ciyaklayıp duruyor gibi! Görmezden geliyorum!! Neden beni bulmak için seni aramadı? Nerede olduğumu biliyordun!”

“Sana destek olmak için onu engelledim! Benim için yılbaşından beri bitmiş durumda!”

“Babam seni aramadı mı?”

“Aradı ama açmadım! *Babam* aradığında hangimiz cevap veriyoruz ki???”

Grace. Adrian, *Grace*’i evlat ediniyordu.

Elbisemin olmayan ceplerini yoklarken ağlama ile kahkaha arası bir ses çıkardım ve telaşla bir haftadır şarj etmediğim telefonumu aradım. “Telefonum. Telefonuma ihtiyacım var!”

Brent dramatik bir şekilde elimi işaret etti. “Benimki elinde! Onu kullan!”

Arama ekranında bocaladım. “Adrian’ın numarası. Numarasını bilmiyorum!” Adını Brent’in rehberine yazınca çıkmadı. “Numarası sende nasıl olmaz?! O senin yatırımcılarından biri!”

“*İsa Karın Kaslı* olarak kayıtlı! Hayır! Bekle! *Karizmatik Koridor Polisi* olmalı! *Karizmatik Koridor Polisi*’ni dene!”

Telefon rehberinde kişiyi bulup Ara tuşuna bastım ve bambu korkuluk boyunca ileri geri yürüdüm.

Çekmiyordu.

Genzimden boğuk bir ses çıkarıp arkama döndüm ve Drake’in uydu telefonunu kullanmak için ona yalvarmaya koştum.

Düğünü kaçıracaktım. The Weeknd'in Jet Ski'sine binip en yakın havaalanına gidecektim. Adrian'ı karşımda görene kadar durmayacaktım.

“Vanessa!” Uzaktan bir ses işittim.

Kumda kayarak nefes nefese durdum. “Sesi duydunuz mu?” Dönüp beni takip eden Laird ve Brent'e sordum. Laird hâlâ çekim yapıyordu.

“Vanessaaa!”

Arkama döndüm. “Pekâlâ, bu kez kesinlikle daha yakından geldi. Bana kim sesleniyor?”

Laird de etrafına bakıp kamerayla kıyı şeridini taradı.

Sanırım onu aynı anda gördük çünkü Laird'in kamerası hareket etmeyi bıraktı ve sahilde domuz çevirmenin yapıldığı yerden bize doğru koşan adama odaklandı. Düğündeki misafirlerden birine benziyordu. Beyaz keten bir kıyafet giymişti ve hızla koşarken etrafına kum saçıyordu.

“Vanessa!”

Gözlerimi kısarak baktım.

Sonra elimi ağzıma götürdüm.

Oydu.

Adrian.

Kim olduğunu anlar anlamaz sahilde ona doğru koşmaya başladım ve birbirimize çarptık.

Bir anda bütünleştiğimi hissettim.

Daha önce Drake'in paraşütle atladıktan sonra paraşütü kollarının arasında taşımak için hızla karnında topladığını görmüştüm. Adrian da işte aynı o şekilde beni kollarının arasına aldı. Bacaklarımı beline dolarken elbisem yukarı sıyrıldı ve Adrian ellerini kalçalarımaya koyup sıcak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı bir an ölüp cennete gidip gitmediğimi sorguladım.

Öpücüğünden uzaklaştım. “Bekle. Bekle bekle bekle. Burada ne işin var?” dedim nefes nefese. “Nasıl? Beni nasıl buldun?”

Adrian bana bakabilecek kadar geri çekildi. Ağlıyordu. Aylardır her gün ağlamış gibi bir hâli vardı. Sanki bu konuda uzmanlaşmıştı ve artık onun için ağlamak buna ara vermekten daha kolaydı.

“Burada olacağını biliyordum. Drake’in düğününü kaçırmazdın. Nerede olduğunu tahmin etmek için sadece bir şansım oldu. Vanessa, çok üzgünüm. Hatalıydım. Senden öyle bir şey istemeye hakkım yoktu. Buna hiç hakkım yoktu.”

Başımı iki yana salladım. “Sen sadece ihtiyaçların konusunda dürüst davranıyordun...”

“İhtiyaçlarımın canı cehenneme. Seni sakinleştirmeliydim. Bunu yapmak *benim* görevimdi. Senin için güçlü olmamı zorlaştıran hislerimle başa çıkmak için çok uğraştım. Bunlar benim sorunlarımdı ve üstesinden gelmek zorundaydım, bu yüzden çok üzgünüm.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum.

Adrian gözlerini benimkilere dikti. “Seni seviyorum. Bunu sana hiç söylemedim ama her gün söylemem gerekirdi. Seni seviyorum.”

Çenem titredi. “Uçağa binmişsin...”

Başını iki yana salladı. “Onlarca uçağa bindim. İşimi bıraktım. Her gün nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmeden uyandım. Seni bulursam benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyordum.”

“Grace’i evlat edindin mi?” diye sorarken sesim titredi.

“Daireni boşalttığın gün onu Gerald’dan almaya gittim.”

“Sen... Bunu gerçekten yaptın mı?” diye sordum nefes nefese.

Adrian’ın dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. “Gerald senden vazgeçmem için benimle uzun bir konuşma yaptı. Sonra dramatik bir şekilde çekip gitti ama koridorda bile ilerlemesine izin vermeden peşinden

gittim ve ona senden asla vazgeçmeyeceğimi, kızımı da geri istediğimi söyledim. Ailemi bir arada tutmak için savaşıp savaşımayacağımı görmek istediğini söyledi. Sınavdan geçmiş olmalıyım.”

Gözyaşları içinde güldüm.

Adrian gülümsedi. “Hayatımın pazarlığıydı. Grace’i görmesine izin vermem ve ona sadece cinsiyet ayrımı gözetmeyen oyuncaklar almam konusunda söz vermemi istedi. Sonra çocuk filmlerindeki ataerkillik ve bilinçaltını hedefleyen mesajlar hakkında bir nutuk çekti. Sen gittiğinden beri haftada bir kez babanı Grace’le birlikte Perkins’e götürüyorum.”

Onu daha çok sevmenin, onunla daha çok gurur duymanın mümkün olduğunu sanmıyordum. Ama şimdi onu daha çok seviyor ve onunla daha çok gurur duyuyordum.

Adrian omzunun üzerinden başıyla işaret etti. “Aslına bakarsan Grace burada. Drake’le birlikte. Kendisinin hâlâ bir gömleği yok bu arada...”

Gülerken gözyaşlarım akmaya başladı.

Adrian’ın yeşil gözleri benimkilere odaklandı ve başparmağıyla yanağımı sildi. “Lütfen,” diye fısıldadı. “Bana çok geç olmadığını söyle. Bana bir şans daha vereceğini söyle. Bir dakikayı daha boşa harcamak istemiyorum. Zaten yeterince vakit kaybettim.”

Başımla onayladım. “Evet,” diye fısıldadım.

“Evet mi?”

Gözyaşları içinde güldüm. “Evet.”

Adrian’ın gülümsemesi kocamandı. Işıl ışıl parlıyordu. Beni tekrar öperken kollarının arasında eridim.

Ona dair nostaljik hiçbir şey yoktu; ne tanıdık kokusunda ne de vücudunun biçiminde çünkü nostalji onun bir anı olduğunu ima ederdi. Oysa Adrian bir anı falan değil i

Kalbim ondan hiçbir zaman vazgeçmemiş, ona dair hiçbir şeyi unutmamıştı. Tıpkı süregiden bir sohbet gibi kaldığımız yerden devam ettik. Son iki ay aldığımız nefesi uzun bir süre sonra vermek gibiydi.

Adrian bana bakmak için geri çekildi. “Hayatımızı dolu dolu yaşayalım. Her günü son günümüz gibi yaşayalım.”

Burnumu çektim. “Peki ya o günlerden biri *son* günüm olduğunda?” diye sordum ona bakarak.

“Sen benim ruh eşimsin. Seni bu hayatta bulduğum gibi bir sonrakinde de bulurum.”

SONUÇ

ORTADAN KAYBOLAN ÜNLÜLERİN ŞİMDİ NEREDE OLDUKLARINA BAKIN!

On Ay Sonra

ADRIAN

“Hadi. Kolunu boynuma dola.”

Vanessa dudaklarını birbirine bastırdı. Bundan nefret ediyordu. “Kendim yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın.” Onu kollarıma aldım. “Yeterince güçlü değilsin. Düşüp kendini inciteceksin. Ayrıca Drake’in Venezuela’daki o dağda bunu yapmasına izin verdin.” Gülümseyerek onu dairemin *-dairemizin-* oturma odasına taşıyıp kanepeye yatırdım.

Battaniyesini üzerine örtüp alnına bir öpücük kondurdum. “İşte. O kadar kötü müydü?”

Meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu. Grace de aynı şeyi yapmaya başlamıştı. Sayıca benden üstünlerdi; durum ikiye karşı birdi.

Grace ayaklarımın dibinde durmuş küçük yumruklarını açıp kapatıyordu. “Bab-ba.”

Kızımızı kucağıma aldım. “Annenin ne kadar inatçı olduğunu görüyor musun?” dedim karnını gıdıklayarak. Kıkırdarken küçük sarı bukleleri zıpladı.

“İnatçı değilim,” dedi Vanessa gücenmiş gibi, gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

“Sakın yine başlama,” dedim sırtarak. “Bunu aylar önce yaptırabilirdin, o zaman elinde sinir hasarı olmazdı.”

Rahatsızlığı ALS değildi.

Onu Drake’in adasında bulduktan altı ay sonra Vanessa hâlâ parmaklarındaki karıncalanma ve zayıflıkla uğraşıyordu ama sorun kolunun ötesine hiç geçmedi. En sonunda bir doktorla görüşmeyi kabul etti ve sinirine baskı yapan iyi huylu bir tümör buldular. Bu sabah onu aldırıldı. Ayakta tedavi gerektiren bir prosedüdü ve anestezinin etkisi yüzünden hâlâ biraz sersemdi.

Bir süredir elini kullanmadığı için kolundaki kas tonunu* kaybetmişti fakat birkaç seans fizik tedaviyle geri kazanabilecekti.

Bu teşhisi alır almaz birçok şeyi geri kazandı.

Artık otuz yaşındaydı. Büyükannesinin, teyzesinin, annesinin ve ablasının yaşlarını geçmişti.

Elbette bu, tehlikeyi atlattığımız anlamına gelmiyordu. O ihtimal her zaman var olacaktı. ALS her an ortaya çıkabilirdi. Vanessa daima o genin potansiyel taşıyıcısı olacaktı. Fakat ilk belirtilerin ortaya çıkmadığı her gün daha umutlu hissediyorduk. Her yeni güne de bir armağan gibi davranıyorduk.

Yarın Noel arifesiydi. Diğer şeylerin yanı sıra Noel için de evdeydik. Vanessa’nın ameliyatı, doğum günü ve en önemlisi de... Düğünümüz.

Noel için evimizi süslemiştik. Bir çam ağacı kurmuştuk. Vanessa’nın sanat eserleri duvarlarımızda asılıydı, ayrı-

* Bir kasın dinlenme halindeyken sahip olduğu doğal gerginlik veya sertlik anlamına gelen tıbbi bir terimdir. (ed.n.)

ca seyahatlerimizde aldığımız birkaç yeni parça da vardı. Yatak odamızın tavanına karanlıkta parlayan yıldızlar yapıştırmıştık ve ıvır zıvır çekmecemiz karışıklık içindeydi. Ofisimi çocuk odasına dönüştürmüştük ama buraya pek uğramadığımız için kullandığımız pek söylenemezdi. Grace henüz bir yaşındayken çoğu insanın hayatı boyunca gittiğinden daha fazla ülkeyi gezmişti.

Dizüstü bilgisayarımı alıp eşimin yanında kanepeye yerleştim.

Malcolm'a göndereceğim e-postaya bir dosya eklerken Vanessa bana baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Orada çok fazla özel şey var."

Eğilip onu öptüm. "Eminim."

Tüm hayatımız bu dosyadaydı. Son on ayın videoları. Drake'in adasında yeniden bağ kurduktan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk duygusal hafta. Hindistan'a yaptığımız gezi, Baltık Denizi'ndeki yolculuğumuz, Eyfel Kulesi'nin önünde onu öpmem. Grace'in ilk kez anne demesi, ilk kez baba demesi. Vanessa'nın Hawaii'deki bir tatil köyünde güçsüz koluyla kürek çekemeyince yaşadığı duygusal panik. Onu sakinleştirip durgunlaştırmıştım. Kolombiya kırsalında yürümek, Rio de Janeiro'da bir gezinti yolunda yavaşça dans etmek, Grace'in ilk adımları. Annemi, büyü-kannemi ve Richard'ı görmek için Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmek. Gerald, Annabel ve Brent'le kutladığımız Şükran Günü. Sonra tanıştığımız günün ilk yıldönümünde apartmanımızın koridorunda yaptığım sürpriz evlilik teklifi. Ayaklarımızın arasında, üzerinde *EVET DEDİ (TAPAS'A)** yazan bir karatahtanın olduğu nişan fotoğrafımız.

Geçtiğimiz hafta serinin son videosunu çekmiştik. Vanessa'nın otuzuncu doğum günündeki düğünümüzdü ve St.

* İspanyol mutfağına ait bir aperatif veya atıştırmalık çeşidi. (ed.n.)

Paul'daki Como Park'ta, Sunken Garden'da özel bir etkinlikte kutlamıştık.

Nikâhımızı Drake kıymıştı, hatta bu vesileyle bir gömlek bile giymişti. Kuzenim Josh sağdıcımdı ve Vanessa'yı bana Gerald getirdi.

Vanessa'nın babasının durumu iyiydi. Terapiye devam ediyor, işini yapıyor ve evi düzenli tutuyordu. Vanessa onunla gerçekten gurur duyuyordu.

Brent ve Joel nişanlanmışlardı. BoobStick tahmin ettiğimiz gibi büyük bir başarı yakaladı. Seyahatlerimizin çoğunu finanse etmemize yardımcı oldu.

Annabel'e gelince...

Rehabilitasyon merkezinden erken ayrılıp tekrar uyuşturucu kullanmaya başladı. Ondan sonra birkaç ayı çok zor geçti. Nihayet tedaviye döndüğünde temiz kalmaya hazırdı. Mayıs ayından beri uyuşturucu kullanmamıştı, Brent için grafik tasarımı yapıp çevrimiçi dersler alarak çok iyi idare ediyordu. Arada sırada Grace'le Skype görüşmesi yapıyordu ve şehre döndüğümüzden beri onunla sık sık vakit geçiriyordu.

Grace'e anlayabilecek yaşa geldiğinde gerçek annesinin kim olduğunu söylemeye karar vermiştik fakat Annabel sadece teyzesi olmak istediğini açıkça belirtti. O yüzden kızımız nereden geldiğini öğrenecek olsa da Vanessa her zaman Grace'in annesi olacaktı.

Düğünümüzde Annabel, Vanessa'nın nedimesiydi.

Birkaç gün öncesine kadar resmi nikâhımız kıyılmadıysa da geçtiğimiz sene balayımız olmuştu. Şimdi de bunu dünyayla paylaşacaktık.

Kavuşma videomuzdan beri eşim ya da durumuyla ilgili güncel bir bilgi paylaşmamıştık. Laird her şeyi kameraya almıştı. Onu Twitter'da trend olan *Vanessa Price Nerede*

etiketine yanıt olarak yayınlamış ve sonra tekrar ortadan kaybolmuştuk.

Bazı söylentiler ve bizi sağda solda gördüğünü iddia eden kişiler vardı ama bu seri yayınlandığında ALS'ye karşı mücadelede oluşturacağı büyük yankının yanında her şey hafif kalacaktı. Tüm geliri araştırmaya bağışlayacaktık. Eğer bu bizi hastalığın tedavisinin bulunmasına biraz daha yaklaştıracaksa, o hâlde en özel anlarımızı dünyayla paylaşmaktan son derece mutluydum.

Vanessa için birçok şeyden vazgeçmiştim ve hiçbirinden pişman değildim.

Hâlâ avukatlık yapıyordum ancak yalnızca engelli hakları için mücadele etmeye odaklanmışım. Bu, geçtiğimiz sene tutkuyla bağlandığım bir şeydi.

Artık dünyaya farklı bir pencereden bakıyordum. Terkerleli sandalye erişimi olan taksiler ve oteller bulmanın ne kadar zor olduğunu fark etmiştim. Kaldırım gibi kanık-sadığım şeylerin bazı yerlerde ne kadar nadir bulunduğunu anlamıştım. Birçok restoran ve hediyelik eşya dükkânının rampasının olmadığı dikkatimi çekmişti. New York'a yaptığımız son seyahatte, metro istasyonlarının çoğunda asansör olmaması sebebiyle Engelli Amerikalılar Yasası'nın açıkça ihlal edildiğini görmüştüm.

Vanessa olur da bir gün hastalanırsa, dünyasının mümkün olduğunca büyük kalmasını istiyordum. O ve onun durumundakilerin her yere gidebilmelerini istediğim için hayatımın geri kalanını bunu gerçekleştirmek için mücadele ederek geçirecektim. Tatminkâr ve ödüllendirici bir şeydi; sonunda dengemi bulmuştum.

Terapi seanslarıma da devam ediyordum ve sevdikleri ölümcül hastalıklardan mustarip insanlara destek olan bir çevrimiçi gruba katılmışım. Aileme gösterdiğimi Özcan

kendi ruh sağlığıma da gösteriyordum çünkü birini ihmal edersem diğerinde de başarısız olurum.

Vanessa bana sokulunca kolumu ona doladım. Grace en sevdiği peluş ayısını tutarak diğer tarafımdan bana yaslandı.

Onlara her gün onları sevdiğimi söylüyordum. Yarını asla cepte görmüyordum. İstisnasız şekilde Becky'nin bana gönderdiği burç yorumlarını da okuyordum.

“Hazır mısın?” diye sordum parmağımı dosyayı gönderecek düğmenin üzerinde gezdirirken. “Gönderdikten sonra geri alamayız.”

Vanessa sırtıttı. “ALS neye uğradığını şaşıracak.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Harika.”
{Gönder}.

YAZARIN NOTU

Vanessa karakteri kurgu olsa da bu kitaba, gerçek bir aktivist ve YouTuber olan ilham kaynağı Claire Wineland'a hayranlık duyarak başladım.

Claire kendisini tanımlamasına izin vermediği bir hastalık olan kistik fibrozla yaşıyordu. Platformunu ilham vermek ve bilgilendirmek için kullandı, hayatı hakkında başkalarıyla konuşmak için dünyayı dolaştı ve kronik hastalıkları olanları kendilerini tatmin eden şeyler bulup gururla yaşamaya teşvik etti. Hayatıyla ilgili *Claire* adlı belgesel YouTube'da izlenebilir.

Claire 2018 yılında, yirmi bir yaşında akciğer naklinden sonra oluşan komplikasyonlar sebebiyle vefat etti. Organlarını ihtiyaı olanlara bağışladı.

Çok güzel bir ruhu vardı.

TARTIŞMA SORULARI

1. Bebeğinizi sabahın dördünde tanımadığınız bir adama verir miydiniz?

2. Bağımlılıktan mustarip arkadaşlarınıza ya da aile fertlerinize yardım eder miydiniz? Sizce hangi noktada bu imkân tanımak olur ve ne zaman yardım etmeyi bırakmanız gerekir?

3. Ânı yaşamak ve bugün hayatın tadını çıkarmak ile gelecek için tasarruf edip yatırım yapmak ikilemi sizin için ne kadar zor? Her ikisini de yapabilir misiniz?

4. Vanessa'nın tedaviyi reddetme kararı hakkında ne düşünüyorsunuz?

5. İlişkideki çiftlerin yaşam sonu ve tıbbi bakım hakkında birlikte karar vermeleri gerektiğine inanıyor musunuz? Yoksa bu ölmekte olan kişinin karar vermesi gereken bir şey mi?

6. Partnerinizin sadece bir yıl ömrü kalmış olabileceğini bilerek bir ilişkiye girebilir misiniz? Bilmemek daha mı iyi olur?

7. Bir platformunuz olsaydı, hangi konu veya amaç için farkındalık yaratırdınız? Bugün bir fark yaratmak için ne yapabilirsiniz?

ADRIAN'IN YABANİ PİRİNÇLİ TAVUK ÇORBASI

- 3 litre tavuk suyu
- 400 gram mirpua karışımı (veya doğranmış 2 havuç, 1 sap kereviz, 1 büyük beyaz soğan)
- 2 su bardağı dilimlenmiş mantar (isteğe bağlı)
- Taze tavuk baharatları (ikişer sap biberiye, adaçayı ve kekik)
- Yarım kilo pişmiş ve kıyılmış tavuk
- 2 kutu baharatlı Rice-A-Roni Uzun Taneli & Yabani Pirinç
- Tatlandırmak için tuz

Meyane:

- ¾ su bardağı tereyağı
- 1 su bardağı un
- 3 diş kıyılmış sarımsak
- ¼ su bardağı yemeklik Sherry şarabı
- Yarım litre krema

Hazırlanışı:

Tavuk suyunu, soğanları, havuçları, kerevizi, (kullanıyorsanız) mantarları, yeşillikleri (saplarıyla birlikte), tavuğu, pirinci ve baharatları büyük bir tencereye koyun. Pirinç pişene ve havuçlar yumuşayana kadar yaklaşık 20 dakika kaynatın. Yeşilliklerin saplarını ve gevşeyen adaçayı yapraklarını çıkarın. Tuz ekleyin.